

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Michaëlis, Karin.
Titel Title:	<u>Tro som Guld : Fortælling.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, 1909
Fysiske størrelse Physical extent:	250 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 218.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021927229

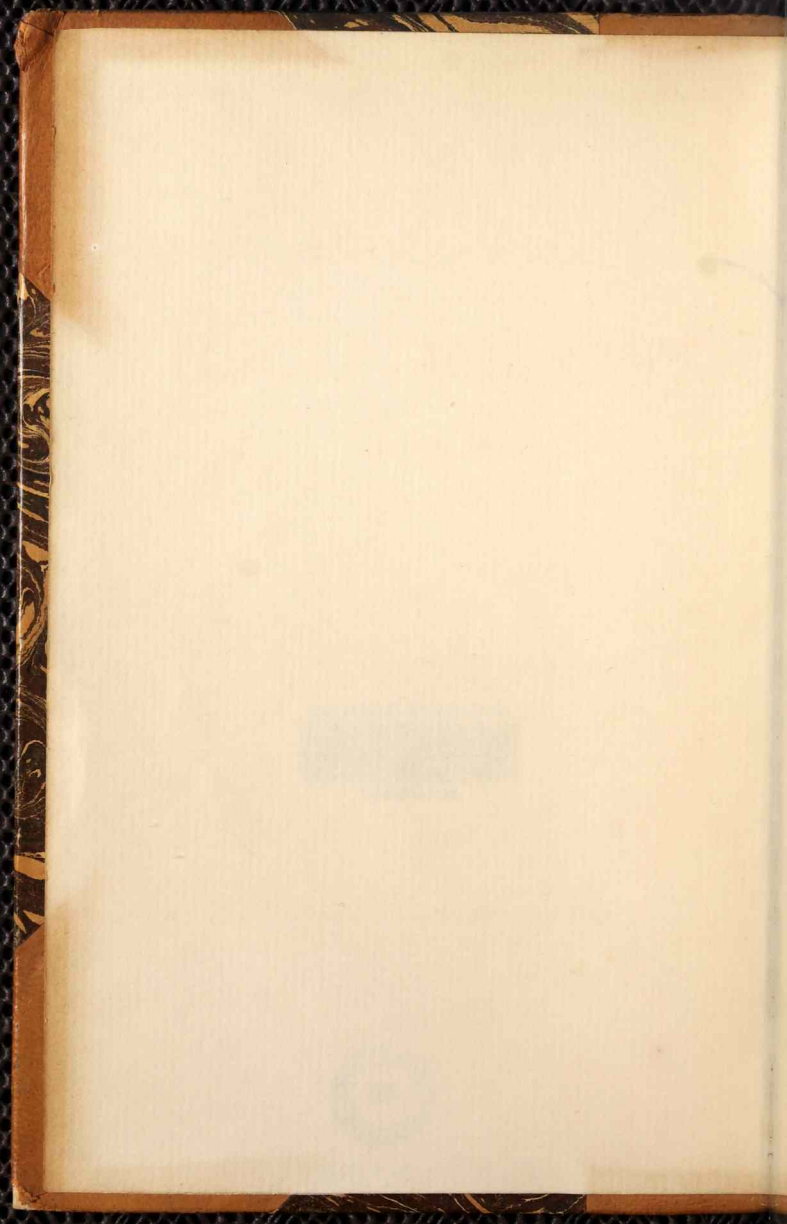

ALVIN KENNEL

TRO-SOM GURD

NEW YORK

KARIN MICHAËLIS

TRO SOM GULD

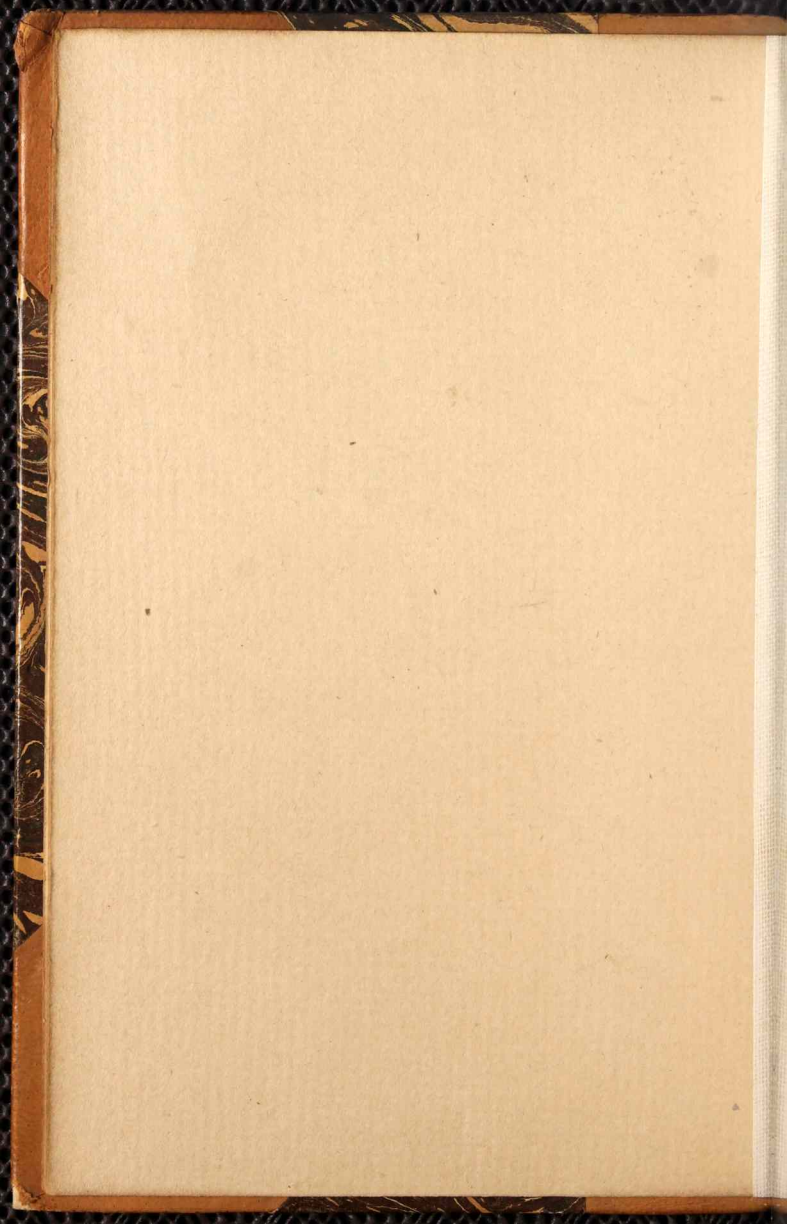
FORTÆLLING

1909. Q 3066

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCIX

TRO SOM GULD

THE NEW YORK

KARIN MICHAËLIS

TRO SOM GULD

FORTÆLLING

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCXCIX

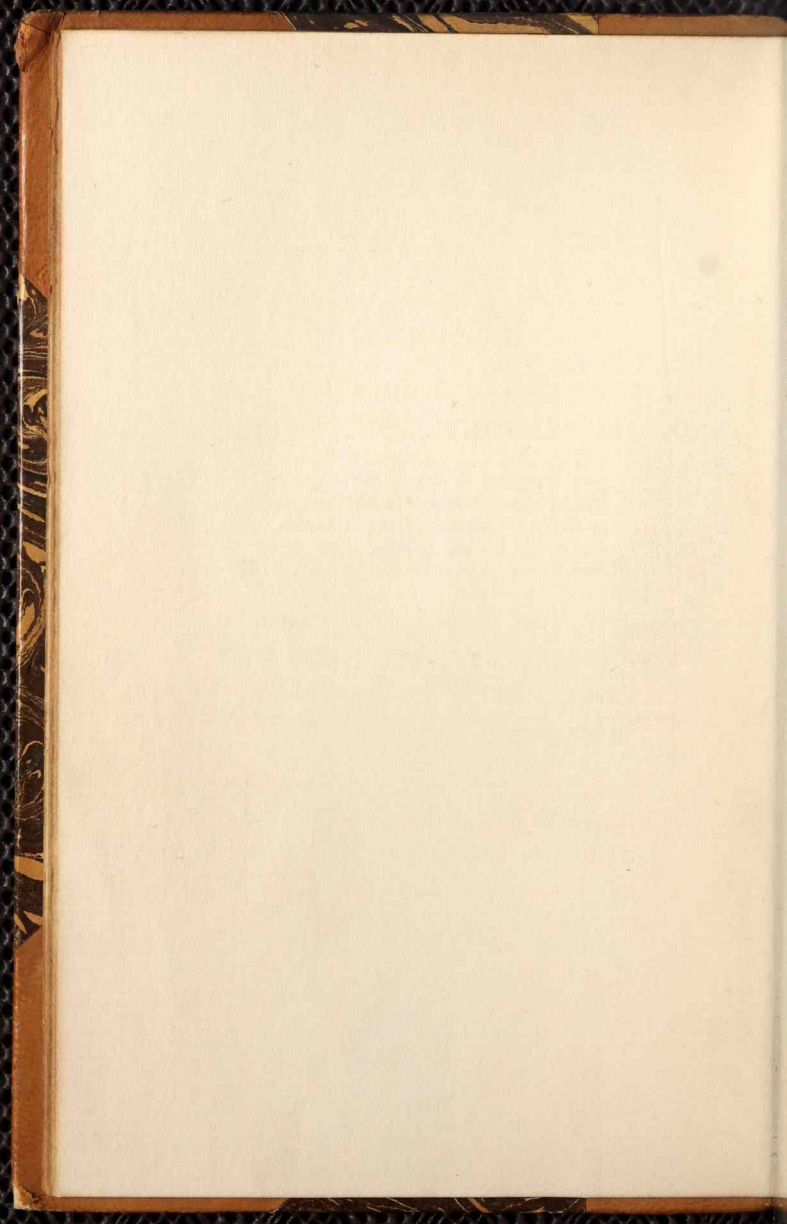
Copyright 1909, by Gyldendalske Boghandel,
Nordisk Forlag.

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

TIL FRU OLGA OTT

Kære Olga, som en Tak for stærkt og trofast Venskab vies denne lille triste Bog dig og Mindet om Johannes. Han er ikke mere, men vi, der var saa lykkelige at se ind i hans Hjerte, vi glemmer ham ingensinde.

NAAR Regine og Moderen kom hjem fra Tur, blev de gerne staaende et lille Øjeblik paa det andet Fortov for at nyde Synet af Huset, hvor de boede.

Saa nydeligt og nobelt det var — og saa nærved de kongelige Haver. Fra Køkkenvinduet saå man tydeligt Træerne, baade om Vinteren, naar de var nøgne, og om Sommeren, naar de stod som et tæt grønt Bed. Der var Tæpper helt op til fjerde Sal, og paa første boede Kommandørens.

De gik, selvom de havde aldrig saa travlt, meget langsomt og værdigt opad Trapperne, det anstod sig ikke at haste.

Naar Børnene kom fra Skole, ventede enten Moderen eller Regine paa øverste

Afsats for at passe paa, de ikke tog Trapperne i Spring eller støjede paa Vejen.

Dørpladen var af forgyldt Glas, som Kommandørens, og paa den stod slet og ret: *Fru Signe Svarrer*. Regine havde stemt for, der skulde staa: *Fru Kaptejn Svarrer*, men Moderen holdt paa det mere beskedne. Alle Folk i Huset vidste saamænd nok, at det var Kaptejn Sigvald Svarrers Familie, og vidste de det ikke, skulde man af den Grund ikke prale.

Inderst inde fandt Regine, at Moderen havde Ret.

Regine, der jo ikke havde faaet nær den Lærdom som de yngre Søskende, hørte en Dag tilfældigvis om Menneskets fire Hjertekamre, det ligesom lettede hende Forstaaelsen af, at man baade kunde være saa fuld af Glæde som en Kagekasse i Juleugen og saa fuld af Sorg som en Grav af Jord.

Regine havde det med enten at være saa glad, at hun næsten mærkede Jorden

rulle rundt med sig, og saa maatte hun synge for ikke at kvæles — eller med en saadan Bedrøvelse, at hun gerne kunde græde sig ihjel, og saa maatte hun ogsaa synge. Akkurat som den lille Pige, der maatte danse, selv da Skarpretteren havde hugget hendes Fødder af.

Regine Svarrer havde stor Grund til Glæde og større Grund til Sorg.

For ingen i Verden havde saa smukt et Hjem og saa kære velsignede Forældre — og ingen i Verden var saa ulykkelige som de Forældre.

Men Regine kunde jo ikke hjælpe dem. Ikke om hun aldrig saa gerne vilde, og ikke hvordan hun saa bar sig ad.

Det sagde hun hver Aften til sig selv, men hver Aften laa hun alligevel og udtænkte Planer. Om Dagen forresten ogsaa. En Udvej maatte der være, hvis man bare kunde finde den.

Hun kunde blive saa forjaget af at spekulere, helt forpustet, og saa ønskede hun

saa inderligt, at hun havde været noget mere klog og begavet, saadan som Inga, men Inga var jo for ung og ubetænksom til rigtig at bruge sin Forstand endnu.

Fremfor alt maatte Regine passe paa, Moderen ikke mærkede, hvor ked af det hun var. Og imedens ledte hun efter Udveje og prøvede meget.

Et helt Aar havde hun saaledes — uden Held — i Hemmelighed og for egen Regning spillet i Lotteriet paa to Kvartlodder. Gevinsten, den store som hun haabede paa, skulde ganske stille lægges under Moderens Hovedpude med et lille Brev om, at nu kunde Faderen herefter blive hjemme altid og behøvede aldrig mere at sejle.

Først vilde vel Moderen tro, at hun havde stjaalet alle de Penge, men bagefter! Det vilde blive en Herlighed saa stor som Solen paa Himlen, en Fryd og Glæde i al Evighed.

De glade Hjertekamre havde det som

flyvende Fugle, de bedrøvede laa som store, tunge Sten.

Regine syntes, det havde været bedre, hvis Forældrene ikke holdt saameget af hinanden, men nøjedes med at være som andre Folk, der baade skændtes og var ubehagelige og somtid blev skilt ad og delte Børnene i to Portioner. Men Sagen var jo, at de holdt saa grænseløst af hinanden, at der ikke fandtes en eneste Føljeton med saadan Kærlighed. Heller ikke en Roman.

Og selvom nu Dampskibene var indrettet som i gamle Dage Sejlskibene, til Kone og Børn i den ene Ende, det havde ikke hjulpet, for Moderen taalte jo ikke Søen. Den eneste Gang, hun var med, var hun næsten død paa Vejen, og Lægen havde sagt, det var ogsaa ganske uforsvarligt med det Hjerte.

En af Regines andre Planer var „Berlingske Tidende“, som hun for tre Fjerdingaar siden havde faaet Moderen til at

abonnere paa istedetfor „Dagens Nyheder“, der ellers ogsaa var et nobelt Blad.

Paa Kontoret havde hun en Dag, da hun var oppe for at hæve Faderens Gage, hørt Hr. Fuldmægtig Arnfeldt sige, at „Berlingske Tidende“ var det mest sandfærdige Blad. Dør behøvede man aldrig at frygte forhastede eller overdrevne Meddelelser om Forlis og Taageulykker — hvad der havde stor Betydning, for saa saare det blæste lidt op, eller Luften var diset, blev Moderen jo helt fra sig af Skræk og laa hele Natten og frøs og troede paa Ulykker. Skønt det var kun Nervøsitet og Indbildning, gjorde det hende dog megen Skade.

Fra den første Dag kom Regine saadan til at holde af „Berlingske Tidende“ som af en Ven, og hun var næsten vis paa, at Hr. Arnfeldt ogsaa læste Føljetonen. Den var altid saa kærlig og velopdragen. Der stod aldrig et Ord, man behøvede at springe over, og den handlede kun om noble Men-

nesker, selvom de var fattige, og endte altid paa en smuk Maade.

Og Fru Svarrer kunde jo ikke taale noget sørgeligt, uden netop Dødsfald, men det kom deraf, at alle Mennesker skulde dø engang, og Døden var slet ikke det værste i Livet.

Til de allerfineste Begravelser tog Regine Moderen med og trakterede med Sporvogn ud og hjem og The paa Långelinje eller Chocolate hos Josty, eftersom det var paa Garnisons eller Frederiksberg Kirkegaard. Og saa sang Regine med. Det fornøjede Moderen at høre Folk hviske om den dejlige Røst og gætte paa, det var en Opera-sangerinde.

Selv fandt hun det lidt flovt saadan at blive lagt Mærke til, for naar man slet ikke kendte den Døde, men det glemte hun allerede ved andet Vers. Hun elskede at synge i en Kirke, hvor Tonerne voksede som mægtig store Træer med Grene til alle Sider.

Bagefter smaastredes de om, hvem der skulde betale Traktementet. Og sandt var det jo, at Fru Svarrer havde glimrende Raad selv — det var vel de færreste Kaptejnsfruer, der havde saameget at gøre med som hun — men Regine vidste ikke noget bedre at bruge sine Maanedspenge til.

Hovedgrunden til, at hun var saa glad for „Berlingske Tidende“, kom dog hverken Søfartsmeddelelser eller Føljeton eller Dødsannoncer ved. Det var en Hemmelighed.

Hveranden Dag sagde Moderen: Hvor kan du holde ud at læse alle de kedelige Annoncer? og saa smilede Regine og svarede, at de var slet ikke saa kedelige.

Det var de nu, men hun læste dem for at finde en pæn og nobel Beskæftigelse til Faderen, saa han kunde blive hjemme fra Søen.

Havde hun kunnet vælge, havde hun ubetinget ladet ham blive Bankfuldmægtig. For Amtmand og Borgmester var jo Umulig-

heder for en ustuderet Mand, men derefter var Bankfuldmægtig det pæneste. Blot den Maade, hvorpaa Herrerne i Banken gik over Gulvet eller rakte Haanden ud efter Bankbogen . . . Og saa de grønne Silkegardiner for Vinduerne . . .

Faderen skrev en flot Haand, og regne kunde han ogsaa — desværre var det ikke nok. Hun havde forhørt sig. Modig ved det var hun ikke, men for Forældrenes Skyld kunde hun gaaet til Kongens Gaard endsige til Bankens Direktør.

Hun havde sagt omtrent som det var — paanær det, som kun hun og Forældrene vidste — og det at tie var ikke at lyve. Og det var da den rene Sandhed, at Moderen blev syg, hvergang det stormede, og at Børnene trængte til deres Far. Direktøren tog uhyre pænt imod hende og forærede hende en rød Nellike, der stod i et Glas og tilbød hende Plads i Banken, men hendes Far kunde han ikke bruge. Man blev heller ikke Fuldmægtig straks — ak-

kurat som paa Søen, hvor man begyndte som Skibsdreng.

Regine klippede ud og klippede ud og forsøgte paa Faderens Vegne de Snese af Steder — altid forgæves. De fleste Mennesker var venlige og høflige og sagde hende kønne Ting, som hun kun blev ked af. Ingen havde skabt sig selv, og man begik Synd mod dem, der var stygge, ved at rose dem, der saa godt ud.

Men Faderen havde de ikke Brug for.

En anset Beskæftigelse skulde det være. Han skrev nok i Brevene, at han hellere vilde hugge Sten ved Vejen eller køre med Skraldevogn end det forbandede Liv paa Søen, men *det* manglede bare!

Saadan som Moderen havde stridt og stræbt for at faa ham frem! Hun vilde dø af Sorg, hvis han gik hen og blev noget tarveligt. Det var hendes eneste Trøst, at paa Havet var ikke et Menneske højere paa Straa end hendes Mand. En Kaptejn

var saa godt som *Konge* paa sit Skib. Og saa Uniformen . . .

Regine var Barn, da han første Gang mødte i Kaptejnsuniform, men aldrig glemte hun det Øjeblik, hvor Moderen kyssede de blanke Knapper én efter én og bagefter pudsede dem, fordi hun havde spildt Taa-
rer derpaa.

Naar Regine tænkte paa de gamle Dage og saa nu — ja, det var en Forskel, man kunde blive ør i Hovedet over. Skønt Fattigdom var ikke *saa* slemt, som mange troede, og rent og pænt blev det hele da holdt.

Regine var jo det eneste af Børnene, der rigtig huskede den Tid. De andre var saa smaa og saa tankeløse. De fandt det ganske rimeligt, at de nu gik i dyre Skoler med fremmede Sprog og langskafte Støvler, de havde glemt baade den varme Mad paa Skolen og Samaritanen. Men naar Regine mødte rigtig forkomne Børn, maatte hun ind i en Port og give dem til Kager. Mad

var jo klogere, men fattige Børn holdt nu mest af Kager. Og paa Konvolutten, hvori hun kom Penge til Samaritanen, skrev hun hvert Aar: Med Tusinde Tak fra En, der mange Gange blev dejlig mæt om Vinteren.

Dengang boede de i Borgergade lige ved den grimme Helsingørsgade, og skønt Reginne var saa lille, blev ogsaa hun altid ked af, naar hun saa Søfolk gaa derned. Maa-ske kom det vel deraf, at Moderen blev saa fortvivlet.

Aah, hvor mange, mange Gange tiggede hun ikke Moderen om at flytte, men de blev — og siden forstod hun ogsaa det. Nogle Mennesker vendte bare Ryggen til og gik deres Vej, naar en Hest styrtede, men andre blev ligesom tryllet til Stedet, om det saa sved inde i Hjertet som et Strygejern. Saadan var Moderen og saadan var hun.

Alt hvad hun hørte og saa og helst vilde glemme, det blev ved at liste rundt inde i

hende som de vilde Katte i Gaarden, det skjulte sig i mørke Kroge og blev borte, men bedst som det var, kom det frem igen.

Saa kostede det ogsaa at flytte, selvom der ikke var store Sager at flytte med, og efterhaanden blev Lejligheden helt pæn, især da Moderen tapetserede med Tapetprøver. Det saà saa hyggeligt ud. Men Trapperne var som den sorte Jord af alle de Træsko, og da Regine en Dag som en Overraskelse havde skuret fra Kvisten og helt ned til Gaden, gav Moderen sig til at græde over Hullerne paa hendes Hænder, som slet ikke gjorde noget.

Skolen holdt hun ikke af. Det var hende ikke muligt at høre efter, hvad der blev sagt, hun sad hele Tiden og ligesom lyttede efter dem hjemme. Og naar hun saa kom hjem og Moderen havde *det* Træk ved Munden, vidste hun Besked. Moderen blev ved at sy og sagde kun ganske stille: Saadan er de! Og lidt efter igen: — Saa-

dan er de! Og hvergang gjorde det ondt i Regine, som naar hun rørte ved en Splint under Neglen. Hun forstod, ikke med Forstanden men med Hjertet, at Moderens Ord gjaldt Matroserne, der gik i Helsingørsgade. For dengang var Faderen jo ikke Kaptejn endnu, og saadanne Gader med Piger var der i alle Lande og Byer, der laa ved Havet.

Ellers kunde de have det saa yndigt, især om Søndagen, naar Moderen ikke syede for Magasin men pudsede op paa deres eget Tøj. Man kunde ikke bestemt sige, hvoraf det kom, men de havde det saa rart og lo næsten hele Tiden. Moderen var ligesom en glad Høne med mange Kyllinger, det legede de ogsaa, og allesammen puttede de Strømpefødderne ind under hendes Kjole, medens hun fortalte de skrækkeligste Historier om Spøgelser og Genfærd paa Kirkegaarde — og de var slet ikke bange, naar de bare havde Fødderne dør. Og i hendes Skød laa Billedet af Fa-

deren, og hvert Øjeblik bøjede hun sig helt ned og kyssede det.

Eller Regine sang. Hun kunde synge lige fra Morgen til Aften og i Sengen med. Den var nu ikke fri for Væggetøj, det boede indenfor Tapetet og kunde sulte et helt halvt Aar, naar det blot i Forvejen havde suget sig rigtig mæt i Menneskeblod. Dengang syntes hun, Væggetøj var værre end daarlig Samvittighed, men det var fordi hun fik saa voldsomme Vabler.

Moderen sagde, hun tidt laa og sang i vildene Sky i Søvn, og naar det var noget med høje Toner, rejste hun sig næsten op og bredte Armene ud, ogsaa at hun laa og kurrede som en Skovdue, men det anede hun jo ikke selv, for det var i Søvn.

Hun passede paa som en Smed, naar hun kom i Nærheden af Musik, enten det var en Lirekasse eller en Vagtparade eller en Kirke med Gudstjeneste. Saa standsede hun og samlede et Par nye Melodier op, ligesom Børnene, der samler Kul efter

Kulvognen; og det var ikke at stjæle. Og naar hun kom hjem dermed, var de smaa næsten ligesaa glade over det, som hvis det havde været Sukkerkugler.

Frøknen i Skolen sagde mange Gange: Du kommer til Operaen, hvis du beholder den Stemme! og Regine havde ikke noget imod at komme til Operaen, som hun ikke vidste, hvad var, men da hun hørte, at saa skulde man synge hver Aften paa Teatret, vilde hun ikke — medens Moderen sad alene hjemme. Og senere, da de fik det godt og andre Folk talte om Stemmen, sagde Regine selv, at til Operaen vilde hun ikke. Man skulde da lære at synge, det kostede Penge, og det var dog vigtigere at faa Drengene godt i Vej. Desuden kunde hun ikke undværes i Huset.

Ikke for det, Fru Svarrer kunde jo mangeligt holde Pige, og hvergang Faderen nu var hjemme, sagde han: — Jeg kan ikke fordrage, I selv gaar og sjoever. Kaptejn

Svarrers Frue og Datter behøver ikke at gøre Ild og rende Byærinder!

Men Moderen og Regine smilede til hinanden. Og Regine formelig gøs ved Tanken om at se en Fremmed husere med de dejlige, kostbare Ting og maaske skure op ad Stolebenene og slaa Skaar i Porcelænet

De havde rigtignok faaet det finere og finere, der var snart ikke andet tilbage fra den fattige Tid end den store Dyne, som Drengene laa med, det var Moderens eneste Erindring fra hendes Hjem. Fjerene i den var af Høns fra hendes Barndom, derfor holdt ogsaa Regine saa usigeligt af den Dyne, og naar der gik en lille Fjer ud, gemte hun den som Bogmærke og aandede paa den, og syntes hun kunde se Hønsene løbe rundt derude paa Landet mellem Ribsbuske saa høje som en voksen Mand.

Det var slet ikke saa urimeligt, at Hugo en Dag spurgte: — Hvis vi bliver rigere

endnu, skal vi saa ikke købe Kongens Slot?

Regine havde mange, mange glade Minder, og dem holdt hun Hævd over ligesom de fine Kaffeskeer og Sølvkanden. Naar hun ikke kunde sove, tog hun dem frem og gik dem langsomt nydende igennem. Det var Skatte, som „hverken Møl ejheller Rust fortære kunne“.

Til de bedste hørte naturligvis Faderens Besøg med forudgaaende Hovedrengøring, saa der „duftede af Pinse“, selvom det var midt paa Efteraaret. Især dengang, de var flyttet sidste Gang, og han ikke anede, hvor fint de boede. Ikke saameget som Kommandørens paa første Sal vidste han om — det skulde altsammen være Overraskelse. Først stod han stille foran Huset og skrævede ud som paa Dækket, saa bød han Moderen Armen, og de gik som en Konge og en Dronning opad Tæpperne — forbi Kommandørens, men pludselig løftede han Moderen op som et lille Barn og bar

hende i flyvende Fart op i Lejligheden og lige ind i Sovekamret.

Dør blev de over en Time, medens Regine stod og passede, at Gaasen ikke fik formeget, og tyssede paa de Smaa, der hoppede af Utaalmodighed efter Gaverne. Fedtet sprøjtede og brændte store Vabler, men hun mærkede det ikke, saa lykkelig hun var.

Hun vidste jo, at det var *det*, de bæggeto havde længtes saa forfærdelig meget efter.

De Smaa, som ikke havde Forstand paa den Slags Ting, blev ved at spørge: — Hvad bestiller Far og Mor? Og Regine svarede, at de pyntede sig og vaskede Hænder og saadan noget.

Det var kun godt for dem, de ikke vidste bedre. Regine havde ogsaa selv helst været fri for al sin Viden. Men hvem skulde Moderen tale med om ikke med hende?

Og som de spiste bagefter! Selv Moderen, der ellers kun pillede ved Maden, for-

melig kappedes med Jarl og Hugo. Kun Skroget og den ene Vinge blev levnet.

Faderen sad og spiste med Moderen om Livet, saa Regine maatte skære itu for ham, og hele Tiden saa de paa hinanden med Øjne saa blanke som Spejle.

De laa længe om Morgenen, og naar Regine kom ind med Kaffebakken og det varme Wienerbrød, laa de og legede med hinanden, og Faderen vilde slet ikke over i sin egen Seng, skønt Moderen sagde, at han værsgod skulde.

Og siden kørte de saa i aaben Droske og spiste Frokost paa Langelinje, og siden igen gik de Tur gennem Strøget, og alle Børnene var med.

De standsede foran næsten hvert Vindu, og naar Moderen bare sagde: — Nej, hvor det var kønt! trak Faderen fluks sit Guldpengeetui frem, og der hjalp ingen Kæremor, hun skulde have det.

Det var Fest og Fryd fra Morgen til Aften de første Dage; men naar Fe-

rien nærmede sig sin Ende, blev alt anderledes.

Regine saa Omslaget i deres Øjne, der blev saa matte, og saa gik de saa langsomt paa Benene og sagde næsten ingenting eller talte om Børnene og Vejret.

Fru Svarrer blev saa ivrig til at vise frem, baade det nye Dækketøj og Sølvtøjet og Klæderne, og Børnene kom med deres Skolebøger og remsede op paa fremmede Sprog, og Inga spillede Klaver efter rigtige trykte Noder, der lignede smaa Spurve paa Telefontraade. Der blev baade travlt og stille paa samme Tid, ligesom i de onde Drømme, naar det suser for Ørene og man ikke kan komme af Stedet.

Faderen gik med Hænderne i Lommen og saa ned i Gulvet og fløjtede. Pludselig kunde han tage en Stol og hugge den i Jorden, saa det var sært, Benene ikke sprang itu, og saa gav han et Brøl fra sig, som var han bleven hugget i Hovedet med en Øxe. Moderen lagde saa Armene om

hans Hals og blev ved at sige: — Men Sigvald, Sigvald da! og saa satte de sig bæggeto i Sofaen og saå ud, som om de kun ønskede at dø.

Regine havde mest Lyst til at stoppe Fingrene i sine Øren, hun frygtede det Øjeblik, hvor Kaptejn Svarrer sagde: — Det ender nu med, at jeg gør en Ulykke paa mig selv. Det her er ikke til at holde ud!

Naar hun endelig fik Bugt med det tykke i Halsen, gik hun hen til Klaveret og gav sig til at synge for dem. Blev ved at synge, medens det blev mørkere og mørkere, blev ved at synge, til hun mærkede, de to bedrøvede var faldet i Søvn.

De hvilede op mod hinanden, saa tæt knuget sammen, som var de bange for, at nogen, medens de sov, skulde prøve at rive dem fra hinanden.

Afrejsens Dag var den værste. Ufravigelig gentog det sig, at Moderen blev syg og fik Feber og talte om at springe ud af

Vinduet eller gaa i Søen, hvis han rejste fra hende. Men naar han saa, helt elendig, tilbød at blive hjemme og lade Skib være Skib, plagede hun ham for at rejse. Kun skulde han love og huske det, og aldrig glemme det, at give hende Tegnet, hvis Ulykken skete. For saa kunde hun vide det og dø i samme Time. Faderen lovede det og svor det, ogsaa han troede fuldt og fast, at hans Tanker kunde naa hende og sige hende det sidste Farvel — hvis Ulykken skete.

Naar han var kørt til Skibet med Børnene, fik Regine Moderen i Seng, og dør laa hun saa og stirrede paa Faderens tomme Seng og hviskede, den lignede en Kiste.

Eller hun krøb over i den og snuste som en Hund til Hovedpuden og Lagnerne og sagde, det var det eneste, hun havde tilbage af ham. Lagnerne, han havde ligget i, maatte ikke skiftes, før den Dag, han kom hjem igen.

Henimod Midnat begyndte hun at tude som et sygt Dyr — Regine maatte tænke paa en Ulv — og inde i Stuen græd Børnene og vilde ikke i Seng.

Regine sad skræmt og taalmodig paa en Stol lidt fra Sengen og ventede paa det Øjeblik, hvor Moderen begyndte at tale. Saa flyttede hun hen paa Sengekanten og støttede Moderen, der nu vilde sidde op, medens hun hele Tiden saå henimod Døren, som om hun saå noget derhenne.

Og Ordstrømmen brød løs. Som skoldende Damp omhvirvlede den Regine, der tappert og uden at kny lod sig brænde deraf. Den fine, noble Moder, der ellers altid var netop, som man tænkte sig en rigtig *Dame*, sagde Ting saa ublufærdige som dem, der staar i Biblen og det ikke er til at begribe, de faar Lov at staa der.

Hun kunde spørge: — Tror du Vorherre straffer to Mennesker, fordi de bedriver Utugt med hinanden, naar det er af Kærlighed?

Regine troede, at naar de var Mand og Hustru, var det ingen Synd, for Ægteskabet var jo indstiftet i Himlen. Men hendes Svar overbeviste ikke Moderen, der med et underligt stikkende Smil forklarede hende Forskellen paa at opfylde Herrens Bud om at formere Jorden og saa den Utugt, hun af Kærlighed gjorde sig skyldig i.

Hun kunde sige: — Hvad bryder jeg mig om, enten jeg føder Orme eller Børn til Verden, naar jeg har ham i mine Arme, er alt andet ingenting. Jeg ofrede gerne jer alle fire for ham . . . Og nu er han borte, og han glemmer mig. Jeg véd det . . . saadan er Mændene. Hører du Regine, saadan er Mændene, selv de bedste! For han er den bedste af alle . . .

Naar Regine, stum, sad og flettede sine Fingre, kunde Moderen pludselig faa et af de forfærdelige Anfald af Anger, hvor hun, i Natkjole, gik ind og knælede for hver især af Børnene og bad om deres Tilgi-

velse, fordi hun var en daarlig Moder, der kun tænkte paa sig selv.

Regine kunde blive saa skammende rød overfor de Smaa, der saaledes blev Vidne til noget af, hvad hun holdt for sin helligste Pligt at dølge for alle.

Det var jo kun Sygdom og altfor, altfor stor Kærlighed. Naar det var forbi, fandtes jo ikke paa Jorden en mere opofrende Moder, der havde Tusinder af ømme Tanker for hvert af sine Børn.

Og Moderen talte og talte, medens Regine beroligende strøg hende over Panden og de hede Tindinger, hvor Blodet bankede febevildt. Regines Hoved blev tungt som hendes Sind af Udmattelse, men hendes Taalmodighed var uden Ende.

Naar Moderen omsider havde talt sig ud og var faldet i Søvn, vaskede Regine Ansigt og Hænder i det koldeste Vand, men i Seng gik hun ikke. Først maatte hun se igen at komme bort fra den Forvisning, hun atter og atter grublede sig ind i, at

Kærlighed ikke var noget godt, men snarere noget frygteligt som Mened og Mord og Afgudsdyrkelse, noget, der virkelig klæbede Forbandelse ved.

Paa Strømpefødder gik hun om i Stuerne og gemte ned de fineste Ting, der kun stod fremme, naar Faderen var paa Besøg. Omhyggeligt støvede hun af i den fineste Stue, der ikke saadan var i Brug til daglig, aflåsedes Døren og gik ind til Børnene med Haanden varsomt skærmende for Lampe-lyset. Jarl og Hugo sov med aaben Mund, de havde store skinnende Tænder og tykke rødlig Bryn, der ligesom Faderens groede sammen over Næsen. Inga, der, som hun selv, havde Moderens smalle skærhvide Ansigt og ganske smalle sorte Brynbuer og tynde Hænder, der, endog naar hun sov, var i evig Uro — Inga laa dør og lignede Moderen indtil Forveksling.

Og Regine blev staaende og iagttog deres Søvn, fuld af øm Angst for den Fremtid, der ventede dem. Inga var saa smuk . . .

skulde hun komme til at lide, som Moderen led! For Kærligheds Skyld.

Regine tænkte, at lykkeligst vilde det være, om de alle, Faderen og Moderen og hun og de Smaa, laa paa Kirkegaarden, hver i sin Grav helt tilplantet med Roser. Det kunde være saa hyggeligt.

Men snart knyttede alle Tanker sig igen som en stram Knude om Moderen.

DEN første Søndag efter Afrejsen gik de gerne til Alters, og derefter oprandt en kort fredelig Tid, hvor end ikke de ækle Kaptejnsfruer kunde gøre Moderen Fortræd. Saa sad hun og Regine, naar de huslige Sysler var endt, overfor hinanden ved Sybordet og læste højt eller talte om fremmede Lande.

Regine afmærkede med Knappenaale paa Kortet Faderens Rute, og de regnede ud, naar der kunde ventes Post.

Saa længe Fru Svarrer vidste Skibet paa Søen, havde hun kun Frygt for Taage og Storm, derfor ønskede Regine helst Faderen paa de meget lange Farter.

Brevene skrevne paa Havet bragte kun Glæde. Moderen læste gerne sidste Side

først, fløj det øvrige igennem, stak saa Brevet i Lommen og holdt Hænderne for Ansigtet, men lidt efter tog hun dem bort og læste det hele højt i smaa Partier.

Kaptejn Svarrer skrev kun det nødvendigt om Skibets Anliggender, Brevene drejede sig næsten udelukkende om hans Kærlighed og hans Længsel. Naar han var paa Søen, tænkte han aabenbart meget mere paa Børnene, end naar han var hos dem. De mest højtflyvende Planer udkastede han for deres Fremtid og gav Raad angaaende Opdragelsen — Raad, der ikke absolut skulde følges, thi i Virkeligheden overlod han alle Afgørelser til sin Hustru.

Brevene var forhaabningsfulde. Altid var han „næsten vis paa“, at snart vilde der byde sig noget, saa han kunde blive fri for at sejle. Han fantaserede i Øst og Vest om Stillinger, der kunde passe. En Gang tænkte han paa at købe en Farm i Sydafrika og maaske drive Strudseri, en

anden Gang fristedes han af et Vinbjerg paa Madeira. En Gang agtede han at oprette en Skibsprovianteringsforretning i Alexandria. Og saa var der det frie Land i Australien med dets bundløse Rigdomme.

Planerne laa altid udenfor Danmark, skønt det var Stedet, hvor han helst vilde være, og det eneste Sted Fru Svarrer kunde tænke sig at leve.

Hver Dag afsendte hun Brev, selvom der gik Uger hen, inden han kom i Havn. Ogsaa han skrev hver Dag, men samlede nødvendigvis Arkene og sendte dem, naar Lejlighed gaves.

Der kunde komme Brev fra ham paa op imod en Snes Ark. Undertiden læste Fru Svarrer da kun det sidste og foreslog saa Regine en Køretur. Straalende gjorde Regine sig i Stand. Bordet blev dækket, Maden sat i Hø og Nøglen lagt under Maatten til Børnene.

Køreturen foregik ovenpaa en Sporvogn, hvad de bægge fandt usigelig fornøjeligt,

skønt det ikke var helt nobelt for Damer. De kørte til Linjens Endepunkt, hvorfra de vandrede ud mellem Marker og Villahaver til en gammel Kro, hvor de drak den Kaffe, Fru Svarrers daarlige Hjerte ikke taalte.

Dèr blev Brevet læst og nydt, og Regine tænkte da altid: — Mor ligner en Brud!

Paa Hjemvejen var de næsten kaade af godt Humør, og naar Regine forsøgte sit: — Hvad siger Mor om at komme i Teatret iaften? blev Svaret kun et: — Ja, hvis der gaar noget godt!

Noget godt betød i Fru Svarrers Mund noget *ikke* sørgeligt, og Regine havde da ment, at naar der paa Plakaten stod Lystspil, var det Garanti nok. Men desværre skete det ofte i Lystspil ogsaa, at den ene bedrog den anden. Mange Folk kunde more sig over det, Fru Svarrer ikke.

Regine fandt saa paa, hvordan hun kunde sikre Moderen mod Utroskab i Teatret. Hun klippede alle Anmeldelser ud af

Avisen og vidste saa, hvorom Stykket handlede, og aldrig lod hun Moderen komme i Teatret uden først at have undersøgt Udklippet.

Af og til gik de ogsaa i Operaen, hvor de bægge sad med lukkede Øjne og hørte efter uden at ane eller bekymre sig om at vide, hvad der foregik paa Scenen. Bagefter sad de oppe til langt over Midnat, medens Regine „lavede Orchester“ paa Klaveret.

Fra den Stund Regine havde „opdaget“ Klaveret, var hun enig med sig selv om, at hun bedre kunde undvære baade varm Mad og pæne Klæder, ja selv Solen. Og dog var det hende, der strittede imod, da det skulde købes!

Det blev købt for Ingas Skyld, og Inga skulde have rigtig Undervisning til en Krone Timen i maaske mange Aar. Som det kunde løbe op! Derfor mente hun, det havde været bedre at spare de Penge til Drengenes Uddannelse. Men købt blev det allsaa, og Regine saa, hvordan Inga prikkede

med Fingrene og fik Tonerne frem. Paa ingen Maade var det kønt.

Det første Halvaar var Regine ikke til at drive til Klaveret af Frygt for at gøre det Fortræd, men en Dag fik hun ubetingelig Lyst til ogsaa at prikke med Fingrene, og hun mærkede da, at den samme Tone kunde lyde helt forskellig, baade vred og bedrøvet og vips og munter. Inden hun vidste af det, havde hun fundet én Melodi — og én til. Alle Melodier laa inde i Klaveret som Klemmer i en Pose, snart behøvede hun slet ikke at lede efter dem, bare hun satte sig hen og ønskede dem, kom de.

Inga viste hende, hvad en Skala var, for det fik man Hurtighed af, og hvordan man skulde putte Tommelfingren ind under de andre for at komme frem uden at hoppe med Haanden. Og saa lidt efter lidt og dog i saa stor en Hast som et Frø, der lægges i Jorden og skøttes kun af Sol og Regn, men vokser og vækker Forun-

dring, fik hun samme Dygtighed paa Klaveret som i Struben.

Hun legede med de sorte og hvide Taster som et Barn med Markens Blomster. De yngre Søkende stod omkring hende og maabede, selv vidste hun ikke, hvordan hun bar sig ad. Hun fortalte dem paa Klaveret om Kirkegaarde og Genfærd, og Storm paa Havet, og Bal paa Kongens Slot, og Rødhætte og Ulven. Alt hvad de bad om, lavede hun.

Naar ingen var i Stuen, og hun stundom i Mørkningen havde spillet sig tom, som en Kilde der rinder tør, bøjede hun sig tilsidst over Tangenterne og kyssede dem til Tak for al den Glæde, de gav hende.

Moderen tilbød hende ofte at tage rigtig Undervisning som Inga til en Krone Timen, saa hun ogsaa lærte at læse de sorte og sære Noder, men det slog Reginen hen.

Hun var forbavset over, saa langsomt

det gik for Inga, og tænkte, at det kom nok netop af de forvirrende Noder, som hun aldrig vilde kunne lære, da hun helst spillede med lukkede Øjne og slet ikke vidste, hvor hun var, naar hun lukkede dem op.

Moderen mente, det kom af, at Regine var mere ferm paa Fingrene end Inga. Inga var bare dygtig til at læse og lege, medens Regine var født til alskens Huslighed. Og om hun kom Hænderne i aldrig saa meget varmt og koldt, lige smalle og lige hvide blev de ved at være. De var indeni, som Moderens, helt fløjlsagtige, og hun var glad for de pæne Hænder. Fru Svarrer sagde, det var Tegn paa, man var af nobel Familie.

Derfor syede baade hun og Regine altid med Fingertut af Guttaperka, ellers blev Pegefingeren sort af Naalen.

Næst efter Sang og Spil og Huslighed holdt Regine mest af at sy. Hun havde arvet Moderens Evne til at faa Tøjet til

„at sidde“. Men skære en Kjole efter Mønster kunde hun ikke. Hun maatte gøre det paa sin egen Manér:

Først stillede hun Moderen op og lagde Tøjet over hende, som var hun et Kanaribur, der skulde dækkes. Saa tog hun den store Saks og klippede løs, medens hun med Haanden glattede Stoffet ind og ud efter Skikkelsen. Moderen lo deraf og kunde ikke gøre det efter, men Kjolen kom til at sidde, saa de ækle Kaptejnsfruer aldeles ikke vilde tro, den var hjemmesyet.

Naar Fru Svarrer var i godt Humør, kunde hun spøge med, at hun vidste en Stilling, Regine kunde paatage sig, hvis de igen blev fattige. Men den Spøg smertede Regine som Stikket af en Torn.

Hun var dog kun otte Aar, da hun første, og ni, da hun anden Gang „tog imod“ smaa Søskende. Det kom saa pludseligt paa, at Regine ikke turde løbe efter Hjælp, og Moderen havde saa, mellem Skrigene,

paalagt hende at gøre saadan og saadan. Efter Fødslen af den lille Søster, der døde samme Dag, var Regine saa forskræmt ved Tanken om, hvad hun havde overværet, at hun Nat efter Nat fo'r op og drømte, at nogen var ved at myrde Moderen.

Men da Regine altid plejede at holde sine Sorger hos sig selv, anede Moderen hverken dengang eller senere, hvor stor en Synd der var begaaet mod Barnet, saa da den yngre Broder Aaret efter fødtes, var det en Selvfølge, Regine hjalp til.

Heldigvis kom der ikke flere, men endnu da Regine var konfirmeret, kunde hun om Natten vaagne badet i Sved og se det hele for sig. Og hun tænkte meget over, hvorfor det med de smaa Børn ikke var ordnet paa en bedre Maade. Saadan som Hønsene, der lagde pæne hvide Æg, som de siden i Ro og Mag rugede ud.

DET fagreste af alle Minder og den største ydre Oplevelse blev alligevel „Afsløringen“.

Regine beundrede Faderen, alene fordi han havde faaet Tanken. Aldrig vilde hun have faaet saa klog en Tanke. Men naar man rejste meget, saa man jo meget og blev klogere i alle Maader.

I flere Maaneder handlede Brevene kun om det. Moderen raadede fra, hun havde netop forset sig paa udskaarne Egetræsmøbler til Spisestuen med rødt Læder paa Ryg og Sæde, men Faderen holdt ved, at Møblerne kunde altid komme — de kom jo ogsaa et halvt Aar efter.

Hvor var det Synd, de gamle Husmandsfolk ikke kunde kigge op fra Graven, om

det saa bare var fem Minutter, og se al den Pragt! Naturligvis havde det pint dem skrækkeligt at blive begravet paa Sognets Bekostning, men dengang var Faderen jo kun simpel Matros og før paa Kina, saa han vidste det først mange Maaneder efter, og skønt han strax betalte Pengene tilbage, var Skammen jo sket.

I alle de Aar havde han talt om at give dem Oprejsning, men det skulde være en Oprejsning, saa de Døde skulde vende sig i Kisterne af Forbavselse.

Fru Svarrer mente, at en opslaaet Marmorbog med Guldbogstaver altid var nobelt og nok. Men midt i det skrev Kaptejnen, at nu var hun bestilt. Han havde set hende i Genua paa en Kirkegaard, der hed Kamposanto, og det forestillede, at hun græd af Sorg og holdt et Lommetørklæde for Øjnene, og det var ogsaa af Marmor og med Blonde om. Med næste Post kom baade Billede af Skibet, Skibshunden, Kaptejnens Kahyt og Salonen og endelig det

dejlige Portræt af den grædende Marmordame.

Hun var ellers pakket ind i en Kasse med Tremmer, men for Fotograferingens Skyld var hun løftet ud, og hele Besætningen stod omkring hende med blottet Hoved, og bagved var det danske Flag udspændt.

Da Moderen saa Billedet, forsonede hun sig baade med de mange Penge, og at det var en Dame, for noget *saa* nobelt som det Gravmæle fandtes ikke i Danmarks Land.

Og Kaptajn Andersens Frue, der havde nydt en god Opdragelse og vidste saameget derfra, at hendes Far havde været Lærer, sagde, at det vilde blive omtrent, som dengang Thorvaldsen kom sejlene fra Italien med hele Thorvaldsens Museum. Men Fru Svarrer forbød Børnene at sige *det* til andre.

Derimod gik hun og Regine paa Thorvaldsens Museum. De havde været der før,

men kun faaet Hovedpine af alle de hvide Skikkelser, der stod som Spøgelse, hvor man kom frem. Nu sammenlignede de og blev enige om, at noget saa smukt havde Thorvaldsen aldrig lavet, skønt han jo ellers var en berømt Billedhugger.

De sov ikke af Spænding, Natten før Skibet ventedes, og da der i den tidlige Morgen kom Bud fra Kontoret, at „Luna“ passerede Helsingør, stod de alle med Overtøjet paa nede paa Gaden.

Og da de *saa* Marmordamen! Hun var jo endnu dejligere end Portrætet og saa glat som Porcelæn. Kun Moderen fik Lov til at røre ved hende, de andre maatte nøjes med at se. Fru Svarrer spurgte ganske sagte, om alle Damer i Italien var saa smukke, men da hendes Mand svarede, at de fleste lignede Ugler og Aber, blev hun glad igen.

Selvsamme Dag saa han sig om efter Skibslejlighed til Nakskov og tingede Plads for sig og hele Familien og Marmordamen.

Turen til Nakskov var ganske herlig, skønt Faderen naturligtvis var lidt bange for at sejle med et Skib, der blev ført af en anden.

Om Natten var det Taage — Regine syntes bare, det lignede som i en Drøm ud gennem Køøjet — men Faderen stod strax op og veg ikke fra Broen, og den fremmede Kaptejn fandt nok, det var en stor Ære at have ham ombord. Han rejste jo ogsaa i Gallauniform. Regine var mere end stolt af ham, hvert Øjeblik hviskede hun til Moderen: — Se paa Far!

Ikke for det, Fru Svarrer var selv i sort Klæde til fem Kroner Alen og Silkeparaply med Elfenbenshaandtag. I Kufferten var Silkekjolen og den spanske Kniplingsmantille, der skulde paa til „Afløringen“.

Faderen huskede saa præcist, hvor alting var fra, og naar Moderen var rigtig pyntet, drejede han hende rundt og sagde, hun var et helt Verdenskort fuldt af fremmede

Byer, og saa remsede han op, hvor det og det var købt.

Fru Svarrer plejede at blive glad over, hvad han saa købte til hende, selvom det af og til hverken duede til at bruges eller kastes væk. Men engang kom han slemt afsted.

Det var Aaret før, han kom fra Los Angelos og havde mange Presenter med. Til Moderen sagde han: — Det bedste faar du tilsidst! og hun maatte med ind i Sovekamret. Regine hørte ham le, saa det klukkede og sige: — Nej, af med det hele, før faar du det ikke! Og saa blev der stille.

Men pludselig kom Moderen farende ud, næsten nøgen, kastede en Bunke fine Sager paa Gulvet og raabte op: — Tag det væk! Brænd det! Smid det i Skarnkisten! Jeg vil hverken eje eller have det . . . Det er vel saadan noget, de bruger, de . . . Det er dør, du har set det. Jo, jeg ved godt. Du er

hos saadan nogen hver evige Gang. Jeg kan føle det paa mig . . .

Og saa sank hun om midt i det fine Undertøj, og Regine og Faderen maatte bære hende i Seng. Det var en sørgelig Hjemkomst.

Regine turde ikke mere lade Moderen se det kostbare Linned og nænnede jo ikke at kaste det bort. Noget var blegrødt, og noget var gult med smaabitte blaa Blomster, og saa fuldt af Blonder, at det meste var Blonder, og selve Tøjet var tyndere end Kammerdug. Hun lagde det saa ned i Æsken igen med Silkepapir mellem hvert Lag og gemte Æsken paa Loftet bagved et gammelt Skab.

Hun forstod jo godt Moderen og huskede hos de mange Marskandisere i Borgergade at have set saadan noget tyndt blegrødt noget — blot mere forjasket og ikke saa fint — og hun var vis paa, at Pigerne i Helsingørsgade brugte det til at lokke Mænd med. Men paa den anden Side var hun

ganske vis paa, at hendes egen tro Far *aldrig* havde været et stygt Sted . . .

Turen til Nakskov var uden Sorg og fuld af Glæde, næsten formeget paa en Gang.

I Char-a-banc kørte de de to Mil ud til Faderens Fødeby — Marmordamen for sig, foran, Fod for Fod, fordi den var saa tung — de andre langsomt bagefter for at passe paa, hun ikke kom til Skade.

Kaptejn Svarrer havde skrevet til Præsten og samtidig sendt Hundrede Kroner til de Fattige, og Præsten kom selv hen paa Kroen og hilste dem velkommen og indbød dem til Middag i Præstegaarden. Ingen skulde have set paa dem, det var første Gang, de sad tilbords hos en Præst. Heldigvis huskede Børnene at holde Gaflen i venstre Haand.

Præsten slog paa sit Glas og sagde saa smukt om Faderen, men det vilde han ikke lade sidde paa sig. Han rejste sig og svarede: — Nej, Æren for mig tilkommer hende

dør og ingen anden. For hvad var jeg uden som en snottet Hvalp, før hun fik sat Skik paa mig. Jeg skammer mig som en Hund, naar jeg tænker paa, hvad der var blevet af mig uden hende. Hun havde Krammet paa mig, saa lille og klein hun ogsaa er. Nu skal du tage din Styrmandseksamen, Sigvald, sagde hun, og jeg ejede ikke det tørre Brød, men hun klarede rundt for det hele; og første Karakter fik jeg. Hendes er Æren, Æren i al Evighed, Amen. Hun leve!

Regine blev jo lidt flov over det Ord „snottet“, men det lod til, Præsten ikke hørte det, for Præstefruen sagde over Bordet saa mildt: — Den Tak kan De være stolt af, Fru Svarrer!

Og de var rundt i hele Huset, oppe og nede. Der var rigtig kønt og især mange Bøger, men som deres eget Hjem, nej. Regine mønstrede alle Ting. Saa ilde der dog var handlet med Stolebenene, og Mølhuller var der i Betrækket. Der var heller

ikke hverken Prismekroner eller Silkeskærme paa Lamperne, og Sovekammermøblerne var af malet Træ. Regine blev saa svulmende lykkelig ved Tanken om deres eget fine skinnende Mahogni.

Hun syntes uhyre godt om Præstefruen, og det var yndigt at høre, som hun og Moderen kunde tale sammen. Helt, helt anderledes end de Kaptejnsfruer med deres Snak om spanske Havne og Utroskab og Sømandskoner, der maatte „vænne sig“ til at vide, at saadan var det. Regine hadede dem. Rigtig hadede dem. For de dryppede Gift i hendes Moders Hjerter, det gjorde de.

Præstefruen sad i en rød Flugtstol med hvid strikket Modest om Skuldrene og sagde, at det vigtigste her i Verden var, at Mand og Hustru holdt sammen i godt som i ondt, og enhver kunde da se, at Kaptejn Svarrer og hans Hustru hørte til de Udvalgte, hvis Kærlighed varer ved udover Graven.

Man mærkede saa smukt, at hun var gift med en Præst.

Efter Kaffen gik de endelig over paa Kirkegaarden. Den laa oppe paa en Skrænt med Udsigt over Havet, og der var fuldt af Mennesker, som nok havde hørt om Figuren.

Skønt Præsten var i Ornat, saa Kaptejn Svarrer meget mere statelig ud, og alle Folk hilste først paa ham. Regine havde den største Lyst til at hviske til ham: — Far, jeg elsker dig! Men hun generede sig.

Gravstedet var lavet præcist som paa Kamposantokirkegaarden i Genua. Det var helt brolagt med smaabitte Sten og større Fliser, og i Midten stod Marmor-damen indhyllet i Sejldug.

Præsten talte over de to Gamle, der havde saa god en Søn, der tænkte paa at glæde dem selv i Graven, og han ønskede, at mange Forældre maatte have Sønner som Kaptejn Sigvald Svarrer. Men den

højtideligste Stund var dog, da Præsten trak Presenningen bort, og hun laa dør hel og ren og hvid som nyfalden Sne og med Kniplingslommelærklædet for Øjnene. Hun laa paa ligesom en Kiste af Cement, og paa den var indmuret en Marmorplade, hvori med store Guldbogstaver stod: Kaptejn Sigvald Svarrer, Fører af Skruedamperen Luna, satte sine kære gamle Forældre dette Minde som en Hæder og Oprejsning.

Præstefruen begyndte at synge: Lyksalig, lyksalig, hver Sjæl, som har Fred, og alle Folkene omkring sang med. Forældrene stod med hinanden i bægge Hænder, og lige med ét gav Kirkeklokkerne sig til at ringe. Da kunde Regine have knælet for sin Fader.

Kirken skulde de se indeni, og da Faderen kom forbi Kirkeblokken, der kun var en grøn Trækasse med rustne Jernbaand om, tog han Etuiet frem og dryssede den ene Guldmønt efter den anden i Blok-

ken, til Præstefruen tog ham i Armen og sagde: Kaptejn Svarrer, nu glemmer De vist, De har Kone og Børn!

Hele Aftenen var de i Præstegaarden, og Faderen drak Toddy med Præsten og røg lang Pibe, og Regine maatte synge over tyve Sange. Præsten sagde, at saadan en Stemme havde han ikke hørt, siden han for elleve Aar siden hørte „Faust“ paa det kongelige Teater i København, og Præstefruen spurgte, om hun ikke havde Lyst at tilbringe et halvt Aars Tid som Datter i deres Hus. Men Regine styrtede til at sige nejtak, det troede hun ikke.

Forlade Moderen, aldrig!

.....

.....

Til Tak for deres mageløse Elskværdighed sendte Faderen dem et Thestel af ægte kinesisk Porcelæn og fik Brev, at det var næsten en kongelig Gave.

Men paa Staffeliet i den fine Stue kom til at staa et mægtigt Billede af Gravstedet

i bred Guldramme. Næved kunde man læse hvert Ord paa Marmorpladen. Og naar Regine var rigtig forknyt, gik hun hen og stillede sig foran det Billede — det var næsten som et helligt Alter.

DER var Dage, hvor Moderen bestemt ventede Brev og ventede forgæves . . . da maatte Regine paa Kontoret for at forhøre. Kun hende blev det betroet.

Men saa lykkelig og let hun følte sig, naar hun hver Maanedsdag hævede Faderens Gage, saa tungt faldt det hende at komme i Utide og spørge til Luna.

Moderens Uro var altid uden Grund, og naar der hverken var Storm eller Taage, var det saa flovt at spørge — som om man mistroede Selskabet. Tilmed stemte Moderens Beregninger om, naar Brev kunde ventes, ikke altid.

Mere end én Gang havde de unge Kontorister smilende talt om hendes „Fru Moders“ Nervøsitet, og hvad skulde hun svare derpaa?

En Dag besluttede hun i sit stille Sind, at nu vilde hun slet ikke gaa ind paa Kontoret, men bare gaa Vejen og saa komme hjem med den Besked, at alt stod vel til. Men hendes Samvittighed var for streng. Og hun tænkte sig, at *hvis* der saa netop *var* skeet noget . . .

I den sidste Tid var det mindre svært at gaa den Gang. Hr. Arnfeldt havde nok mærket, hvor flov hun var i Benene, og saa saare hun var indenfor Døren, gik han fra Pulten hen imod hende, næsten som om han havde ventet, hun skulde komme.

— Nej, Goddag, Frøken Svarrer! sagde han, og med det samme var det, som han lagde Haanden paa hendes Hoved, saa mildt og blidt. Og ganske alvorligt, uden at smile ad Moderens Nervøsitet, tog han Kortet og forklarede, at saa og saa langt var Luna, og før den og den Dag kunde der ikke ventes Telegram.

Han bar Guldbriller, men det gjorde

ham ikke naragtig, for indenfor var Øjnene saa blaa som Blomsterne i Porcelænet.

Det var saa mærkeligt, siden hun havde opdaget det, kunde hun altid se hans Øjne baade i Kopper og Tallerkener. Og han tog saa kærligt og forsigtigt paa Ordene, naar han talte, som var de af skørt Krystal. Han var ikke blot en Mand, han var en Herre, ja han var en *sand Adelsmand*.

En Dag havde det været rent galt hjemme. Det blæste op til Storm, og Vinden stod lige paa. Regine kunde formelig se hvert af Vindstødene fare gennem Moderen, skønt der var godt lunt i Stuen og Vinduerne tættet med Vat. Moderen var rent fra det af Skræk og blev ved med at sige: — Jeg venter paa Tegnet! Jeg venter paa Tegnet!

Regine vidste jo nok, hvad det egentlig kom af: Luna havde ligget otte Dage i en af de Havne, som Fru Kaptejn Lund havde skræmt hende med, at dér

kunde det slet ikke hjælpe, Søfolkene vilde være dydige, de kunde ikke, for Kvinderne var saa rasende smukke. Og naar Moderen først havde faaet den Angst i Sindet, var hun ligesom et oprørt Hav, der ikke kunde falde til Ro, før længe, længe efter, at selve Uvejret var ovre.

Naar Regine prøvede paa at sige, hun var vis paa, alt stod vel til, svarede Moderen blot: — Barn, du kender ikke til det, der kan være mellem to Mennesker, naar de elsker hinanden, og naar de har spist af Kundskabens Træ paa godt og ondt. Og mærkede jeg maaske ikke, dengang din Far paa Vejen fra West Hartlepool faldt og brækkede Benet?

Det var sandt, det kunde Regine bevidne, at Moderen lige pludselig en Dag havde skreget op: — Sigvald er kommen til Skade. Og det passede, de fik Brev fra Hospitalet. Regine kunde aflægge sin dyre Ed derpaa.

Altsaa maatte hun paa Kontoret. Paa

Vejen blev ogsaa hun urolig. Hun syntes næsten, at hun langt, langt borte hørte Nødraab, men maaske var det kun Fabrikerne, der peb. Da hun naaede Kontoret, klaprede Tænderne, som var de gaaet løse. Det gav et Sæt i Hr. Arnfeldt, da han saå hende, det opfangede hun og misforstod. Det blev sort for hendes Øjne, hun ravede et Par Skridt og vidste ikke af mere, før hun laa paa en Sofa med Hr. Arnfeldts Ansigt lige over sit. Han havde ikke Guldbrillerne paa.

— Er det nu bedre?

Regine maatte lede efter, hvor hun var, og hvorfor hun var der, saa spurgte hun igen saa frygtende, om der kunde være noget i Vejen med Luna.

— Nej, saa skulde det da være skeet for tre Timer siden og inde i Malagas Havn. Tyve Minutter, før De kom, havde vi Telegram.

Regine var ynkelig af Forlegenhed over saadan at besvime paa et fremmed Sted

og gjorde mange Undskyldninger, men Hr. Arnfeldt hjalp hende saa smukt ved at fortælle, at hans Søster besvimed, blot hun stak sig i Fingren med en Synaal og der kom Blod.

Medens han talte, mærkede hun en lille yndig Duft som af friske Violer, og hun glemte helt, hun endnu laa paa Sofaen og han sad paa Kanten, det var altsammen saa godt. Og paa ingen Maade maatte hun gaa alene hjem, om syv Minutter lukkede Kontoret, saa vilde han tillade sig at ledsage hende.

Paa hele Vejen mærkede hun den gode lille Duft, som om der groede Violer langs Fortovet. Han talte, og hun gik ganske stille ved hans Side uden at høre efter, bare tænkende paa, at Arnfeldt var et smukt Navn, saa adeligt i Klang. Hun syntes nu, alle Adelsmænd burde bo paa store Godser, men somme af dem var jo saa fattige . . .

Da de kom til Gadedøren, havde hun

en Fornemmelse af, han ventede, hun skulde bede ham se op med, men det kunde hun ikke faa sig til.

Hun havde saa skammelig glemt Moderens Lidelser, nu før hun op med Nyheden om Telegrammet og Besvimelsen. Moderen mente, at hun nok kunde have bedt Hr. Arnfeldt op, siden han saa elskværdigt fulgte hende — men nu var det jo for sent.

Dagen efter købte Regine en Flaske „Violette de Parme“. Baade var det den nobleste af alle Parfumer, det vidste enhver, og blot hun tog en Draabe under Næsen, blev hun saa glad tilmode.

Han saa helt anderledes ud uden Guldbriller. Hans Øjne var drømmende.

Hun vilde gerne vide, om han var gift eller forlovet. Ring paa Fingren havde han ikke, men i de Kredse gik jo Herterne mest med Armbaand — og han *havde* Armbaand. Maaske var han ulykkelig forelsket i en umaadelig adelig Dame,

for der var jo stor Forskel paa Greve og Baron, og Hr. Arnfeldt var endda slet ingen af Delene, omend han jo nok var adelig . . .

To Uger efter modtog hun Brev fra Hr. Arnfeldt, om hun og hendes Fru Moder ikke vilde gøre ham den Glæde at benytte de indlagte Koncertbilletter, da hans Moder paa Grund af Influenza var forhindret i at gaa.

Takkebrevet voldte en Del Besvær. Regine bogstaverede ikke sikkert, og Tegnsætning var hun altid elendig til. Moderen kunde ikke hjælpe, og fejlfrit maatte Svaret være.

Regine prøvede at slaa alle Ordene op i en Ordbog og lave Sætningerne ganske korte for at undgaa andre Tegn end Punktum; men derved blev Brevet altfor stift og kejtet. Saa tiggede Inga Lov at skrive det — var det ikke godt nok, kunde de jo kassere det.

Men Ingas Brev var saa godt og saa

smukt skrevet, at ingen kunde have gjort det bedre.

Da Regine næste Gang talte med Hr. Arnfeldt, roste han meget hendes smukke Skrift, og hun var ikke misundelig, men lidt ondt gjorde det.

FROM af Sind var Regine ikke. Ikke ubetinget og overfor alle. Hun kunde jo hade med et ondt og stygt Had. Og det værste var, hun kunde saa daarligt dy sig for at vise det.

Hendes Had strakte sig dog kun til tre Mennesker, men var hun i deres Nærhed, følte hun Hjertet som en Gryde, der hele Tiden var ved at koge over af Vrede. Vel kneb hun Munden sammen og forsøgte at lade som ingen Ting, men saa kom det ud gennem Øjnene.

Det var Moderens Veninder og eneste Omgang, de tre Kaptejnsfruer, men af de tre især den ene, Fru Lund. Kom hun paa Besøg, kunde Regine faa samme sli-medede Fornemmelse i Svælget, som da hun

engang skar en Skinke over, og den var vrimmelfuld af hvide Orme.

Gaa sin Vej og lade Moderen ene med Fru Lund, det var da det sidste, hun vilde. Hun turde daarligt gaa ud af Stuen og lave Kaffe af Frygt for, hvad der imedens kunde blive sagt.

Det pinte Regine, at hendes egen fine Moder taalte alt det, Fru Lund sad og pjevrede af sig. Men det kom vel af, som Kaptejn Lund, der *var* en rar Mand, sagde: at alle Søkoner var i Familie, fordi Mændene dyrkede Havet i Fællesskab, ligesom Kain og Abel dyrkede Jorden.

Moderen havde engang sagt: — Skam dig Regine, du er skinsyg! Du har det med mig, som jeg med din Far, du vil have mig helt for dig selv!

Regine prøvede sit Hjerte. Det var *ikke* Skinsyge, men naar Moderen troede det, vilde hun ikke gøre Indsigelse.

Baade Fru Eriksen og Fru Marcussen, men især Fru Lund, bestilte ikke andet

end strø Salt i Moderens aabne Saar. De kom saa smilende med det, som om de sagde noget godt og rart: — Ja, Svarrer har nu det i Øjnene, der trækker til, og vil han ikke, saa vil de andre for ham! Regine fór saa op: — Min Far har slet ikke noget i Øjnene, og De har ikke Lov at gaa her og gøre Fortræd. Det er Synd og Skam og falsk Vidnesbyrd, for min Far er tro som det røde Guld!

Bagefter maatte hun gøre Undskyldning, for det var at krænke Gæstfrihedens Love.

Men det var, som om Moderen ikke kunde høre nok om den Slags . . .

Og det kom altsammen af den Skinsyge, som igen kom af altfor stor Kærlighed. Men det hjalp jo ikke paa Sagen, at man vidste, hvoraf det kom. Regine var i sit Hjerte saa inderlig vis paa, at Faderen ikke saameget som *saa* paa en fremmed Kvinde, hun havde lagt Mærke til det, naar han var hjemme, han saa jo kun paa

Moderen. Men hvordan skulde hun kunne overbevise hende?

.....

.....

.....

Da Fru Lund sagde det første Gang, fór Regine sammen og blev kold over det hele. Hun ligesom følte Søen under sig og saå det store alvorlige Vand til alle Sider. Ikke et Øjeblik tænkte hun, det kunde blive til Virkelighed, men saa skete der det, som fik hende til at bringe Ofret.

Det var paa Moderens Fødselsdag. Regine havde broderet de nydeligste tolv Kaffeservietter, Inga en Skammel, Jarl og Hugo havde i Forening sløjdet en Amagerhylde til de grønne Glas, der hed „Römere“, og Kaptejnsfruerne var til Chokolade.

Fru Lund, hvis Mand lige var kommen hjem, sad og pralede med en lang Guld-kæde, han havde foræret hende. Der var en Rubin i Skyderen. Fru Marcussen

mente, at saadan en Kæde var mindst sine hundrede Kroner værd — og saa havde den kostet to Hundrede. Regine sad og brændte efter at fortælle: — Min Mor har idag faaet en Ring med en Brillant! men hun vidste, det var ufint at prale, og naar Moderen med Vilje ikke havde den paa, gik det ikke an.

Saa skræppede Fru Lund op: — Ja, Niels er dejlig. Naar han kommer hjem med Guldstads til at hænge paa mig, saa véd jeg, han har luftet sig lidt paa Turen, for saa faar han Mus i Samvittigheden, og det er nu hans Façon at bede om Forladelse paa. Men naar han en stille Gang har dyet sig, saa staar den paa Sølvtoj til Huset eller Nødvendighedsgenstande til Børnene!

Regine bed Læberne helt ind i Munden, medens Fru Lund ramsede op, hvormange Armbaand og Ringe og Naale hun i Aarenes Løb havde „fortjent“ paa den Maade. Regine mærkede, at Moderen blev kort-

aandet og bleg, men hun kunde ikke faa Samtalen drejet. Endelig sagde Fru Svarrer med den Dirren i Stemmen, Regine kendte, den mindede hende altid om et stakkels Møl, der flyver i Lyset: — Mon De dog ikke tager Fejl, Fru Lund, Deres Mand ser saa ejegod og trofast ud!

Fru Lund klappede Hænderne sammen og lo: — Ejegod og trofast! Jamen det er da ved Gud ogsaa netop, hvad Manden er. Ellers kom han jo ikke med Omforladesmykker, men sagde Farvel og Tak og tog sig en yngre og kønnere Kone!

Regine fattede Mod og sagde i en streng Tone: — Har Kaptejn Lund maaske selv tilstaaet, han har været Dem utro?

Fru Lund strøg hende over Haaret: — Nej min Pige, Idiot er han da Gudskelov ikke. Og hvis jeg var dum nok til at spørge, rakte han naturligvis gladelig alle tyve Fingre i Vejret og svor falsk. Men jeg er ingen Taabe. Og gaar der Stykker af mig, fordi han har det lidt rart

med en anden En to Hundrede Mile herfra? Var det herhjemme, skulde jeg snart rive Øjnene ud paa enhver, der kom ham for nær — men derude, nej, saa blev det for besværligt at være Sømandskone. Desuden . . . hvad andet skal en Mand gøre, naar han ikke kan have sin Kone med, sig mig det, hvad andet?

Fru Marcussen gav hende Ret, men mente, at Manden burde fortælle hver Gang, han havde givet efter, hvorpaa Fru Lund sagde: — Han skulde maaske indføre det i Journalen!

Saa lo de alle og drak mere Chokolade.

Regine syntes Moderen lignede en Saltstøtte.

Ud paa Aftenen, da Børnene var i Seng, sagde hun: — Du skulde gaa til Ro, Barn, du ser saa træt ud! og saa forstod Regine, der stak noget under, for hun plejede jo altid at følge Moderen ind og snakke med hende, medens hun klædte sig af. Saa hun

svarede, nej, hun var ikke træt, og syede videre.

Moderen sad lidt og raslede med Avisen, til hun pludselig rejste sig og kyssede Regine paa Panden: — Ja ja da, saa gaar jeg ind. Godnat og Tak for idag.

Regine ventede 5 Minutter, med Øjnene paa Uret, saa gik hun efter. Ganske rigtig, dør sad Moderen henne ved Toiletbordet. Alle Skuffer var trukket ud af det lille kinesiske Smykkeskrin. Hun pirrede rundt mellem Tingene og mumlede noget, Regine ikke forstod. Men nu saå hun op med et besynderligt Blik, der var ligesom Taage for Øjnene: — Det gør jo slet ikke noget, man skal bare være fornuftig og rolig, men jeg vil nok vide, hvormange han har haft! Det vil jeg nok vide . . .

Regine fik hende listet i Seng, men hun blev ved, lige til hun sov ind, at smaa-klynke: — Tæl dem for mig, Regine, jeg vil vide, hvormange han har haft . . .

SAA tog Regine den store Beslutning. Hun troede paa sin Far og vilde redde sin Mor. Skønt hun syntes, det var værre end Døden at skulle bort fra Moderen, holdt hun fast ved sin Plan.

Naar andre talte om at rejse, blev hun altid utilpas, hun brød sig ligesaalidt om at se fremmede Lande som at flyve i Luftballon.

Hun havde engang for at redde det smukke Tæppe med Hænderne taget en stor Glød op fra Gulvet og baaret den hen til Kakkellovnen uden at bryde sig om Brandvablerne. For det var nødvendigt. Hvad der var nødvendigt, kunde man altid gøre.

Kaptejn Svarrer var for Hjemgaaende

fra Rio til Håvre, hvorfra han skulde til Middelhavet. Lejligheden kunde ikke være bedre, Moderen var netop allermest bange for Havnene i Middelhavet.

Hun havde jo ventet, ventet saa sikkert, at Moderen vilde gøre mange Indvendinger, men da Regine rystende over hele Kroppen sagde, hun tænkte paa at bede Faderen om Lov at være med paa næste Rejse, løftede Fru Svarrer begge Arme i Vejret, som om hun takkede sin Gud, og svarede ganske stille: — Ja, Regine, hvis du synes, det er rigtigt!

Regine skrev bønligt til Faderen, om hun ikke nok maatte komme med, hun havde saadan Lyst til at se Spanien og Italien og maaske komme til Vinhøst. Udførligt forklarede hun, hvorledes alt kunde ordnes i Hjemmet, saa Moderen ikke kom til at savne hende formeget.

Inga havde lovet at tørre Støv af, stryge og stoppe efter Vask, samt passe Borddækningen. Jarl, der altid børstede Støvler

og løb Ærinder, vilde paatage sig Opvask og Kakkelovne, medens Hugo lovede at vaske Gulve og pudse Vinduer. Naar hver især redte deres Seng straks om Morgenen, og Inga gjorde i Stand i Moderens Sovekammer, var der kun Madlavningen tilbage — og hvis Moderen var træt, kunde Inga ogsaa besørge den ved Hjælp af Kogebog.

Fra Kontoret vidste hun, Luna skulde ligge i Håvre mindst to Uger, saa der var rigelig Tid til Svar. Hun var heller ikke bange for at tage alene ned til Håvre. I stor Spænding ventede hun paa, hvad Faderen vilde sige til hendes Anmodning. Han havde Rhederiets Tilladelse til at have Familie ombord paa én af Turene hvert Aar, men benyttede den aldrig. Kunde han ikke have sin Hustru med, vilde det blot være ham en daglig Plage at se Børnene.

Svaret blev et Ja, men hun maatte love i et og alt at rette sig efter Skibets Skik og ikke gøre Vrøvl.

.....

.....

.....

Sidste Aften havde Inga sit store Dukkehus fremme — det, som maaske ikke engang Prinsesserne paa Amalienborg havde Mage til. Det var lavet af en arbejdsløs Snedker, Taget var til at løfte af, Forvæggen til at skyde ud. Der var Stue, Sovekammer og Køkken, og om Sengen var blegrodt Moskitonet, som det brugtes i Troperne. Med Duedun, som Regine zirligt havde udsøgt, var de smaa Puder og Tæpper fyldt. Hun kunde daarligt gaa et Ærinde op i Byen uden at have en eller anden lille Smaating med hjem til Ingas Dukkestue.

Og medens hun nu varsomt fæstede de nyflerede Gardiner for Vinduerne, tænkte hun, gid det skulde med ombord — det vilde være som et lille fast Hjem ude paa det vilde Hav.

Saa sagde Inga: — Véd du, hvem skal

have mit Dukkehus? I Daabsgave! Dit første Barn! . . .

Regine maatte smile, for som Inga altid fandt paa.

— Jamen det er mit ramme Alvor, for naar du nu rejser, bliver det nok en sort Spanier eller saadan En, og saa bliver jeg gammel Tante . . .

Om Morgenens, ligesom Toget skulde gaa, stak Inga ind en Violbuket og et lakforseglet Brev, hvori stod: — Det er mit Alvor det med Dukkehuset, og jeg skal nok holde det rent, medens du er borte, saa du kan godt gaa hen og gifte dig med Spanieren. Derpaa herved mit Æresord (parole d'honneur paa Fransk). Din Inga desværre ikke *von* Svarrer.

Igen smilede Regine, men straks efter sad hun forvildet af Smerte over Adskillelsen fra Moderen. Hun var som en Pilgrim, der paa sin Fod skal vandre til den hellige Grav og pludselig véd hverken Vej

eller Sti og kender ikke Folkenes Sprog og kan ikke spørge.

Eller som en Drage, der føres tilfældigt af Vinden, fordi dens Snor er sprængt.

Af alle Kræfter sad hun og holdt fast ved den ene Tanke: at Faderen var jo tro som Guld, og at Moderen skulde overbevises derom.

Hun gjorde sig ingen Bekymring om Tid eller Togskiftning, men de Medrejsende sørgede venligt for, at hun kom rigtigt frem.

.....

.....

.....

Kaptejn Svarrer modtog Datteren med Bebrejdelser over hendes Egenkærlighed at rejse fra Moderen for at komme ud og more sig: — Du kunde komme til at fortryde det bittert. Sæt, din Mor blev Dødsens syg, mens du var borte!

Regine løftede uvilkaarligt Armen som

mod et Slag. Det var jo netop hendes egen hemmelige, forfærdelige Angst.

Ombord fik hun anvist det lille snævre Kammer mellem Faderens rummelige KAHyt og „Proviantkamret“, som Badeværelset kaldtes, fordi Kaptejnen havde sin Forsyning af Konserves opstablet dør. Hun maatte tænke paa en Fangecele. Den tredje Skydedør vendte ud mod Salonen, hvor alle Billederne af dem hjemme stod opstillet paa det røde plettede Bordtæppe. Det var lidt af en Trøst.

Regine prøvede at fortælle om dem, men kom til at græde, og saa blev Faderen gnaven. Det Pylreri maatte hun holde for sig selv, det var ikke morsomt at se paa.

Da de havde spist, sagde han: — Og gaa nu til Køjs, jeg har travlt med Regnskaberne og andet, i Overmorgen letter vi.

Regine vilde kysse ham til Godnat, men blev skubbet bort med et: — Uh, jeg er saa ædende tindrende gal over, at det er dig og ikke din Mor. Du ligner hende

ellers godt nok, paanær at du er det bare Vand ved Siden af hende, og saa staar du dør og glør og glør, og er ikke til at slaa et Ord ud af!

Desværre var det sandt nok, følte hun, hun var ikke rigtig vant til at tale med Herrer, og al Utaalmodighed gjorde hende nervøs.

Sørgmodig klædte hun sig af og krøb op i den smalle haarde Køje, der forekom hende som en Kiste. Sove kunde hun ikke. Hun havde, ved Afskeden, laant et Lommetørklæde af Moderen, det græd hun i, det kyssede hun, tilsidst bredte hun det over sit Ansigt og sov saa endelig ind.

Pludselig før hun op vækket af en stor Spektakkel paa Dækket. Der blev raabt højt og dunket og trampet. Det lød som de uhyggelige Slagsmaal mellem fulde Matroser, hun i gamle Dage flere Gange havde overværet fra Vinduet i Borgergade.

Hun stod længe og lyttede i Natkjole ved den halvaabne Dør, saa hørte hun Fa-

deren komme ned bandende og skældende. Paa Dækket blev alt stille. Igen bredte hun det taarevaade Lommetørklæde over Ansigtet og sov ind.

Straks om Morgenen fik hun Forklaring af Faderen: Det var den forbandede Kok, det Dyr, som igen havde været paa Tøse-sjov og drukket sig drivende fuld og var kommen i Klammeri med Politiet. Saa hvis han, Kaptejn Svarrer, ikke tilfældigvis var kommen forbi Bulen, ligesom de slæbte af med ham, havde Kokken nu været i Arrest.

Regine undrede sig flygtigt over, at Faderen var paa Gaden om Natten, hun havde troet ham ifærd med Regnskaberne.

Men til Morgen var han i udmærket Humør og gik op og ned med lang Pibe i Munden og snakkede om den „forbandede Kok“, der altid skulde til Tøse og altid fik Bersærker gang, naar han kom fra dem og havde drukket formeget. Han maatte slæbes ned i Baaden, og da han kom ombord,

blev han rent balstyrisk og trak Kniven: — Men saa kan det nok være, han kom i Gulvet og det i en Fart. Fem af Folkene kunde ikke tumle ham, men det kunde de her ene to! Og Kaptejnen viste sine knyttede Næver.

— Tilsidst fik han sgu Haandjærn paa, og nu ligger han dernede i Hullet, og dør bliver han, til vi er i rum Sø. Men det har jeg svoret og bandt, at han, saasandt jeg hedder Sigvald Svarrer, ikke faar Landlov de første tre Maaneder! Og det skal han skrive under paa den Dag i Dag, ellers i Kasjotten med ham. — Saadan En, der bruger Kniven mod sin Kaptejn!

Regine, der hverken kendte Kokken eller den øvrige Besætning, blev uhyggelig tilmode ved at høre om Haandjærn og Knive, men hun glemte snart det, for nu holdt Faderen et langt Foredrag om, hvordan hun *skulde* være, og især hvordan hun *ikke maatte* være. Fremfor alt skulde hun huske paa og aldrig glemme, *hvem* hun var.

Styrmændene og Maskinmestrene var meget respektable Folk hver for sig, men det passede sig nu engang ikke for *Kaptejn Svarrers Datter* at gøre sig fidél med nogen af dem.

Hun lovede alt, men var saa forvirret af de mange Bud og Forbud, at hun denne første Dag ikke vovede sig udenfor Salon'en, hvor hun sad og hæklede løs paa Blonder til Spisestuegardinerne, medens hun skiftevis saa paa Billederne, talte Luftmasker og tænkte paa Kokken nede i „Hullet“.

Oppe paa Dækket var der en uafslædig Larm som af Tagsten, der blæste af Huse, og Skorstene der væltede, men det var kun den sidste Last, der blev stuvet.

Hovmesteren, der havde saa travlt, fordi han ogsaa lavede Maden, nu Kokken var forhindret, gik ind og ud i Salon'en, han havde et rart Ansigt og kejtede Manerer, men rigtig proper var Dugen og Opdækningen nu ikke. Til Faderen saa hun

grumme lidt om Dagen, men hørte af og til hans vrede Stemme ovenpaa.

Hun vilde gøre det rigtig hyggeligt for ham om Aftenen og havde tænkt over alt, hvad hun vilde sige, men saa blev det helt anderledes. Han sad saa utaalmodig og saå paa hende og røg Pibe og slog i Bordet og legede med Billederne. Saa sprang han op: — Det er sandt, jeg bliver vist nødt til at gaa i Land, der er noget, jeg har glemt! . . .

Men han gik ikke i Land. Et Kvarter efter forlangte han Toddy, og Regine skulde drikke med. Det var noget godt Skaberi, at det ikke smagte. Den Smule Fornøjelse kunde hun nok gøre ham, naar han sad her og kukkede for hendes Skyld.

Hun laa i Køjen, da Skruen begyndte at gaa, lidt efter mærkede hun, de var i rum Sø. Det var en underlig Fornemmelse men ikke til at blive syg af.

Og hun gik op paa Dækket og blev forestillet for Styr mændene og Maskinme-

strene som „min Datter, Frøken Svarrer“, men de sagde ikke ellers noget til hende. Maaske de ogsaa havde faaet Ordrer om, hvad der passede sig.

Flere Timer stod hun paa Broen hos Faderen. Ja, nu forstod hun, det var sandt, en Kaptejn var Konge paa sit Skib. Streng og kongelig gav han sine Ordrer i Raaberen, og alle lystrede.

Siden, da hun igen gik paa Dækket, det var saa langt, at man kunde gaa rigtig Travetur derpaa, saå hun i Kabysdøren Kokken, og hun blev bange. Han var stor og bleg med en umaadelig tyk Hals og et Ar over det ene Øje. Man maatte vist kalde ham køn, men man kom til at tænke paa et vildt, forfærdeligt Dyr. Og alligevel var det, som om han lignede Faderen paa et eller andet, hvad det saa var.

Han bukkede dybt, og Regine hilste men skyndte sig at vende Hovedet bort. Men da hun gik videre, følte hun hans Blik som en Snøre, der halede i hende.

Om Aftenen hørte hun nogen spille oppe paa Dækket. Det lød som Fløjte men alligevel anderledes. Hun gik op men kunde i Mørket ikke se, hvem det var. Hovmesteren kom forbi og forklarede, at det var Kokken, der blæste paa Ocarina. Det lød slet ikke smukt men som en stor sort Fugl langt inde i Skoven.

Regine havde aldrig før hørt en Ocarina, den var uhyggelig og sørgelig paa engang. Og saa var den kun af Ler. Hun ønskede, og kunde ikke lade være at ønske det, at han vilde tabe den, saa den gik itu.

NAAR Regine om Natten laa i sin Køje, mærkede hun tydelig og tæt det levende Vands Puslen om Skibet. Mærkede det som utallige travle Fingre, der pillede ved Plankerne og bankede paa dem og listede rundt i Fugerne.

Og saa alle de Lyde, hun aldrig før havde kendt!

Naar de endda samlede sig til smaa ensformige Melodier — klare som selve Vanddraaberne — kunde det gøre helt lindt og godt i Øret, men de fildede sig mest ind i en grim stakaandet Hvislen, der saa sørgeligt mindede om de Nætter, hvor Moderen, selv i Søvn, blev ved at smaasnakke om alt, hvad Fru Lund gik og bildte hende ind.

Søsyg var hun jo slet ikke, Skibet gynge kun som en Gren, naar det blæser, hun begreb ikke, nogen blev bange over det. Men om Natten, hver Nat, var hun nervøs.

Hun kunde ikke ret gøre sig fortrolig med den Tanke, at medens hun laa dør saa ubevægelig stille med Hænderne korsvis over Brystet, at Skibet saa arbejdede videre som en stakkels dødtræt forpustet Hest, der ubarmhjertig blev pisket frem.

Havde hun ligget vaagen en Stund, kom tit den løjerlige Fornemmelse af, at noget rørte ved hende, puslede om paa hende, aandede hende i Ansigtet, hviskede til hende. Hun vilde ikke høre efter, men Øret blev ved at lytte, medens Tungsindet og den jammerlige Nattetræthed øgedes.

Prøvede hun da at tænke paa dem hjemme, foregøglede hun sig blot alle mulige Ulykker: at Lampen eksploderede, at Inga gav Moderen gal Medicin, at Jarl

huggede sig med Køkkenøksen, at Hugo styrtede nedad Loftstrappen.

Ufravigelig endte det med, at hun tænkte paa Kokken med det store blege Ansigt og de tykke Aarer paa den tykke Hals. Nu vidste hun ogsaa, han havde siddet i Tugthuset for Vold. Hun huskede Fade-rens Ord: — Han er en ren Tyr, og Tø-sene er, som de er gale, efter ham. De giver gerne Penge til for at faa ham!

Ogsaa, at han var en storartet flink Ar-bejder, og paa Søen var der aldrig Vrøvl, men saa saare han lugtede Land, saà han rødt. Før havde han rejst som Hovmester, men siden Tugthuset maatte han nøjes med at være Kok.

Gid hun kunde faa ham til at lade være at spille! Hun havde engang i et Vindu set et skrækkeligt Billede, af en Martyr vistnok: Bødlerne stod omkring ham og havde skaaret hans Mave op og trak nu Indvoldene ud og vandt dem paa en Vinde

med Haandtag, ligesom i Præstegaarden, hvor de hejste Vandet op af en Brønd.

Naar han i Mørkningen fandt paa at spille, gjorde det i hende akkurat som ved Synet af det Billede, og hun maatte blive paa selvsamme Plet, medens Hænderne saa mødige sank ned i Skødet, at hun end ikke kunde hække.

Om Natten spillede han jo ikke, men det var, som om de Toner og Melodier, han havde spillet om Dagen, blev ved at hænge i Luften.

Hun laa dør i Køjen og fantaserede og tumlede med Tanker, hun godt vidste, var tossede, men ikke kunde blive kvit. Saadan fandt hun paa, at hvis man plukkede hele det indvendige bort af Skibet og spændte tykke, spundne Jerntove paa langs henover Skroget, maatte der kunne dannes et mægtigt Instrument. Istedetfor Bue skulde Stormen stryge paa Strengene. Hun levede sig saa dybt ind i den Forestilling, at hun fik ondt i

Ørene af de voldsomme Klange, hun indbildte sig at høre.

Heldigvis var det kun om Natten, hun var saa taabelig. Men selv om Dagen plagedes hun stærkt af Skibets Lyde og ønskede saa inderligt, der var et eneste lille helt stille Sted, hvor hun kunde søge Ly. For enten snakkede Vandet eller Vinden, eller martredes hun af Skruens hjertebankende Lyd, eller støjede Besætningen, eller stred Jernet nede i Lasten.

Faderen sagde nok, det var blindt Vaas, for man hørte kun Jernet, naar det tumlede mod Skibssiden, men Regine tog jo ikke Fejl, hun hørte det skurre og file og skrige hele Dagen. Hun blev mat i Legemet og i Øjnene af al den Uro og al den Larm.

Skyerne var ogsaa urolige, men de flød dog i Tavshed og fredsommeligt henover den store Himmel, havde de end aldrig saa travlt. Dem kunde man undgaa, naar man lod være at se opad.

Men selv i det blideste Vejr klagede

Vandet sig, det arme fredløse Vand. Regine maatte tænke paa Jødernes Vandring i Ørken. Forgæves var al deres Møje, de skulde dog aldrig naa til det hellige Land.

Hun kunde føle det, som sejlede hun gennem Taarer . . .

Saa havde da Stjernerne det anderledes godt. De havde delt Nattehimmelen imellem sig, som Menneskene havde delt Jorden. Og de stod deroppe, hver paa sin Plet, som Husene i en By, som Blomsterne paa en Mark. Flygtigt set kunde det tage sig ud som et gyseligt Virvar, alligevel stod enhver paa sin bestemte Plads. Nogle af dem flyttede sig ganske vist, men saa stiltfærdigt, at man slet ikke mærkede det.

Og saa var der Bunden, *Havsens Bund*

. . . .
Hun kunde ligge i Køjen og svimle sig vaad i Panden ved Tanken om Havsens Bund. Dernede stod alle de døde Skibe, stille som Gravene paa en Kirkegaard. Kun Fiskene saå dem. De største

Skibe i Verden kunde synke ned og forsvinde — sporløst som Stjernerne, der faldt fra Himlen. For selvom Vandet var klart som Glas, det var ikke Bunden, man så.

Bunden . . . hun maatte spænde Hænderne fast om Panden for at faa Bugt med Tanken.

Lige siden Toget rev hende løs fra Moderen, havde hun følt sig som rykket op med Rode. Dog var Smerten over Savnet af Hjem og Moder ligesom sløvet af Ensformigheden i den snigende Tids Forløb.

Fornuftig skulde hun være, det var den første og den vigtigste Betingelse. Ligesom David slog Harpen for Saul og gjorde ham glad, skulde hun adsprede og glæde Faderen. Hun var rejst ud i en Mission, der *skulde* lykkes.

Klar over, hvordan hun ellers skulde gribe Sagen an, var hun ikke. Foreløbig vidste hun kun det: at passe uhyre godt paa, og dernæst skrive og fortælle alt det

smukke og rørende, Faderen sagde, naar han stod med Moderens Billede i sine Hænder.

Man kunde med Sandhed sige — hvis det ikke var en Synd — at han tilbad hende som *en Gud*. Han talte jo næsten ikke om andet — og saa naturligvis Kur- sen og Loggen og saadan noget.

Hun havde snart været ombord i mange Dage og ikke mærket Spor til al den Ækel- hed, Fru Lund var saa fuld af at snakke om. Søfolkene var aldeles ikke som vilde Dyr men passede deres Arbejde saa punkt- ligt som Urværk.

Men stor, stor Forskel var der paa Fa- deren ombord og i Land. Naa, en Konge var vel ogsaa anderledes, naar han red i Spidsen for sin Hær, end naar han sad paa sin Trone hjemme paa Slottet. Paa Havet var han mægtig og stolt og for- færdelig let til at blive hidsig. Han kunde godt minde om en Sørøver eller en Joms-

viking. Regine holdt sig helst fra Broen, naar han var der.

Ellers havde hun det jo godt i alle Maader. Hver Dag kom Hovmesteren og spurgte, hvad hun ønskede til Dessert, og paa Aftensbordet var baade Sardinier og Hummer og Ryper i Flødesauce. Faderen havde sagt, at naarsomhelst maatte hun ringe og forlange pisket Æg eller henkogte Frugter. Daaserne stod i mange Hundredvis derinde i Proviantkamret.

Og overalt paa Skibet maatte hun gaa, naar hun blot passede ikke at give sig i Snak med nogen.

Paa et Skib var man endnu strengere med sin Omgang end i Land. Som nu, at det ikke engang gik an, Kaptejnen spiste sammen med Styrmand og Maskinmestre eller spillede en Whist med dem om Aftenen. Nej, Kaptejnen var en Slags Eneboer paa sit eget Skib — ligesom Paven i Vatikanet, hvor der var elleve Hundrede møblerede Værelser, og han alligevel hver-

ken maatte have Kone eller Børn — han var for Stillingens Skyld nødt til at spise alene og kede sig alene.

Naar Kaptejn Svarrer ikke var paa Broen eller ved Regnskaberne, laa han gerne, saa lang han var, i Salon'en paa den falmede røde Fløjlssofa og røg den ene Pibe efter den anden, til Regine blev saa kvalm, at hun maatte holde op at hække. Ret meget sagde han ikke, saa faldt han i Søvn midt i en Pibe, vaagnede, tændte igen, laa og knugede Moderens Portræt og forbandede sin Skæbne og sov ind paany.

Hun havde tilbudt at spille Kasino eller Seksogtreds med ham, han brød sig ikke om det. Hellere lagde han Kabaler, men gik de ikke op, slog han saadan i Bordet, at Portræterne sprang i Vejret, og det gøs i Regine ved Tanken om Moderen, der jo ikke taalte Forskrækkelser.

Regine gik for Motionens Skyld lange Ture paa Dækket, skønt der var sletingen

Glæde ved saadan at spanke frem og tilbage som en Tiger i et Bur midt i det øde vilde Hav.

At nogen kunde kalde det smukt! Den grimme Gyde i København var jo kønere.

Timevis stod hun ved Rælingen og så efter de Skibe, der gik nordpaa — ad Danmark til.

....

....

....

De var midt i den spanske Sø, da det Uheld skete, at Hovmesteren faldt nedad Kahytstrappen og brækkede den ene Hofte. Den foreløbige Forbinding, Kaptejn og Styrmand anlagde, var næppe bedre end god, og Staklen jamrede sig meget.

Uheldet voldte Bryderi ved Arbejdets Omfordeling. Regine tilbød sin Hjælp men blev afvist. Kokken paatog sig da — med Assistance af en Jungmand foruden Skibsdrengen — at klare hele Gerningen baade

som Hovmester og Kok paa Resten af Rejsen. Regine var ked af den Ordning. Det huede hende ikke, at Kokken fra nu af naarsomhelst — naar hun ikke netop skød Slaaen for — kunde løbe gennem hendes Kahyt efter Konserves. Med den gamle Hovmester var hun bleven saa fortrolig, at hun end ikke puttede sig under Tæppet, naar han om Morgenen paa Hosesokker smøg forbi efter „Tinbokser“.

Nu redte hun selv sin Køje, men en Aften mærkede hun paa Hovedpuden Kokkens ubehagelige Atmosfære, en blandet Lugt af Svovl og Krydderier.

Naar han ved Bordet bød hende noget, vogtede hun sig for at se paa hans Hænder og Haanded, og især for Halsen, der vist var tyk som Torben Okses.

.....

I den sidste Tid var Luften bleven mere lind, og Mørket faldt paa med en Hast, der var uhyre. Om Natten laa Faderen og vred sig i Køjen, som havde han Feber

— hun hørte det tydeligt nu, hvor baade hans og hendes Dør altid var aaben ud til Salon'en.

En Nat gik han to Gange gennem hos hende for at tage kold Styr. Og hans Pirrelighed øgedes.

Engang kom hun til at nævne Moderen, da kylede han Piben i Gulvet, saa Hovedet sprang, og der nemt kunde være gaaet Ild i Tæppet, holdt sig for Ørene og raabte, om hun vilde gøre ham gal, om han ikke havde det drøjt nok iforvejen.

Regine vogtede sig vel for at græde, hun huskede sin Mission. Lidt efter fortrød han ogsaa Hidsigheden, og de gik lang Tur paa Dækket.

Den Aften betroede Kaptejn Svarrer sin Datter, hvad han ikke havde betroet noget Menneske, at han ikke stolede paa Luna, men følte Skibet som en Fjende, der engang vilde angribe ham bagfra.

Noget var der i Vejen, hvad vidste han ikke. Snart viste Loggen galt, snart var

der Vrøvl med Kompasset. Sidst i West Hartlepool havde han med egne Øjne set en hel Flok Rotter gaa fra Borde. Det var daarlige Tegn.

— Men ikke et Ord til din Mor om det, ikke nogensinde! Har du forstaaet?

Om hun havde! Hun lovede sig selv dyrt og helligt, at dette skulde blive Faderens sidste Tur, ihvertfald med Luna — om hun saa skulde tigge Direktøren om at flytte ham over paa et andet Skib.

LUNA laa til Ankers ud for Malaga.
Kaptejn Svarrer spurgte henkastet, som ventede han et Nej: — Gaar du med i Land, Regine? Jeg skal hente Post og proviantere og har en Masse at besørge — det bliver jo heller ikke muntert for dig at ligge og rakke med Jollen ved Midnattide.

Regine svarede, hun vilde uhyre gerne med, for saa kunde hun bagefter fortælle dem hjemme, hvordan der saà ud i Spanien.

Lyst havde hun ikke og brød sig ikke hverken om Spanien eller Spaniere, men det var hendes Pligt at passe paa Faderen. Saa hun pyntede sig og tog sine smaa Ringe paa Fingrene.

Lidt før de skulde fra Borde, kom Kokken og spurgte, om han ikke skulde med for Proviantens Skyld. Kaptejnen trak et Papir frem af sin Lommebog og holdt det hen for ham med rigtig saa ondt et Smil i Øjnene.

Kokken blev helt bleg: — Ja, jeg véd nok . . . men jeg tænkte. Jeg orker saa daarligt de mange Dage paa Søen.

Kaptejnen svarede ikke, stod blot og blev ved at smile, til den anden gik. Regine kunde ikke lade være at udbryde: — Aah, det var Synd, naar han saa gerne vilde!

Men Faderen bruste op, om hun vilde holde sin Næse fra hans Ting: — Ja, jeg skal s'gu give ham orke, nu jeg endelig har Krammet paa ham . . . Naa, en anden En har det vel heller ikke for godt i den Retning . . .

Regine maatte jo for sig selv indrømme, Faderen havde Ret til at handle, som han gjorde, men hun følte den inderligste Med-

lidenhed med Kokken, skønt han var hende saameget imod. Hun syntes, hun maatte gøre lidt for ham, men hvormed skulde hun glæde ham?

De gode Sager i Proviantkamret var han jo selv Herre over nu, hvor han udførte Hovmesterens Hverv. Derimod Vin og Cigarer — —

Hun vidste, hvor Nøglen var gemt, og medens Faderen var oppe, sneg hun sig til at tage en Flaske Rom og nogle Cigarer. Det var første Gang, hun stjal.

Kokken fandt hun i Køjerummet bag Kabysen, hvor han sad paa Kanten af den uredte Seng. Han så saadan ud, at hun var lige ved at flygte, men hun samlede Modet og rakte ham med rystende Hænder de to Tyvekoster. Forbavset så han op og nikkede med en Grimasse, der fik Blodet op i hendes Kinder: — Naa saadan! sagde han.

Et Øjeblik blev hun staaende, ledende efter et venligt Ord, hun fandt ingen.

— Kys mig! hviskede han. Regine nærmede sig igen, uden at ville, kun drevet af lidelsesfuld Medynk. Hun bøjede Hovedet frem, kunde alligevel ikke bekvemme sig til at røre ham med sine Læber, strøg ham saa let over Panden med sin Haand og fo'r bort.

Inde i Haanden blev hun ved at fornemme Arret og den opsvulmede Pande-aare, og hun syntes, den underlige Lugt af Svovl og Krydderier hang ved, længe efter hun var kommen fra Borde.

...

...

...

Langt ud paa Natten blev Far og Datter i Begmørke sat over til Skibet. De tav bægge. Regine sad blot og ligesom vaskede den ene Haand med den anden. Søluften gjorde godt, men Vindunsten fra Faderens Aande strøg med regelmæssige Mellemrum henover hende.

Allerede nu arbejdede Tankerne feber-

sygt med det Brev, der skulde sendes for at gøre Moderen tryg. Uden at lyve, kun ved at gaa udenom alt det, som

Først fortælle, hvordan Malaga saa ud, og Støjen nede ved Havnen, og Tiggerne med hverken Arme eller Ben, noget saa gyseligt, og de morsomme Butikker med Koraller og Konkylier, og Provianteringen, hvor de havde Tolk med.

Og den flotte Restavrant med Springvand i Midten, og hvor de læste alle de kære Breve og spiste grønne Asparges og stegt Høne med Spinat. Springe over al Vinen, og at Faderen tog Opvartningspigen om Livet. Derimod endelig skrive, at han vist over tyve Gange sagde: — Herregud, hvorfor er det nu dig og ikke din Mor, der sidder dør? Han sagde ogsaa: — Hun er den dejligste Kvinde, der har levet. Jeg byttede hende ikke bort for Dronningen af Saba!

Det gik ogsaa an at fortælle forsigtigt om Variétéen med den store Kæmpe og den

lille Dværg, der red paa en Gris med sort Fløjssaddel, og om Hanekampen, som var baade saa væmmelig og forunderlig . . .

Men saa kom Damerne, der sang og dansede, den ene efter den anden, og hvor var Faderen bleven sær i Ansigtet! Han blev ved at se paa dem og se paa dem. Aah, som et vildt Dyr, der lurer paa Bytte. Han skurede Tænder, og Øjnene blev helt røde i det Hvide.

Hun havde rykket ham i Ærmet flere Gange og sagt: — Skal vi ikke snart hjem? men han så bare paa hende, som om hun var en vildfremmed Dame: — Hjem? Hvor er mit Hjem? Hvem snakker om Hjem til mig? Jeg har kun ét Hjem, og det er Signe . . . Og pludselig, saa vredt, som om det var hendes Skyld: — Kan du skaffe mig hjem til din Mor inat, hvad, kan du?

De blev til allersidste Nummer. Ude i Trængslen vinkede en ryggesløs Kvinde ad ham, og han sagde nogle Ord, Regine ikke forstod, og saa blinkede hun med Øjnene,

som om de havde en Hemmelighed sammen.

— Hvor driver vi saa hen? spurgte han, og Regine mente jo til Skibet, men derpaa svarede han ikke.

Og de kom ind i Gader med meget Lys, og i Gyder saa skumle og smalle, at man næsten kunde række fra Hus til Hus — værre end Helsingørgade, for dør var da Lygte og Betjente.

Udenfor en Dør med tre røde Ballon'er, den ene over den anden, stod en ung Pige i rødt Skørt og Sko med røde Hæle. Først troede Regine, det var en Hottentot, efter Billederne, for Haaret, som var kruset, stod da mindst en halv Alen ud fra Hovedet i alle Retninger saa strittende som Solstraaler. Udendvidere tog hun Faderen ved Haanden og trak ham med ind, og saa maatte Regine følge med.

Det var hendes eneste lille fattige Trøst, at han ikke *af sig selv* gik derind.

Men alt det, han saa gjorde, det kunde

ingen fri ham for, end ikke, at han vistnok var beruset.

At han kunde røre ved saadan én — Hottentot var hun ikke, for de forstod hinanden — og stikke Haanden ned paa hendes Bryst . . . Hun lugtede sødt og alligevel som raaddent Kød.

Faderen glemte ligesom helt, at Regine var med, han drak Champagne med hende, Hottentotten, og hun stak sit Ben i Vejret, og han puttede Penge ned i hendes Strømpe. Ret meget sagde han ikke, men enten lo han saa grimt eller trak Vejret langt som En, der er meget syg.

Regine følte det, som om hun blødte i Nakken, og Blodet løb hende nedad Ryggen, hvergang hun saa ham bide Pigen i Skulderen, saa hun hvinede, det var som Spøg og Alvor paa samme Tid.

Det ene Øjeblik smilede han som den gale Mand, der boede i Baghuset i Borgergade og havde det, der hed „det glade Vanvid“, indtil han hængte sig, det næste

saå han saa rasende ud, at Regine ikke begreb, Pigen turde sidde paa hans Skød.

Der var ikke et eneste Sted, hun kunde se hen uden at se noget hæsligt ækelt — værre endnu end det, Fru Lund talte om. Allevegne sad Mændene og vippede med Kvinder paa Skødet. Den nydeligste gamle Herre med kridhvide Haar havde én paa hvert Knæ. Han drak af et Glas og kysede skiftevis den ene og den anden. De skingrede og lo og slog i Bordene. Loftet var gult og sodet og Gulvet sølet. En ganske ung Pige paa vist kun femten Aar sprang op paa et Bord og stod paa Hænderne — hun havde ikke saameget som Benklæder paa.

Regine tænkte paa Babylons den store Skøge. Og saa klappede de allesammen og vilde have fat i hende. Selv Faderen vinkede, men hun sprang ned og slog Benene om Halsen paa en Herre med tykke Læber og store Ringe med blaa Sten paa Fing-

rene. Der kunde da ikke være værre i Helvede.

Inde i Regine blev det ved at sige: — Lille Mor! lille Mor! og nu og da holdt hun Hænderne for Øjnene, pludselig saa bange for, at Moderen skulde kunne se, hvad der foregik.

Ellers sad hun dør, saa ene og forladt, ingen talte til hende, ingen saà paa hende. Og træt var hun som efter Storvask og Foraarsrengøring. Tilsidst glemte hun af Træthed, hvor hun var, og al Sorg og Skam forsvandt — hun sad ret op og ned paa Stolen og sov med aabne Øjne og drømte om Moderen og Afsløringen og Hr. Arnfeldt, rigtig saa yndig en Drøm.

Hun vaagnede ved, at en fremmed Mand med store Ørenringe talte til hende i et Sprog, hun ikke forstod, og da hun ikke svarede, tog han hende om Livet og vilde trække hende op fra Stolen. Men lige med ét blev Faderen ogsaa lysvaagen, han smed Hottentotpigen fra sig, som om hun kun

var en Pibe, rejste sig og brølede til Regine: — Nu kan det være nok, nu gaar vi!

Side om Side og ganske tavse var de saa ravet om i Mørket som i en vildsom Skov, hvor de hvert Øjeblik snublede over Trærødder — men det var de løse Sten.

Nede ved Havnen laa tredje Maskinmester, der ogsaa havde været i Land, og ventede med Jollen. Idet de traadte ned, sukkede Faderen saa dybt, at Regine *maatte* liste sin Haand ind i hans

Og nu sad hun i Baaden og tænkte paa det Brev, der skulde skrives for at gøre Moderen glad og tryg.

RESTEN af Natten tilbragte hun med at prøve paa at forstaa Faderens Handlemaade. Der var saa uhyre meget, man saå anderledes paa, naar man først forstod det.

Hun fik Hovedpine af at forstaa og blev liggende den Dag, ogsaa for at undgaa Faderen, hun vilde jo ikke gøre ham flov. Engang blev Døren lindet op, og Kokken gik igennem, hun saå lige hans halvt undersøgende, halvt spottende Blik, saa lukkede hun Øjnene og var ham kvit.

Noget over Middag blev Skruen sat i Gang, altsaa var Faderen paa Broen.

Hun forstod, at Herren havde ladet regne Ild og Svovl over Sodoma — bedre Skæbne havde heller ikke Malaga fortjent.

Ud paa Eftermiddagen kom Faderen.

Han satte sig paa Taburetten, ovenpaa Regines sammenlagte Klæder. — Maa jeg tale lidt med dig?

Hun nikkede. Han saà hele Tiden ned paa Gulvet og slet ikke paa hende: — Se, Regine, dèr sidder din Mor, og her sidder jeg, og vi er skilt fra hinanden som to, der slet ikke hører sammen. Det er en Helvedes Pine . . . For om jeg havde Tyrkerkongens Harem, jeg rørte dem ikke med en Ildtang . . . Jo, jo, jeg rørte dem vel nok, jeg er jo kuns et Menneske, men jeg stod ligegodt imod. Det er ene og alene hende, jeg elsker og ærer og holder af, og det véd hun. Og jeg er hende tro, og jeg vil være hende tro. Det har jeg lovet hver en Dag, der gik . . . Vidste du, de Fristelser, en Sømand er ude for, naar han kommer i Havn. Ikke om et Hjørne kan man gaa, saa er de der. De graver sig fast som Tæger, man maa rive dem af sig — men Kødet skriger efter dem. Somtid er det, som kunde jeg give min Sjæls Salighed . . .

ja, jeg véd godt, hvad jeg siger . . . for en eneste Gang at kunne give los. Og alligevel har jeg Lyst at skyde dem ned som gale Hunde. For jeg *vil* jo ikke, forstaar du, jeg vil ikke. Men de vil, og inde i mig vil det . . . *Dyret*, som der staar om i Skriften. Og naar de spiller med Tungen, saadan en rød og djævelsk Tunge . . . ja, saa gaar der Ild i mig. Jeg tørster og jeg pines . . . og de kan læske mig med Spidsen af deres lille Finger . . . Det kan de ikke, men jeg tror det . . .

Regine hørte efter med Blikket stift rettet mod hans ene Haand. Hun kendte den røde Rand, det var dèr, Pigen bed ham, da han trak Skoen af hende.

Igen følte hun den blødende Angst for, at Moderen, trods Afstanden, hørte hvert Ord. Men hun tyssede ikke paa ham. Han maatte tale — og han havde jo ikke andre at tale med. Akkurat som Moderen.

Han sad helt sammenkrykket paa den lille Taburet: — Og nu véd du, hvad for

en Pjalt til Far du har, og du kan aldrig tilgive mig . . . Nej, ikke saadan som du holder af din Mor, og det skal du heller ikke. Men hjælp mig, pas paa mig. Pas paa, jeg ikke svigter din Mor . . .

Han rejste sig og rakte højre Haand i Vejret, saa Fingrene stødte mod Loftet: — For den Dag, jeg forbryder mig mod det Løfte, jeg gav hende foran Altret, render jeg Skuden ned med Mand og Mus — og det har jeg sagt hende . . . Jeg har ogsaa hele Tiden vidst, du var med for at passe paa mig, og jeg lovede mig selv, du skulde ikke faa noget at se . . . og saa den første Aften . . . Men saadan er jeg, hvergang vi nærmer os Havn, kommer det op i mig — det er kun den mest voldsomme Længsel efter din Mor, ene og alene det, men hun er der ikke. Saa gaar jeg i Land . . . Aah Gud, hvor har jeg dog kæmpet . . . jeg kunde myrde, naar det kommer over mig . . .

Han kastede sig paa Knæ foran den lave

Køje og græd med Hovedet som en stor Tyngde mod Regines Bryst. Hun maatte trøste ham: — Jeg forstaar dig godt, Far, jeg tror nok, jeg næsten forstaar det alt-sammen . . . Og jeg tror heller ikke, du kan gøre for det. Det er ligesom, naar man har Mæslinger, man maa ikke klø sig . . . Mor sagde, at jeg blev koparret, hvis jeg kløede mig, men jeg kunde ikke lade være . . .

Hun prøvede at smile overbevisende: — Du har jo heller ikke *bedraget* Mor, det er saa dejligt, at det har du ikke. Og hun faar ingenting at vide. Jeg skal skrive saa smukt saa smukt om dig, og det *er* jo ogsaa sandt, naar det ene og alene er hende, du længes efter . . .

Da han var borte, blev Regine saa for-færdelig træt. Hun havde løjet, hun forstod ham slet ikke. Slet ikke. Ikke derinde, hvor det kom an paa. Men det gjorde saa ondt at se ham bedrøvet, saadan en stor Mand, der var Konge paa Skibet.

Det kom af det, der hed *Driften*, det vidste hun, og hun ønskede sig inderligt saameget Forstand, at hun forstod, hvorfor Driften var saa ond og fik Folk til at bære sig saadan ad.

Om Aftenen skrev hun det længste Brev, hun i sit Liv havde skrevet. Det var et straalende Fyrværkeri af Løgn. Hun glemte helt, der kun skulde forties og ikke lyves. Ordene smuttede sammen og stod og smilede hende op i Ansigtet. Det var akkurat, som da Inga var helt lille, og hun digtede Eventyr for hende om Prinsesser og Slotte af Sukkerkugler med Chokoladegulve.

Brevet sluttede med, hvordan hun og Faderen, den Aften de laa ved Malaga, havde siddet alene to ombord og spillet „Kasino“ til Sengetid, medens hele Besætningen havde Landlov.

Hovedpinen var slem, men med Samvittigheden havde hun fuld Fred.

.....

.....

.....

Der blev ikke talt mere om hin Nat.

Om Dagen holdt Regine sig, naar Fade-
ren var paa Broen, mest agterude, stirrende
sig fortumlet i det susende Kølvand. Naar
hun blev helt ør af det hvirvlende Hvide,
dalede alle de bedrøvede Tanker ned som
visne Blade og flød bort med Skummet.

Befriet saaledes for Sorg og Tungsind
begyndte hun at nynne og synge, vidste
det ikke selv, men sang sig ind i en stor
Henrykkelse, der først svandt, naar noget
afbrød hende.

Det kunde hænde, at hun med Hjertets
uskyldige Glæde mindedes den Mand, hun
ikke for alt i Verden vilde tilstaa at have
noget tilovers for — paa *den* Maade.

Et var hun usvigelig sikker paa: Saadan
var *han* ikke. Man kunde se det paa hans
Hænder og paa hans Gang og i hans
Øjne. Som Barn havde han, var hun vis
paa, aldrig haft sorte Negle eller traadt i
Snavs som Jarl og Hugo bestandig. Han

gik nok i Fløjlstøj dengang og med hvid Krave og Knapstøvler. Han var ligesaa nobel i Tøjet som af Natur.

Det havde Fru Svarrer ogsaa sagt, da han efter Koncerten en Søndag gjorde Visit i den rigtige Visittid. Han havde en stor Buket Violer med til Moderen, det var netop saa fint og betænksomt. Men da Regine rejste, sendte han to dejlige hvide Roser og „Lykke paa Rejsen“.

Roserne glemte hun i Kupéen, først flere Dage efter huskede hun paa dem, og at han paa Kontoret havde spurgt, om hun vilde sende ham et lille Kort fra Rejsen. Dertil svarede hun hverken ja eller nej — hun vidste ikke, om det var passende. Og da hun tav, sagde han saa mildt: — Eller maaske maa jeg høre op til Deres Fru Moder engang imellem?

— Aah ja, gør endelig det! havde hun sagt, og var i det samme bleven rød, for det lød vist saa paatrængende det „endelig“.

Nu skrev Fru Svarrer, han havde været

oppe en hel Time og siddet paa Regines Plads ved Vinduet og fortalt saameget om sit Hjem og sin Mor.

Det havde givet et lille Stød i hendes Hjerte, da Inga paa sidste Side skrev: — Men adelig, som vi troede, det er han nu ikke. Hans Moder hedder Fru Petersen, Arnfeldt er bare et af de nye Navne, du véd, dem man kan købe sig til!

Men nedenunder skrev Moderen, at det var kun Ingas sædvanlige Lyst til at gøre Løjer, naturligvis var han adelig.

Og enten han var døbt Arnfeldt eller havde købt Navnet, blev han dog den samme, og enhver kunde se paa ham, at Petersen, det hed han ikke. Mente Regine.

— Han er en Mand, skrev Moderen, han har sin Mening om alle Ting.

Skibet gled og gled. Det hvide Skum blomstrede ud over det grønne Vand som Bellis paa en Eng. Saa stille laa den store Flade, at man trygt kunde træde ud og gaa derpaa. Turde lægge sig dør og sove

Regine var blevet doven, slet og ret doven. Hun gad ikke mere tælle Luftmasker. Maden smagte dval, hun gad næppe spise den. Gennem The og Kaffe mærkede hun Søens Salt — skønt det var jo fersk Vand, de havde i Tanken.

Skibet ankrede op for Malta, kun for en Nat og en halv Dag. Regine frygtede Faderen vilde i Land, men han sagde stille: — Jeg bliver, hvor jeg er.

Igen kom Kokken og bad om Landlov, igen fik han haanligt Afslag. Regine syntes, han burde haft saamegen Stolthed ikke at bede, men da hun mødte hans Blik, undrede hun sig ikke, men krøb sammen, som havde hun modtaget et ondt Varsel. Der opsteg i hende en Skræk for noget endnu fjernt men uafvendeligt, noget der ikke kunde hindres saalidt som Bølgenes Uro og Skyernes Flugt.

Hun vidste nu, at saalænge han var ombord, vilde hun fornemme denne Skræk. Ogsaa Grunden dertil vidste hun. Gennem

Faderen forstod hun Kokken. Hun var bleven klog paa det, hun helst havde været uvidende om. Hun var fyldt med sørgelig Viden som Heksens Hal med Snoge og Orme.

Og hun huskede Moderens Ord: — Den, der har spist af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, bliver aldrig som Barn igen! Hun havde jo ikke saadan spist deraf, egentlig slet ikke spist deraf selv, men det var der alligevel. Hun følte sig som et Fad Vand, hvori mange havde vasket deres smudsige Hænder.

Aldrig skulde hun blive som Barn igen.

Dog var det langtfra, hun anklagede sine Forældre. Livet var kun saa sørgeligt indrettet.

Hun maatte give Fru Lund, hvem hun saa oprigtigt hadede, Ret: Her i Middelhavet *var* Søfolkene anderledes. Som nu, naar hun gik Tur paa Dækket, den Maade hvorpaa de rørte ved hende med Øjnene. Men de kunde ikke gøre for det, de var

Mænd, og hun var den eneste Kvinde ombord.

Hun følte sig saa upaaklædt for alle de Mandfolk, skønt hun, selvom det var aldrig saa varmt, gik med sin lange Ulster for at ligne en Mand. Men det maatte hun indrømme, de var alle ærbødige overfor hende.

Kun ikke Kokken. Hans Blik sagde hende de frækkeste Ord og vakte i hende en levende strømmende Gru, der snart var som Ild og snart som Is. Naar han i den tidlige Morgen gik gennem hendes Kammer efter Konserves, maatte hun bide i Tæppet for ikke at forraade Tændernes Klapren.

Han havde for Vane at standse derinde og trække Vejret dybt nogle Gange, som om han indsnusede en Lugt, der var ham behagelig — og hun turde ikke bede ham om at skynde sig at gaa. Han talte ikke til hende.

Ellers passede han Opvartningen meget

nettere end Hovmesteren, der laa paa Hospitalet i Malaga, Dugen var altid ren, og han sørgede for, Glassene var klare.

Jo større Skræk og jo dybere Afsky hun fattede for ham, jo oftere tænkte hun paa ham. Naar hun laa i sin smalle Køje, parat til at sove, kvæget af Mørket og det kølige Natlinned, kom Tanken til hende om den Lidelse, han maatte gennemgaa, han som Faderen og alle de andre ombord — men han mere end nogen anden. Hun følte det, som var hun i Skyld og Gæld til ham.

Hun kunde se ham for sig i Fangedragt, siddende i Cellen, stirrende Dag og Nat op efter det lille Gittervindu, med Hænderne i Skødet. Hun forestillede sig Tugthuset som et Sted, hvor Fangerne aldrig saå Solen eller kom ud i Luften, og kun fik Vand og tørt Brød at spise.

Begyndte han da at spille paa Ocarina, Viser og Stumper af vilde Danse fra Al-

verdens Buler, stoppede hun Fingrene i sine Øren — og lyttede anstrengt.

I hendes uskyldigt-erfarne Sind opsteg den Tanke: — Var det ikke bedre, hvis hvert Skib havde „saadan nogle“ ombord? For naar Matroserne alligevel opsøgte dem i Land og kun bortødslede deres Hyre paa dem i enkelte Nætter...

Og hvorfor skulde Mennesker pines, naar de nu var saadan indrettet? Hun genkendte jo den samme Vaande i Fyrbødernes Blik, i Styrmandenes, i Matrosernes, og redeligt indsaa hun, at hendes Nærværelse øgede deres Pine. At hun, uden at ville det, gjorde dem alle Fortræd.

Men derpaa havde hun ikke tænkt, da hun besluttede sig til Rejsen.

VAR Regine bleven spurgt, hvorhen i Verden hun helst vilde rejse — naar hun altsaa *skulde* afsted — var Svaret blevet: Til det hellige Land!

Hun tænkte sig noget højtidelig smukt derved: Brønde med Palmer over, Æsler i det grønne Græs, dejlige Kvinder med Vandkrukker paa Hovedet, ærværdige Mænd med bare Fødder og lange hvide Skæg. Sol der altid skinnede. Klokker der altid ringede, saa det hørtes fra By til By, medens Pilgrimmene vandrede i lange Rækker i det snehvide Sand, hvor der duftede af Myrrha . . .

Naar Solen gik ned i Havet, Guld i Guld og Glans uden Mage, fandt hun en svag Lighed med det Land, hun ikke

kendte. Og naar hun stod i det dybe Mørke ved Rælingen og saà, hvor Stjernerne piblede frem, til Himlen dirrede af Lys og hævede sig som et fagert Telttag over Skib og Sø, da tænkte hun ogsaa paa det hellige Land.

Hun dannede sig en yndig Indbildning om den yderste Dag, thi hun troede saa sikkert, at naar Jord og Himmel var smuldret hen i Støv og Kaos, at da det hellige Land fik Lov at leve en lille Stund endnu. Og at de gode Mennesker forsamledes dør og stod Haand i Haand under de svagt skinnende Stjerner og ventede, at Himlen skulde aabne sig og tage dem ind. Og medens de ventede, begyndte Stjernerne at kime som smaabitte Sølvklokker. men saa vidunderlig skønt, at Hjerterne bristede af Lykke, det ene efter det andet . . . Hver Stjerne var en Tone, og disse Millioner af Sølvtoner smeltede sammen i et mægtigt Kor.

Hun greb sig i at nynne med i denne

store Stjernehymne, som hun med Andagts-
gysen hørte for sit Øre og fornam i Stru-
ben.

Saa slog hun det hen. Det var Barne-
vrøvl og Overtro, ingen vidste noget om
den yderste Dag. Luna gik ikke Lystfart
til det hellige Land, men sejlede med Fragt
til Aleksandria.

....

....

....

Havnen med alle dens Bassiner, Dok-
ker og Kajer, imponerede hende ikke, hun
lagde næppe Mærke til, den var større end
Frihavnen hjemme.

Nyt for hende var derimod Bomulds-
ballerne, der laa som høje Banker af hvid-
graa Puder, hvorfra opsteg en grim tyk
Lugt. Og Araberne, der paa Afstand saa
ud, som om de blødte oveni Hovedet. Det
kom af de røde Fez'er, som de for ramme
Alvor gik om med i Solskinnet. De gik

saa rankt og fornemt, ikke engang Hr. Arnfeldt holdt sig saa smukt.

Skibet laa klods til Bolværket for at losse, alligevel gik man i Jollen for at komme i Land ved en anden Kaj. Det saa løjerligt ud men var altsaa rigtigt.

De første Dage tog Faderen og Regine i Land et Par Formiddagstimer, og Regine saå Araberkvarteret og Bazaren. De gode Breve hjemmefra hjalp hende saa aldeles, at hun endog forglemte sig og i sin Glæde viste Kokken et nyt og glimrende Billede af Moderen og de tre Søskende. Da han rakte det tilbage, kom hans Haand til at røre ved hendes.

Naar af og til et Par Arabere entrede Falderebet for at slaa en Handel af, skyndte Regine sig at komme i Tryghed i sin egen Kahyt. Hun skulde nok holde sig fjernt fra de Muhamedanere med deres Flerkoner.

Fjerde Dags Middag, da hun flyede for en halvgammel fed Araber med glubende

Mund og rokkende Hofter, kaldte Faderen hende tilbage. Hun skulde værsgod være elskværdig mod ham, det var hans Ven og en Mand, der skaffede ham mangan god Privatfragt. Han talte dansk og hed Ibrahim Hammet, et Navn der var til at ud-sige.

Regine fik Opkastningsfornemmelser, da han først bukkede til Jorden for hende og siden kyssede hendes Hænder — det var, som om en Hund oversavlede dem. Og med ham sad hun tilbords.

Han smaskede som en Frø, sad med Albuerne helt inde over Bordet, drak af Brændevinskaraffen og spiste Smørkugler, som han først dyppede i Øl og Sukker, med Fingrene. I Begyndelsen forstod hun ikke hans Danske, men da hun havde hørt lidt derpaa og vænnet sig til Udtalen, op-fangede hun de fleste af Ordene.

Han drak meget og lænede sig op til Kaptejnen og sagde, han var hans bedste Ven, som han elskede, og kyssede ham.

Saa gav han sig til at tale om sin Kone: Aah, hun var saa fed og dejlig, at hun slet ikke mere kunde gaa, men enten sad i en Stol eller laa i Sengen, og derfor elskede han hende ligesaa højt som sin egen Tunge — og han rakte sin væmmelige Tunge ud for at vise, hvor højt han elskede hende.

Regine blev nysgerrig og spurgte, om han da ikke brød sig om de andre i Harem'et.

Han havde slet ikke flere. Hun var hele hans Harem. Alle de andre havde han foræret sin Broder og byttet væk for et Hus, kun hende vilde han have. Der var slet ingen Bund i hende, hun var blød som Vand og liflig fed, hvad skulde han med flere?

Regine forsonede sig næsten med ham, for det var jo en honnet Tankegang.

Medens de spiste, syslede Kokken om derinde, og Regine saå godt, at hans Øjne var saa sære og stive og Pandeaaaren tyk som en Orm.

Efter Bordet blev Ibrahim ved at kræve ind af Brændevin og Øl, og medens han drak, fortalte han om danske og norske Kaptejner, saa Regine bluedes, skønt hun kun forstod Halvdelen. Men om Sultanens Harem vidste han saameget morsomt, at hun maatte høre efter. For tænk, at unge Piger fra fornemme Hjem af sig selv gik hen og blev Haremskoner, frivilligt, ogsaa i Frankrig og Italien, det var jo ikke til at begribe, men det var sandt.

Faderen raadete hende til at rende en Tur paa Dækket, der skulde tales Forretninger. Da hun en Time senere kom ned, stod Hammet og klappede sig paa Maven og lo, saa Taarerne flød, medens Kaptejnen stod bøjet over den blødende, bevidstløse Kok og pøste Vand paa ham. Endelig kom han til sig selv og vaklede ud uden at sige et Ord.

Kaptejnen raabte efter ham, snarest i en munter Tone: — Saa er det maaske sid-

ste Gang, du glemmer, hvem der har Kommandoen her, hvad, din Svinehund?

Regine sneg sig forbi og ind i sin egen Kahyt. Derindefra hørte hun Faderen give Ordre til, at alt Kokkens Tøj øjeblikkelig skulde laases inde i Arresten, og han selv, hvis han gjorde mindste Forsøg paa at rømme, lægges i Lænker.

Var det Skræk over Faderen eller Medynk med Kokken, der fik hende til at ryste som i Koldfeber?

Naturligvis var der sket det, at han igen havde tryglet om Landlov, var bleven haanet og havde mistet al Selvbeherskelse. Det steg og steg i hende som en Anklage rettet mod hende selv — og hun havde intet at forsvare sig med.

Nu vidste hun, hvordan det vilde gaa.

.....

.....

.....

Næste Dag var hun med Faderen i Land, Ibrahim Hammet havde indbudt

dem til en „stor stor Middagsfest“ i sit Hjem.

Regine havde tænkt sig en Arabers Hjem som et Telt, men det var i et rigtigt Hus af Sten, i en meget snæver og krum Gyde. Hammet tog imod nede i Gadedøren — iført en ren hvid Skjorte, der naaede ham til Hælene, og ligesom et Haandklæde svøbt om Panden — og førte dem op i en Række store næsten tomme Stuer uden Gardiner. I den ene stod et Skab, i en anden et Sybord, en Gyngestol og et Strygebræt paa Ben.

Ligesaa uopdragent han opførte sig Dagen før, ligesaa høvisk og værdig var han her — Regine var nærvædt at faa Ærbødighed for ham. Naar han gik, saa man, han havde andre Klæder under Skjorten.

Hun skulde se Køkkenet, men da hun kom derud, maatte hun le højt: Dér sad paa Hug paa Stengulvet smaa Piger og Drengene i brogede Skjorter med Skærf om Livet og Lin om Hovedet og rodede —

mest med Fingrene — om i Gryder og grønne Lerskaale.

Henne ved Ildstedet stod et Par Stykker paa Tærne og kørte med store Slevé rundt i Kobberkar, der hang over Gløder.

Overalt paa Gulvet stod Fade og Tallerkener og Kurve med Grøntsager. De syv smaa Mennesker, der alle trods Halvnøgheden drev af Varme, gnistrede af Fornøjelse. Hammet lagde sin tykke Haand om de smalle Halse og trak dem op fra Gulvet én efter én, Drengé og Piger og kyssede dem smaskende rundt om i Ansigtet.

Det var forældreløse Børn, sagde han, som han havde taget ind fra Gaden, og her havde de det godt. De fik Kærlighed og god Mad. Tydeligt var det at se, at Børnene, der, naar han trak dem op, havde kongelig Holdning, hang efter ham med stor Æmhed. Paa et lille Vink af hans Haand smuttede de atter ned og rørte videre i Potter og Pander.

— Dem gøre dejlig Mad til min Fru! sagde han.

Middagen var overvældende. Paa et langt Bord i den tredje, ellers helt tomme Stue, var lagt et Lagen, derpaa var stillet over en Snes Vinflasker og Kander, men kun to Glas. Regine blev trykket ned i en Stol, Faderen i en anden, Hammet stod op overfor, som en Spækhøker bag sin Disk.

Han klappede i Hænderne, og ind spankede to slanke Dreng, som fra Laagfadene, de bar højt over Hovedet, øste Mad i Tallerkenerne. Maden lugtede af Fisk og Kaal og Skarn og Rosenvand og Æbler og Peber.

De syv smaa Kokke fór ind og ud, som løb de Væddemaal, ind og ud med nye Retter. Det svirrede for Regine, hun kunde ikke hverken se eller smage Forskel paa al den Ruskomsnusk af Løg og Mandler, der laa og flød i Olie og Sukkersirup. Til sidst vægrede hun sig ved at spise mere, men Hammet forklarede, at der var fire-

ogtredve Retter ialt, og de havde kun faaet de tolv.

Saa vendte hun smilende og slet ikke velopdragent sin Tallerken om for at vise, det var Alvor — men de smaa Tjenere og Tjenerinder hældte Mad paa Tallerkenens Bagside. Hun holdt Hænderne over, men Fisk stegt med Rosiner og Bananer blev øst ned over Hænderne . . .

Hammet skænkede ivrigt for dem, selv rørte han ikke en Draabe, men hans Ansigt blev sørgmodigt, da han indsaa, Gæsterne ikke kunde spise sig gennem Middagen. Det krænkede ham, thi hele Natten havde de syv smaa Kokke været i Lag med Maden.

. . . .

Som en udsøgt Ære tilstodes det Regine at se Hammets fede Frue. Hun blev puffet af de slanke Børn, hvis Hænder nu drev saa saare af Fedt, ind i et stort dunkelt Rum, der lugtede som en Potpourrikrukke.

Midt paa Gulvet, i en Stol saa stor, sad

Damen og straaede. Som naar Himlen er allermest blaa, saadan var det Silketøj, der omspændte hende. Men i Ryggen stod Kjolen aaben, og Nakken vældede ud, hvid som Mel.

Børnene satte sig paa Hug om hende og kyssede hendes Fødder, der i røde Tøfler hvilede paa en guldbroderet Pude. Hendes Øjne var sorte og Læberne røde som Ribs. Hun vinkede Regine helt hen, rakte sine tykke Arme i Vejret og viste alle de Armbaad og Kæder, der dækkede dem. Saa tog hun fat i Regine, strøg hende over Haar og Hals, over Ryg og Bryst, maalte hende om Livet, løftede Kjolen, spændte de snehvide Fingre om hendes Ankel, tog et Greb i Hoften og sukke uendelig dybt efter Besværen eller over Resultatet. Som Heksen, der bedrøves over den magre Kaalstok, Hans og Grete rækker hende.

Hammet kom ind. Han lagde sig plat paa Gulvet, lagde Hovedet bagover i Ko-

nens Skød og så paa hende, som var hun det aabne Paradis . . .

Og medens han laa dør og brummede sin Lykke ud i Lyde, Regine ikke forstod, var hun henne at undersøge den silke-omhængte Himmelseng. Alle Puder og Tæpper og Dynner, ja selv Madrassen, var betrukken med Silke. Saamange Farver Silke havde Regine kun set samlet, naar den store Silkehandler i Vimmelskaflet ved sit aarlige Udsalg hængte Vinduet fuldt af Rester.

. . . .

. . . .

. . . .

Bagefter tumlede hun om med Faderen og Hammet fra Sted til Sted. Hun følte ikke mere Skam over, hvad hun så, næppe nok Sorg paa Moderens Vegne.

Alt var med ét blevet hende uendelig ligegyldigt. Hun var kun optaget af sin egen Frygt for det hvide blodige Ansigt,

der blev ved at glide forbi hendes indre Øje.

Faderen gramsede med grænseløs Uøviskhed omkap med Hammet, der helt synes at have glemt sin fede Frue.

Engang saå Faderen over paa hende: — Du ser saa underlig ud, Barn, du er da ikke syg? Hun rystede paa Hovedet og drak ud i ét Drag den stærke Likør, der stod for hende. Den smagte, som en Regnbue ser ud, af saamange Farver, der allesammen var af Ild. Rummet drejede rundt, stille, velbehageligt.

Faderen sagde med drukken Røst og løftet Pegefinger: — Du véd, hvad jeg har sagt! men hun vidste det ikke, hun havde glemt det.

.....

I forrygende Fart gik det mod Havnen. Regine sad i Vognhjørnet og døsede, medens Faderen gantedes med en Pige, han havde paa Skødet. Regine lagde dog Mærke til, at hun havde forgyldt Remmesko paa

den ene Fod og brun Støvle paa den anden.

Vognen standsede ved en af Frihavnsindgangene, og Pigen gjorde Mine til at springe af, da Kaptejn Svarrer pludselig slog om og sagde paa Dansk: — Nej, min Tøs, saadan leger vi ikke! Tror du, vi skal have den Slags ombord? Han betalte og gav Kusken Ordre, hvorpaa Vognen suste afsted med det hvinende Kvindemenneske.

Havnen laa fuld af Skibe, alle med Natlanterner oppe. Vandet skinnede fredeligt mellem Stjernespejlinger.

Da de kom ombord, saà Regine — og det overraskede hende slet ikke — Kokken, lænet op mod Kahytsdøren, barhovedet, dødningebleg.

Var det en Anelse, eller *saà* hun den Kniv, han holdt i Haanden?

Hun gik lige hen til ham, tog hans frie Haand mellem sine, løftede den op og lagde den over sin Mund. Kniven faldt ud

af hans anden Haand, kun hun mærkede det.

Næste Dag havde Faderen igen et Anfald af Anger. Regine gjorde det hverken godt eller ondt. Hun ventede kun paa, at det skulde ske, som ikke kunde være anderledes. Og hun følte det, som havde hun forskrevet sin Sjæl.

S^{AA} kom da den Aften, hvor Faderen, uden at sige til, sneg sig i Land. Reginde anede, han før eller senere vilde gøre det. Hun forstod ogsaa godt, det maatte slet ikke være rart for ham at have hende med, selvom han nok vidste, hun var den, der sidst af alle forraadte ham til Moderen.

Stille satte hun sig ind i Salon'en. Lampen var tændt, og alle Billederne af dem hjemme stod paa det røde Bordtæppe. Hun vendte dem om, et efter et, — de maatte ikke se paa hende.

Hun tænkte paa Christus i Gethsemane Have: — Herre, er det muligt, tag da denne Kalk fra mine Læber! Det kunde

ikke være gudsbespotteligt, at hun tænkte paa noget saa rent og helligt netop nu!

Regine Svarrer foldede sine Hænder: Det var forsent at flygte.

Kokken kom med Thebakken, stillede den foran hende — og blev staaende. Hun saa kun hans Hænders Rysten. Saa gled Blikket som adlydende en Befaling opad, til det mødte hans, slæbte sig videre: se, hvor Pandeaaaren svulmede!

Det skreg inde i hende, det bad for sig, bønligt, ydmygt.

Skønt han stod dør overfor hende, ligesom ovenfor hende, saå hun gennem ham, i et Glimt, der atter svandt, den lille Celle og dør den lænkede Mand med det hvide Ansigt.

Det var jo saalidt, det hun kunde gøre, det hun kunde give . . .

Han ventede roligt. Besværligt rejste hun sig, besværligt gik hun om Bordet, hans Blik hagede sig som Fiskekroge i hendes.

Hun var saa meget mindre end han, og som hun stod der under hans kogende Aande, sky og rede og syg af Angst, vidste hun intetsomhelst andet at gøre end med lukkede Læber at mumle: Mor, Inga, Jarl, Hugo . . . Mor, Inga, Jarl, Hugo . . .

Han var over hende med et knurrende Brøl, rev hende om og sprængte sig Vej. Hverken Suk eller Klage hindrede ham.

Den rent legemlige Smerte bedøvede hende naadigt for en kort Stund. Et Nu blev der sollyst om hende, og Tusind smaa glade Oplevelser fra Hjemmet gled hende forbi, lyst og let som Blomsterblade paa et sagte rindende Vand. Som i et sidste Syn saå hun Moderen og Inga sidde ved Spisebordet og pudse det fine Sølvtoj i kogende Vand — for ikke at slide paa det med Sæbe.

— Dether skulde din Far bare have vidst! Ordene blev kysset ind i hendes Øre. Hun laa paa Gulvet og tænkte ikke paa at rejse sig.

— Hvem Satan kunde ogsaa have gættet sig til, at du var af Slagsen! Men I er jo ens allesammen, naar det kommer til Stykket. Naa, kan hun saa sige Tak! . . . Nu bryder jeg mig Fanden om Landlov, men jeg vil have dig hen i Køjen hos mig selv, hører du! Naar han er væk, eller naar han sover . . . Saadan en lille Skønjomfru! Jo vi skal nok faa det rart!

Regine stirrede paa ham. Tanke efter Tanke bristede som Sæbebobler.

— Kom saa op lille Dovensidse, du er jo ikke i Lullen endnu!

Hun rørte sig ikke, men nu saà hun op: To Gange havde hun staaet ved Moderens Seng og set et Barn blive født til Verden. Der var altsaa noget, der var endnu mere hæsligt.

Med Hænderne mod Kahytvæggens polerede Flade, skød hun sig Fjed for Fjed hen mod den aabne Kammerdør. Det forekom hende pludselig, at Skibet havde voldsom Slagside. Saa tog han og bar hende

ind og klædte hende af: — Men hvor har vi Natsærken? Og midt i sin Vaade mindedes hun, hvor Moderen tog sig det nær, da Inga en Dag for Løjer sagde „Særk“ istedetfor „Linned“.

— Du er jo en Satans sød lille Tingest, men hold nu op med de forskrækkede Øjne! Det var jo da dig selv, der vilde. Sad du maaske ikke og kaldte paa mig? Tror du ikke, jeg véd, det er længe siden, du fik Lyst til mig? Lige fra den Aften, du stak mig Rom og Tobak ud, hvad? . . . Kys mig saa . . . Det er ellers ikke hver Dag, der falder en Jomfru af til os Søfolk, især ikke Kaptejnens sin Datter . . . Der blev saa stille i hende og om hende. Sjælen var som et stort islagt Vand, hvor Tankerne frøs inde som trætte Fugle.

. . . .

. . . .

. . . .

Ud paa Natten samlede hun sine Kræfter og stængede Døren.

KAPTEJN SVARRER bankede og ruskede og raabte: — Klokken er over tolv, og hvis du nu ikke lukker op eller svarer, sprænger jeg Døren!

Underligt slingrende naaede hun hen og aabnede. Det forekom hende, Faderens Ansigt var forvandlet, men han mødte hende med Ordene: — Hvad er der med dig? Er du syg? Hvad har du gjort ved dine Øjne? Og din Mund? . . . Saa svar da Barn, hvad er der sket?

Hun følte Trang til at slaa Øjnene ned, men de lystrede ikke.

— Naa saa Frøkenen er fornærmet, fordi jeg tillod mig at gaa uden Forlov! Men jeg behøver ikke Barnepige, at du véd det! Og hvis du ikke makker Ret,

kan du gaa din Vej. Det er ikke mig, der har bedt dig om at tage med . . . Du skal ikke sætte dig til Dommer over dine Forældre, det gør kun daarlige Børn!

Nu mærkede han, at Blikket, der mødte hans, var tomt, hun havde aabenbart ikke hørt et Ord. Hun var altsaa syg. Hans Faderømhed vaagnede, han fik hende til Køjs, svøbte hende ind i Tæpper, tog hendes Puls og læste i Doktorbogen, til Sveden sprang frem.

Til Kokken sagde han: — Tag Skoene af, naar De skal igennem hos min Datter, hun har Feber! Og al den Tid, han havde tilovers, sad han paa Taburetten og talte godt for hende om dem hjemme . . .

Kokken blæste paa Ocarina, hun kendte somme af Melodierne, de smaa Børn dansede dem hjemme i Gaardene efter Lirekasse.

— Hvem der ikke bliver som Barn igen, skal ingenlunde indgaa i mit Rige! . . .

Kokken blev ved at spille. Faderen sad

og pludrede løst og fast for at opmuntre hende, pludselig sagde han: — Jeg er nærved at tro, den Slubbert har spillet mig paa Næsen og haft Fruentimmersjov, mens jeg var i Land. Det lyder jo grangivelig, som om han gør Nar ad mig op i mit aabne Ansigt . . .

I to Døgn blev hun liggende, stod saa op og gik i den smukke stille Aften ved Faderens Arm op og nedad Dækket. Han var saa optaget af sin faste Beslutning: en eneste Rejse til og saa aldrig flere, enten det gik op eller ned. Føden til sig og sine maatte han kunne fortjene paa anden Vis. Hellere nøjes med en Pæreskude paa Lolland eller sejle med de elektriske Baade paa Søerne i København end rakke om mere med det forbandede Skib.

Kokken kom frem i sin hvide, forholdsvis rene Dragt, han bukkede dybt med den sorte Ocarina i Haanden. Kaptejn Svarrer standsede og sagde halvt spottende

halvt mistroisk: — Det lader jo til, De orker det rigtig godt uden Landlov, hvad?

Regine så ikke op men hørte Svaret: — Man vænner sig til alt her i Verden, Kaptejn, og ser at ordne sig, som man kan bedst.

De gik videre, og Faderen sagde: — Pokkers, saa han er kommen til at se stor-nudet ud. Jeg tør næsten vædde paa, han pønser paa at rømme. Men det skal blive Løgn, Farlil! . . . Forresten er han det mest storartede Jern, jeg nogentid har haft ombord. Og taknemlig paa sin Façon er Fyren jo ogsaa for de Gange, jeg har lagt mig mellem ham og Politiet. Nu tilbyder han dèr at gøre al Hovmestergerningen uden at kræve en Øre derfor — og sparer mig en Mands Kost og Løn for ikke at snakke om Bryderiet, . . .

Men da Kaptejnen så Regines Ansigt nede i den oplyste Salon, udbrød han: — Nej, nu har jeg aldrig set saa galt! Dine Øjne er jo Herren annamme mig som Te-

kopper — og sikken du krænger Munden! Jeg mente ellers, du havde din Mors kønne Mund, men den er sgu ikke køn, den er fæl . . . Du har da vel ikke . . . ?

Han sprang op og rev Doktorbogen ned fra Hængehylden og læste jagende, med en Finger i hvert Øre for bedre at samle Tankerne.

Saa smækkede han Bogen i med et lettet Suk: — Nej, det kan ikke være det. Jeg blev saa bange, du havde faaet den her Elefantsyge, de siger, der ender med, at Øjnene næsten falder ud af Hovedet og det hele svulmer op, som jeg vil sige paa en Strandvasker . . . Men det er nok bare Forkølelse, du skal have en Romtoddy og saa til Køjs igen.

Regine stod som foran et Skafot: — Far?

— Ja, hvad saa?

— Skal du i Land iaften?

— Om jeg skal i Land? Maaske . . . maaske ikke.

Regine samlede sin Smule List: — Aah, tag mig med, det er saa morsomt!

— Du lyver, du vil bare med for at passe paa mig!

Men hun forklarede, at det var kun i Begyndelsen. Han rystede paa Hovedet, og gav efter.

I ydmyg Taknemlighed fulgte hun ham. Bevidstheden om at være udenfor Kokkens Rækkevidde forsonede hende med alt. Hun ønskede ikke, Faderen skulde bryde op. Hvor han var, var godt at være. Hun følte ikke mere Ulykken som noget sønderrivende.

Og for at gøre Faderen tilpas, smilede hun til Pigerne, der kom hen, gav dem Haanden og drak med dem. Naar hendes Glas var tomt, bad hun Faderen fylde det paany. Det lykkedes hende at finde alting smukt. Bordene var af Marmor, i Loftet hang Lysekroner, og alle Mennesker morede sig.

Men i sin omtaagede Tilstand sad hun

dog og grundede over, hvorledes *det* kunde være Glæde for nogen *Kvinde*, det hun først nu vidste helt, hvad var. Moderen blev saa fremmed. Med Mænd var det anderledes, hun forstod dem, de var jo som Kannibaler, der holder af at spise levende Mennesker.

Musiken lullede hende ind, hun følte sig som liggende i en Vugge, der traadtes af usynlige Fødder, en blød livsalig Vugge.

Det hændte, Mænd kom hen og talte til hende, men om Faderen var aldrig saa optaget, han afværgede bestandig, at hun led den Art af Overlast.

....

....

....

En Række Dage i Træk turede de sammen. Men da Regines Bleghed blev foruroligende, og hun paa en af de sjofle Kneiper sad og besvimedede ret op og ned paa Stolen, besluttede Kaptejn Svarrer, at

nu skulde det være Slut med det — for hendes Vedkommende.

Forfærdelsen, der gustnede hende, da han sagde det, gjorde ham mistænksom, og pludselig troede han at forstaa: — Det er altsaa sandt! Du *morer* dig paa den Slags skidne Steder! Du, din Mors Datter! . . . Og jeg, der skulde tage Vare paa dig . . .

Han græd: — Sig, jeg tager Fejl! Sig, det er blot, fordi du ikke tør lade mig gaa alene . . .

Men for Regine stod kun den eneste Tanke klar, at i samme Nu Faderen var borte, tilfaldt hun igen *ham*, Kokken.

Han havde ladet hende det forstaa, først med Tegn og Miner, nu med Ord. Samme Dags Morgen — hun havde sovet saa dødelig tungt, ellers sørgede hun for at være paaklædt og ude, inden han skulde igennem Kamret — havde han vækket hende paa en saadan Maade, at kun den ene Angst større end den anden, Angst for

Opdagelse, og at Faderen i sin Vrede skulde gøre sig til Morder, at kun den havde hindret hende i at udstøde de Skrig, der var ved at splintre hendes Hoved.

Stille havde hun ligget, stille og værgeløs, medens han sagde: — Hvis du ikke snart faar ham til Byen alene, gaar jeg ind til dig for Øjnene af ham. Hvad byder du dig til for, naar du bagefter vil snyde dig fra det?

Og hun kunde ikke svare Faderen, hun var lammet af Skræk. Dermed var det uigenkaldelig forbi med de natlige Farter.

Saa havde hun kun det tilbage, saalænge Faderen var ombord, at følge ham som en Skygge, passende at tale til ham, naar han var i det Lune, og tie, naar han var gnaven. Men hun vidste, det var kun stakket Frist. Thi første Aften, han tog alene bort . . .

Hun fandt paa at ville gemme sig for Kokken. Men hvor?

I selve Kahytten var jo ikke det Sted, man ikke oversaa ved første Øjekast. I

Maskinrummene var Smuthuller nok, saalænge Skibet laa i Havn, men tæt derved havde Fyrbøderne deres Lukaf, det gik ikke an.

Paa Bunkerne tænkte hun, skønt Kulstøvet var hende modbydeligt. Dog havde hun valgt dem, hvis ikke et Forsøg havde vist, det var hende umuligt at balancere lydløst mellem de løstliggende store Kul, og faldt hun, gjorde det Støj.

Tilbage var Lasten, det store mørke, hemmelighedsfulde Dyb, der syntes at kunne sluges alt, hvad Mennesker blot vilde kaste deri. Bjerge af Bomuld saå hun forsvinde, dog fyldtes den ikke. Dernede helt i Bunden, maatte sikkert være en lille forglemt Krog, stor nok til Skjulested.

Og med Fare for at styrte nedad de stejle Stiger eller rammes af Bomuldsballerne, der suste ned fra Kranen og faldt med bløde Bump lige for hendes Ansigt, sneg hun sig ved Dag ned i Lasten for at undersøge. Lugten af Løg og den tørre

Dunst fra Bomulden tog Vejret fra hende, hun udholdt det ikke. Saa fandt hun paa at komme Parfume paa Lommetørklædet og holde det for Næsen.

Ved at klatre rundt mellem de underligt vigende Baller kom hun til et helt tomt Rum, et lille fredet Kammer i Skibets Bund. Bomulden var stablet op som en vældig Mur derom. Det syntes beregnet paa Tilflugt for hende.

Samme Aften tog hun det i Besiddelse.

Da Faderen var gaaet fra Borde, smøg hun sig, medens Kokken var ifærd med at ordne efter Aftensmaaltidet, nedad Stigerne og endte i det ravende Mørke. Hun følte sig som en levende begravet, Længslen efter Lys og Luft blev som en brændende Tørst.

Pludselig kom dertil en rasende Frygt, som hun vidste var urimelig og dog ikke kunde jage fra sig, en Frygt, der stammede fra Læsning af Tusind og én Nat: Hun syntes at spore Bevægelse i Sækkene, idet

hun krøb henover dem, og hun indbildte sig, at der — som i „Ali Baba og de fyrretyve Røvere“ — var Mennesker skjult deri

Skrækken varede dog kun, til hun naaede det tomme Rum og følte Bundplankerne under sine Fødder — da forjoges den af en ny: Rotter mylrede frem og løb over hendes Fødder, som Myrer naar man kommer Tuen for nær.

For nu ikke at træde paa dem, turde hun ikke gaa — for at de ikke skulde kravle opad hende, turde hun ikke staa. Altsaa trippede hun — trippede, som løb hun ad endeløse Trappetrin — paa Stedet.

Føddernes urværksutrættelige Takt, Rotternes smaapylrende, smaahvæsende Travlhed, Vandets hule Gungren og den bløde Susen fra Lasten, hvor Bomuldsballeerne blev ved at „falde til“, alle disse Lyde mødtes i hendes trætte opskræmte Hoved, som var det en Klokke, hvis Knebel aldrig fik Fred.

Hun blev søvnig, men vovede ikke at

give efter for den Trang, thi sæt hun i Søvnne lagde sig ned . . . Moderen vidste en Historie om Rotter, der overfaldt et Barn i Vuggen og aad det op.

Tidens Forløb var vanskelig at beregne. Hun havde Ur paa og Tændstikker i Lommen, men Frygt for Ildebrand og Frygt for, at Rotterne kunde tirres ved at se en flammende Tændstik, hindrede hende i at bruge dem.

For at fordrive Tiden nynnede hun, om og om igen, den blideste Melodi hun kendte: „Kirkeklokke, ej til Hovedstæder støbtes du men til den lille By.“

Det lindede, og varme venlige Taarer begyndte at trille nedad Ansigtet, der var ganske koldt af Skræk. Hun følte de varme Taarer som noget hyggeligt. Og med ét kom hun til at smile.

Hun huskede et Billede fra Ingas A. B. C. Det forestillede en lille Pige, der var løbet fra Moderen for ikke at blive vasket, men ude i Gaarden kommer den slemme Gasse

brusende imod hende med løftede Vinger. Under Billedet stod: Bliver jeg ude, vil Gassen spise mig, gaar jeg ind, vil Moder rise mig!

Hvor havde dog Inga spekuleret paa, hvad der var klogest. Regine mente jo, hun skulde tage Risene, men Inga var mest tilbøjelig til at prøve Kræfter med Gassen og maaske bide den i Halsen, saa den døde.

Nu stod hun her mellem Rotterne og Kokken, og vidste ikke, hvad der var værst.

Hun havde lært sig til for at trøste Moderen at vende og dreje alt, saa den lyseste Side kom frem, nu prøvede hun at tale sig selv til Fornuft:

For det første var Rotterne smaa, skikkelige Dyr, der ihvertfald ikke gjorde voksne, vaagne Mennesker Fortræd, og som jo ikke kunde ane, de indgød Modbydelighed.

For det andet, *burde* hun netop være glad over, at der var rigtig mange Rotter paa Luna — gik de fra Borde allesammen, var der nok ikke meget ved Skibet.

For det tredje var det *levende* Væsner som hun selv. Maaske var en af dem lige-saa bange for en anden Rotte, som hun for Kokken, man kunde ikke vide det. Naar de peb, lød det saa trist.

Endelig troede hun saamange Timer forløbet, at hun trygt kunde smutte ned uden Risiko for at møde ham. Paa Dækket var alt stille. Livsaligt hvævede Stjernehimlen sig over Skibet, Byen straaede af Lys og Lygter, Luften var som Kildevand.

Uhyre lettet løb hun ned i Kahytten, dèr stod han: — Naa saa du vil lege Kispus med mig! Ja den Leg har jeg været med til før!

Sitrende og viljeløs fulgte hun ham hen i hans Køjerum, medens hun prøvede at bedøve Skrækken — der var saameget større, nu hun vidste, hvad hun gik ind til — med den Tanke, at han dog var et *Menneske*, der kunde beskytte hende mod Mørket og de forfærdelige Dyr i Skibets Bund.

Han fór frem mod hende, saa hun troede, hun skulde dø, men da tændte han Lampen: — Kom saa med de forskrækkede Øjne!

Regine gemte sig ikke mere i Skibets Bund.

S KIBET havde ligget i Alexandria i mange Uger. Nu de sidste Dage fraadede Travlheden ombord. Selv Regine blev revet med og glemte delvis sine egne sørgelige Tanker over alt, hvad der foregik om hende.

Kullene blev styrtet ned i Bunkerne med Larm som af Glashuse, der knustes. Kulstøvet steg og sank over Dækket som mægtige Insektsværme. Hønsene kaglede i deres altfor smaa Bure. Smaahandlere rendte hujende om med Kurve og Poser og stredes iltert om Prisen med Matroserne. Agenter fór rundt og ledte efter Kaptejnen. Ibrahim var overalt med en Bajerflaske i Haanden og med sjofle Vittigheder til hvem, der vilde høre. Blodige

Faarekroppe blev i Række hejst op i Vinden, de lignede nøgne mishandlede Lig. Blege tørrede Fisk slængtes i Hob paa Dækket mellem Kaal og Urter, der duftede af dansk Sommer.

Regine stod i Vejen overalt. Ingen ænsede mere, det var Kaptejnens Datter.

Kokken havde nok med at skaffe Provianten paa Plads, han så ikke til hende.

....

....

....

Straks udfor Alexandria begyndte den ni Dages Storm, der forfulgte Luna gennem Middelhavet. Regine blev liggende i sin Køje, haabende, at Stormen vilde være hende en naturlig Beskytter.

Fra Danmark var kommen i en Kasse udforet med Mos og Vat et lille Grantræ, der skulde tændes Juleaften. Inga og Moderen havde klippet smaabitte Kurve og Reder og Net dertil og klistret Flag og lavet røde og hvide Roser. Kassen stod i

Regines Kammer, og hun mærkede den milde Duft af Grannaalene.

Kaptejn Svarrer havde ordnet alt til Julefesten, de skulde have Grød og Gaas og Æbleskiver og Punsch, og ud paa Aftenen skulde afbrændes Fyrværkeri, han glædede sig som et Barn til den Aften, skønt han aldrig tilbragte den i Hjemmet. Men Stormen omstødte alle Planer. Kaptejnen veg ikke fra Broen, og de Timers Søvn, han i Ny og Næ maatte have, tog han i Bestiklukafet paa en Sofa.

Regine fik Bud, at Festen maatte udsættes, til Vejret stilnede noget af, og hun beredte sig paa at holde Jul alene.

Hun var jo ikke syg, kun mat af Skibets voldsomme Kast. Forsigtigt fjernede hun Vat og Mos og løftede Træet ud af Kassen. Det kunde nok staa paa sin lille Korsfod, naar det blev stivet af. Hun bandt det med et Bændel til Køjen og sved med en Tændstik et Par af de halvt visnede Spid-

ser. Da strømmede Harpiksduften som en Velsignelse fra det lille Træ.

Regine lagde sig tilbage i Sengen, foldede Hænderne og sang for sig selv og Træet — da Klokkeren var ni, den Tid, hvor det altid blev tændt hjemme — de to Julesalmer, der for hende var Julen.

Hun skabte sig en helt lykkelig Aften. Thi hun fandt paa en yndig Tidsfordriv, der varede til henimod Midnat. Hun laa dør i Køjen, indaandende Julens Duft fra det lille Træ, og saa begyndte hun at fremtrylle Hjemmet. Hun talte med sig selv som gamle Mennesker, der henter Erindringer frem om fjerne Tider. Hvordan var det nu, der saå ud i Spisestuen? Hun maatte tænke og spekulere og stirre ind i det lille Træ, til Øjnene saå rødt af lutter Anstrengelse for at samle det nøjagtige Billede.

Hun lo lykkeligt over Selvbedraget, hun, der kendte de Stuer bedre end sit eget

Ansigt, hun, der med ét Blik kunde fremtrylle baade Værelset og Atmosfæren.

Hvordan var det nu, de Billeder hang...?

Og da Lofter, Vægge, Tapetmønstre og Møbler var gaaet efter, alt, indtil de smaa Skrammer paa Mahognimøblerne i Sovekamret fra den Dag, der var kommen en Synaalspids i Vaskeskindet, og de smaa Pletter paa Gulvtæppet, da Jarl havde Næseblod — da aabnede hun med sit Juleblik de lukkede Skabe og Skuffer, efter-saa Sølvtøj og Porcelæn, huskende hver Kop, hvert Glas, vidende, hvorledes Dækketøjet laa i broderede Seler . . .

Og Køkkenet med det skinnende Kobber — som Moderen ikke kunde lade være at købe, fordi saadan noget havde de hos den Præst, der konfirmerede hende, og det stod for hende som det fineste i Verden. Men under Gasapparaterne paa Voksduguet var der allerede sort, hvor omhyggeligt Regine end holdt rent.

Hun forglemte i denne Stund sin egen

fortvivlede Hemmelighed. Hun befandt sig — mellem de styrtende Søer — som under Moderens blide Varetægt og lavede sig til at fortælle de Løgne, Sorgen havde indgivet hende, om Faderens Trofasthed. Hvis Moderen saa sagde: — Jamen I *var* dog paa Variété! for det havde hun jo uheldigvis skrevet, kunde hun svare: — Det var mig, der fik saadan en Lyst, og først sagde Far, det var ikke et Sted for noble Mennesker, men saa tiggede jeg, til han gik med.

Og naar Stormen var forbi, vilde hun begynde at hække Mellemværk til Pudevaar til Moderens Bryllupsdag i Marts. Med Fastmasker skulde hækles Ordene: Tro som Guld!

Naar Moderen lagde sit Hoved derpaa, maatte hun da kunne sove trygt . . .

Drømmen blev afbrudt. Det var Kokken. Regine strakte Armene ud, i den hellige Julenats Navn vilde hun bede for sig. Han lo og talte om hendes dejligt forskrækkede Øjne, og han blev hos hende.

Træet, der stod bundet til hendes Køje, stirrede paa hende med Hjemmets og Sorgens tusinde Øjne.

Paa Faderen tænkte hun ikke, han maatte jo blive paa sin Post. Men i denne Time berøvede den fremmede Mand hende den sidste Glæde. Ved sin Indtrængen besudlede han hendes Hjem, hendes Fest og alle hendes gode Minder.

Der blev dundret paa den stængede Dør. Kaptajn Svarrer raabte, om hun vilde slaa et Tæppe om og komme op paa Broen og drikke Julen ind. Kokken lagde sin Haand over hendes Mund, hun kunde ikke svare.

Juledagsmorgen, da hun stod op og gik op paa Broen, skændte Faderen: — Hun kunde nok have gjort saameget for ham, naar hun endelig var ombord, at klinke Julen ind, men Gudbevares, hun tænkte jo altid først paa sig selv og saa paa sig selv og saa paa sig selv igen. Hun løj og sagde, hun havde taget Sovepulver for Hovedpine.

.....

.....

.....

Stormen var forbi. Stille som en Svane paa en Sø gled Skibet over Biscayen. Faderen sov atter i sin Kahyt og vendte og drejede og vaandede sig. Men de Nætter, hvor Regine havde faaet Tegn om at komme, listede hun sig som en Tyv gennem Salon'en, forbi den aabne Dør til Faderens Kahyt, og henover Dækket. Den klare Stjernehimmel gennemisnede hende med sin Foragt.

En Gang mødte hun anden Styrmand, der heftigt studsede, en anden Gang maatte hun forbi en af Fyrbøderne, der stod lænet opad Kabysdøren og røg sin Pibe. Hun vidste, at fra nu af var hendes Hemmelighed alles Eje.

Naar hun om Dagen, tvunget af Faderen, gik Tur paa Dækket, sænkede hun sit Hoved og løftede aldrig Blikket, end ikke for at se de hvide Havfugle, der kredsede over

Skibet. Lænet til Rælingen stod hun og stirrede i det dybe Vand — nu syntes det hende at rumme en evig Fred i Forhold til hendes egen hvileløse opskræmte Tilværelse. Blodet løb hende ud i Læberne, saa hun mærkede deres bange Skælven, og det blev hende en Vane at dække dem med Haanden, saa de intet kunde forraade.

.....

.....

.....

Fra den klare, sollyse Stilhed gled Skibet ind i en Taage, tæt som Uld. Dag og Nat lød Taagehornenes ynkelige Tuden. Regine kunde ikke komme bort fra, det lød som levende Røster, som Mennesker eller Dyr, der blev mishandlet til Døde.

En Dag stod hun vaad og forkommen paa sin Yndlingsplads ved Rælingen og spejdede ned efter Søen, der ikke var at se. Da blev hun grebet bagfra, drejet om og kysset af en kold, stubbet Mund, det

var Fyrbøderen fra hin Nat: — Der kan vel ogsaa falde lidt af til en anden En, naar man endelig har den Slags ombord!

Regine rørte sig ikke. Hun blev paa Pletten, til de blodigt lysende Lanterner blev tændt. En Tid klamrede hun sig fast med Hænderne, saa sank hun i Knæ. Dækkets slimede Væde trængte hende til Marv og Ben. Hun følte Øjnene som sviende Isklumper og Svælget saa udspilet af den Graad, der ikke blev grædt. Og græde kunde hun ikke mere, den Tid var forbi.

Faderen sagde: — Du ser jo ud som En paa de Fyrre, saadan du har skamferet dig paa det Par Maaneder: — Man skulde tro, du aldrig fik Blund i Øjnene. Men det var jo ligedan med din Mor, hun var mere død end levende, da hun kom hjem. Der er dem, som faar det i Galden, de kaster op, og saa er den los igen, men dem som det sætter sig i Hjertet, det er meget værre.

Men det er din egen Skyld, der var ingen,
der bad dig om at tage med . . .

Regine indrømmede det. Ingen havde
bedt hende om at tage med.

AFTENEN før Luna løb ind til Antwerpen for at aflosse og derfra gaa til København, kom det til et mindre Skænderi mellem Kok og Kaptejn. Det drejede sig om nogle Høns, der var sluppet ud af Buret og gaaet overbord. Kaptejnen mente, det var Kokkens Forseelse, og Kokken paastod, han havde intet Ansvar for et Bur, der kun var lukket med en Laage, enhver kunde skyde til Side.

Da Kokken stædigt stod paa det, han ansaa for sin Ret, blev Kaptejnen hidsig, slog i Bordet og brølede: — Hold Kæft, naar jeg taler!

— Holde Kæft for . . . Længere kom han ikke, Regine havde rejst sig, kridhvid i Ansigtet. Hun greb for sig med Hæn-

derne og vilde sige noget, men faldt tilbage i Sofaen og var besvimet.

Kaptejn Svarrer fik nok at gøre med at bringe hende til sig selv igen. Kokken løb efter Vand og Draaber, Affæren om Hønsene var glemt.

.....

Hun havde faaet Tegn, og skønt hun var usigelig træt den Aften, dristede hun sig ikke til at blive borte. Kokken var endmere ubændig end hendes Fader, han kunde gøre Alvor af sin Trusel om at komme til hende, hvis hun ikke kom til ham.

Hun fandt ham i meget slet Lune og opbragt over Kaptejnens „blodige Utaknemlighed“. Flere Gange havde han spørgende omtalt Kaptejnen som „min Svigerfar“, og Regine havde tappert prøvet at smile ad Vittigheden.

Hun så jo ikke ned paa ham, fordi han var Kok. Fra Moderen vidste hun, det var Tegn paa lav Tænkemaade at se ned paa

nogen, men derfor var hun ikke blind for det uhyre Svælg, der var mellem Kokken og „Kaptejn Svarrers Datter“.

Denne Nat sagde han, saa det lød som Alvor: — Sæt, jeg nu giftede dig! Ikke for det jeg har det med at være tro ret længe ad Gangen, og en Kone er nu som Ring i Næsen paa en Tyr, men jeg kunde ellers unde mig den Fornøjelse at blive Svigersøn til din storsnude Far!

Regine blot aabnede Munden, som kunde den ikke rumme al hendes Skræk. Han lo hoverende: — Og uden Spor af Dikkekdarer. Jeg gifter Pigen, Basta, Punktum! Gør han Vrøvl, værst for ham. Det kunde let vende sig til, det blev ham, der tiggede mig om at tage dig. . . . Man er da et Mandfolk!

Regine frøs i hans Arme, som laa hun i en Snemark.

— Naa ja, vi kan jo tænke over det, men du skal se, er du først væk fra mig, kan du ikke sove om Natten af Længsel. Saa-

dan er det med Jer Fruentimmer, først gør I Jer kostbare, siden render I efter os. Men den Ros skal du ellers have, du er det pæneste Kvindfolk, jeg har haft med at gøre, derfor tager jeg ogsaa paa dig, som om du var af Glas.

Det randt gennem Regines Hoved som store Bølger, den ene væltende og knusende den anden. Hun vidste jo det, at hellere vilde hun ligge i Graven end være hans Kone. Hun vidste ogsaa, at hendes Synd blev mindre, hvis hun blev gift med ham — det var ligesom en Slags Undskyldning overfor Vorherre. Og naar han var paa Søen, var han jo ikke hjemme. Hun vidste, at for Moderen vilde det være en uoverkommelig Sorg, hvis nogen af Børnene kom i mindre noble Stillinger — nu Faderen var Kaptejn paa Luna.

Men det var altsammen intet mod den Tanke: Hvad vilde der ske, hvis Kokken gik til hendes Far? Han vilde blive slaæet

i Jorden for sin Frækhed. Og hvis han saa blev rasende og fortalte . . .

Hun lukkede sine Øjne, som om hun derved kunde stænge for Tankerne. Naturligvis vilde Faderen ikke tro det, og naar den anden blev ved, skød han ham ned som en Hund. *Det* var, hvad der kunde ske.

Regine ventede ikke, til Dagen brød frem, og hun kunde ikke faa Ordene over sine Læber, derfor skrev hun, da hun kom hen, det første og eneste Brev til den Mand, hvis Navn hun end ikke kendte. Ombordhed han jo kun „Kok“ og „Kokken“.

Det vilde se saa sært ud at skrive: Kære Kok! over et Brev, saa valgte hun at begynde uden Overskrift. Hun kunde, følte hun, have sat det meget bedre sammen, og ogsaa skrevet med en pænere Skrift, hvis hun ikke var saa ude af sig selv. Nu fik det være, som det var.

Hun skrev: — Jeg er saa bange for noget for hvis De siger noget til min Fader om det De talte om tror jeg, der kan ske

en forfærdelig stor Ulykke. Som kommer over mit Hovede fordi det er min Skyld, at jeg selv bød mig til og det ved jeg godt. Jeg vil bede og bønfalde Dem saa inderlig om ikke mere, at tænke paa det for jeg vil helst aldrig giftes og min Moder kan helder ikke unvære mig i Huset. Det var ikke i nogen ond Mening jeg hanlede. Men jeg synes det var saa grusomt, at De ikke fik Landlov naar De trængte saadan dertil. Og jeg vidste godt, at det er saa slemt for Mænd dette vilde jeg gerne have De skulde rigtig tro; for det er Sandhed. Min Fader er saa stolt og hidsig, at han sommetider ikke er sig selv mægtig. Saa hvis De ville gøre mig den store Tjeneste, at lade være og ikke være vred.

Med venlig Hilsen

Deres hengivne

R. S.

Brevet stak hun til ham straks om Morgen, han lo deraf, og hun fik aldrig Svar.

Regine havde belavet sig paa at gaa i

Land med Faderen for at hente Post, men saa saare Ankeret faldt, blev den bragt ombord.

Som sædvanlig aabnede Kaptejn Svarrer først Rhederiets Depesche. Han sad ved Frokostbordet. Hun saå ham kyle Flasker, Glas og Tallerkener i Øst og Vest, saa Kahytten gnistrede af splintrende Skaar — hulkende af Raseri og Skuffelse laa han indover Bordet med Hænderne gravet ind i Haaret.

Istedetfor direkte Hjemfart skulde Luna ufortøvet til Riga efter Planker og Skind, derfra til West Hartlepool og mulig endnu en Middelhavstur. Nogle pludselige gode Fragter havde foraarsaget denne Ombestemmelse.

SOM Regine var taget alene ud, kom hun til at tage alene hjem. Første Styrmand fulgte hende til Toget, løste Billet, fik Tøjet anbragt og gav hende mange Forklaringer om, hvordan hun havde at forholde sig.

Faderen havde end ikke taget Afsked med hende. Han laa i Kahytten med en Konjaksflaske og truede ad enhver, der nærmede sig. I fire Døgn havde han ikke været ædru.

Et Par Timer efter Telegrammets Ankomst havde han sagt: — Hør nu, Regine, nu beder jeg dig komme herfra snarest. Nu bliver her ikke godt at være. Det kunde nemt hænde, jeg forgreb mig paa dig. Jeg er nok din Far, men jeg hader

dig, skal jeg sige os, baade dig og de andre, med Hjertet herinde hader jeg Jer. I stjæler fra mig, gør I. Jer har hun født til Verden, Jer har hun om sig Dag og Nat. Jer giver hun af den Kærlighed, jeg vil være ene om. . . . Aah, jeg kunde tage og drone Jer som Hundehvalpe, saadan hader jeg Jer, fordi jeg længes efter hende. Har du nu forstaaet mig, og kan du saa komme herfra i en Fart!

Første Styrmand var det ufrivillige Vidne til dette Udbrud, fra det Øjeblik tog han sig i alle Maader af Regine. Han afstod hende sin Køje, at hun kunde slippe for at ligge Dør om Dør med den drukne og voldsomme Mand.

I tre Døgn ventede hun paa et Omslag, endelig besluttede hun at tage hjem og lod Styrmanden afsende Telegram til Moderen.

For Kokken havde hun haft Fred i de Dage — han tog sig selv den Landlov, Kaptejnen var ude af Stand til at nægte

ham, og bagefter var det, som havde han glemte hende helt.

Inden de skiltes, tog Styrmanden Regines Haand og sagde: — Bliv nu ikke vred for noget, jeg vil sige Dem, Frøken Svarrer. De kan nok sige, det ikke kommer mig ved, og det gør det heller ikke, men derfor kan det nok gøre En ondt at se saadan noget. De er en nydelig Pige, Frøken Svarrer, det kan enhver se, og det skal jeg aldrig fragaa, men De har nu ikke ført Dem pænt op her ombord. Og naar man har en Mor som De, har man ogsaa den Pligt at tage Vare paa sig selv. Maaske véd De ikke, at hele Mandskabet peger Fingre ad Dem — og med rimelig Grund. Det er stor Synd baade for Dem og Deres Forældre. Jeg siger det bare for en anden Gangs Skyld, tænk Dem om, inden De handler. . . .

. . . .

. . . .

Regine kørte gennem det lave snedæk-

kede Land. Hun havde vænnet sig til Skibets smygende bløde Bevægelser, Togets bratte Sving og Stød fik hende til at krympe sig af Nervøsitet.

Om nogle Timer skulde hun staa frem for Moderen og aflægge Regnskab . . . staa frem for Moderen og lyve og lyve og aldrig mere tale Sandhed. Men det var Straffen, det var Forbandelsen, hendes egen Gerning bragte over hende.

I de farende Skyer, syntes hun pludselig at se Kokkens Ansigt, der altid fortrak sig saa sært, naar han talte om hendes „forskækkede Øjne“. Heller ikke med ham havde hun taget Afsked, det formede sig saadan.

Hun frøs. Hun havde engang i en Roman læst de Ord: — Du er som en Isblomst paa en Rude, men du tør ikke op, hvormeget jeg end aander paa dig! Det passede paa hende. Hun var frosset inde i sin egen Smerte, ingen Sol og intet Menneske kunde aande hende varm igen . . .

De tre Søskende tog imod hende, Inga i ny blaa Kaabe med hvidt Skind, og Drenge i nye Overfrakker, hun saå det straks og saå, at Moderen ikke var der. Ordene kunde hun ikke faa frem, men Øjnene spurgte, og med beskyttende Overlegenhed svarede Inga: — Mor ligger . . . du véd, hvordan hun faar det, naar Far ikke kommer paa Klokkeslet.

Inga smøg Søsterens Rejseslør tilbage for at kysse hende: — Næ, hvor du ser sær ud! Som en helt anden! Ikke, Hugo? Som du sov indeni. Og sikke du er sort under Øjnene! . . . En af mine Kammerater sværter sig, for det gør interessant, men det gør du da ikke, vel?

Regine blev ført ud i Vognen, medens Inga optraadte med al den Storvigtighed, hun havde samlet i sine „Alenemaaneder“. Hun havde faaet Krøller ved Ørene, og hendes Næsefløje spillede som Vingerne paa et fornøjet Insekt.

Men Regine, der før havde medfølt hver

en Stemning i de andres Sind, sad som en fremmed mellem sine Søkende. De overvældede hende med Spørgsmaal, medens deres Øjne indbyrdes ytrede Forbavselse over hendes forvandlede Ydre.

— Jeg har bagt Lagkage, selv, alene, og sprøjtet Flødeskum paa, og vi skal have Agerhøns, som jeg har stegt, de skal bare varmes!

— Men *jeg* har plukket og pynet dem! sagde Jarl. Inga strøg ham over Ansigtet, hun ønskede ingen Afbrydelse: — Vi lavede Skønhedskonkurrence paa Skolen i forrige Uge, men jeg vil ikke sige, hvem der vandt, og jeg maatte ikke skrive det for Mor . . . Er du ked af at være hjemme? Vi har savnet dig skrækkeligt, men vi kan magelig klare os alene. Vi *behøver* dig slet ikke. Der var en hel Uge, hvor Mor laa i Sengen . . . dengang Luna laa i Alexandria, og saa bilder Mor sig jo alting ind, og det er bare noget Vrøvl . . . saa

førte jeg Hus og passede Børnene, og Regnskabet *stemte* . . .

— Børnene, er det os? spurgte Jarl.

— Hvorfor siger du ingenting? sagde Hugo.

— Siger jeg ingenting?

Inga lo: — Jo, nu sagde du noget, men du taler slet ikke, som du plejer . . . Det er, ligesom naar man holder Pedalen forlænge, saa lyder det galt, selvom det er rigtige Noder . . . Mon du ikke er bleven forbyttet paa Rejsen?

De lo ellevildt alle tre, da Regine svarede: — Jo, jeg tror næsten, jeg er bleven forbyttet.

Men Hugo sagde med sin ru Drengerøst: — Mor skal da nok se, om det er dig eller en anden! og Inga faldt ind: — For Mor er heldigvis klogere end Abraham, om hun var aldrig saa blind, skulde hun nok kende Esav fra Jakob, ikke Regine?

Regine sukkede: Vilde det være muligt at bedrage Moderen?

Inga fløj iforvejen og aabnede stolt med sin egen Nøgle. Regine var *hjemme* igen. Hun stod i Entréen og genkendte Tøjet og mærkede den Duft, der var Hjemmets — som fortryllet stod hun.

— Regine! det var Moderens kaldende Stemme. Hun adlød, men Benene var tunge under hende. Moderen sad op i Sengen, de fine tynde Arme var bredt ud imod hende: — Regine, Barn, saa kom du da! Og Regine gemte sit Ansigt et godt Sted, og følte Hændernes milde, kærtegnende Strygen over sit Hoved. Det var, som havde hun ikke faaet Søvn i al den Tid, nu, nu kunde hun sove.

Og hun faldt i Søvn med Moderens Hænder om sit Hoved.

— Nu *skal* du vaagne, ellers sulter vi andre ihjel! Inga pirrede til hende. Forvildet slog hun Øjnene op: Hjemme igen!

— Lad mig blot rigtig se dit Ansigt, inden du gaar! Uvilkaarligt før Hænderne

op som et Værn, men Moderen tog dem til Side.

Smilet svandt fra Moderens Ansigt, Udtrykket forandrede, en graa Bleghed bredte som et Slør derover. Hun lagde sig tilbage i Puderne og kunde kun hviske: — Gaa saa, Barn, gaa saa!

Da Inga straks efter kom med Maden, laa hun med lukkede Øjne, og Døtrene, der vidste, det betød, hun vilde ikke forstyrres, listede ud paa Taaspidserne og lukkede Dørene.

— Nu spiser du, enten du vil eller ej! Det er galt nok, Mor lægger sig til at sove, lige naar Agerhønsene staar paa Bordet! Regine spiste mekanisk.

— Er Bordet maaske ikke fint pyntet?

Der hang Grønt og Blomster ned fra den nye Lysekrone, og Dugen var bestrøet med Violer. Inga skænkede Rødvin: — Maa jeg saa være saa venlig at byde dig velkommen! Vi kan godt undvære dig, men vi bestiller ikke andet end snakke om dig,

naar du er væk . . . Og nu skal du værsgod fortælle noget om alt det, du har oplevet . . . Gid det var mig! Blev du ikke forelsket en eneste Gang? I ham Araberen med de hundrede Retter og den fede Kone? Eller i En ombord?

Hugo rykkede hende i Ærmet, og med et: — Aah, det havde jeg rent glemt! løb hun ud og kom ind med en Buket høj-røde Nelliker: — Fra *ham!*

Regine aabnede den lille Konvolut og tog Kortet ud: Med ærbødig Velkomsthilsen, Deres Hugo Arnfeldt.

— Og saa bliver du ikke engang rød! Det er virkelig Synd, saadan som han gaar her og kommer paa Visit hver Søndag bare for at snakke om dig!

Men Regine tænkte kun paa, *hvad* Moderen havde læst i hendes Ansigt.

— Du er nu forbyttet, eller ogsaa har nogen hypnotiseret dig . . . saa ser man ogsaa saadan ud. Der var engang en Hypnotisør, og han hypnotiserede en mager

Dame til at spise, men han glemte at vække hende igen, og véd du hvad saa? Hun blev ved at spise. De lukkede Maden inde, hun tog Laasene itu. Hun stjal fra Bageren, tænk dig, hun stjal af Hundens Ædekop! Og Hypnotisøren var paa Rejse, men de skrev til ham, og endelig huskede han det og skyndte sig hjem at vække hende. Men da havde hun taget over hundrede Pund paa i fjorten Dage! . . . Der var en anden En, der blev hypnotiseret til at begaa et Mord, hun var ganske uskyldig, men Mordet begik hun alligevel, og bagefter huskede hun ikke et Kvæk af det hele . . .

Drengene hviskede utaalmodigt sammen, og Inga nikkede medvidende: — Regine, vil du med en lille Tur ned paa Gaden, bare fem Minutter, aah hvad? Inden vi drikker Kaffe. Nu skal jeg tage Tøjet . . .

Regine lod sig klæde paa, og de gik ned. Inga skuttede sig af Fornøjelse: — Jeg vilde saadan ønske, de Kongelige kom

forbi vores Hus iaften, men jeg siger ikke hvorfor! De gik henad Gaden og tilbage. For Regine var det, som laa der Aartusinder mellem Nuet og hine uskyldige Tider, hvor hun og Moderen altid standsede paa det modsatte Fortov for at se over til deres fine Bolig.

Inga dirrede af Utaalmodighed: — Saa, se nu op!

Alle Vinduer i øverste Etage var illumineret: — Og det er til Ære for dig! Det er Jarls Idé! Aah, gid de Kongelige kom forbi!

Regine blev ved at se op — ogsaa i Sovekammervinduerne var Lyspyramider. Dér laa Moderen og ventede, til „de Smaa“ var i Seng. Og saa . . .

— Du Regine, har du nogensinde set et Spøgelse, eller et Lig, eller et Genfærd eller saadan noget?

— Hvorfor spørger du om det?

— Jo, for du ser ud, som du slet ikke saå hverken Illuminationen eller mig men

noget forfærdelig uhyggeligt noget langt borte . . .

Da Regine ikke svarede, blev hun ved: — Og saadan vi har gaaet og glædet os, og saa bryder du dig slet ikke om at være hjemme! . . . Smaagrædende før hun over Gaden og opad Trapperne, medens Regine langsomt kom efter.

Aftenen slæbte sig hen. Ingas Skuffelse havde meddelt sig til Drengene, der nok spurgte og fortalte men som til en Gæst, der skulde underholdes, og ikke deres kære Søster, for hvem deres Hjerter var som en aaben Bog.

Klokken slog ti, Tegnet til Opbrud, og Inga slukkede Illuminationen: — Du kan godt sove længe, Regine, vi er bleven enige om, i de første otte Dage skal du ikke røre en Finger i Huset . . .

De var borte. Regine skruede Lampen ned. Et Øjeblik stod hun i Mørket — ikke paa det kolde gyngende Dæk men i sit *Hjem*. Hun bøjede sig og kyssede Bord-

pladen, der Aften efter Aften som et Spejl havde optaget Billedet af hendes Moder og Søskende. Saa gik hun ind.

Fru Svarrer laa endnu med lukkede Øjne: — Vær barmhjertig, Regine, og sig mig Sandheden!

Regine følte det, som stod hun for den øverste Dommer og havde intet til sit Forsvar at sige.

— Jeg lover dig at være stærk . . . jeg har jo haft Tid at forberede mig . . . Men Sandheden vil jeg høre . . . Husk, hvor jeg har været ene! Siden du rejste, har jeg ingen haft at tale med . . . Hundrede Gange har jeg bebrejdet mig, jeg sendte dig bort for at udspejde din egen Far, men jeg kunde jo ikke handle anderledes . . . Regine, hvorfor tier du? . . .

Regine drog Vejret befriet for en kvælende Angst: Det var altsaa Faderen, kun Faderen, det gjaldt!

Hun gav sig til at tale, men blev afbrudt: — Nej, nej, jeg tror dig ikke. Alt det siger

du for at skaane mig . . . Jeg læste godt mellem Linjerne i dine Breve. Og hvorfor ser du saadan ud? Det er ikke det Ansigt, jeg kender, det er ikke dine Øjne . . .

Regine udholdt Moderens Blik og fortalte videre, det faldt hende saa let nu at tale. Moderen knugede Hænderne i hinanden, hendes Aandedræt var besværet af det syge Hjerte: — Naar man holder af som jeg, kan man ikke bedrages. Du var med din Far, og jeg var her, men mine Tanker fulgte ham som Fuglene, der flyver efter Skibet, til de falder i Havet og dør. Hver Aften, naar Børnene var i Seng og det var stille, begyndte jeg at lede. Se ham kunde jeg ikke, men jeg var i hans Nærhed . . . og jeg véd, det er ikke, som du siger. Men du skaaner mig ikke ved at lyve . . .

Regine knælede ned ved Sengen og svor paa, at hun havde været med Faderen overalt, og ikke en eneste Gang havde han været i Land alene.

Regine svor paa, at Kaptejn Svarrer havde været sin Hustru tro.

Da smilede Moderen lykkelig, for en Stund var hun overbevist: — Tak, tak, du velsignede Barn, ja nu tror jeg dig! Du kunde ikke lyve for Guds Aasyn . .

REGINE faldt til i de daglige Vaner. Meget i Hjemmet var under hendes Fravær blevet forsømt. Fru Svarrer indrømmede smilende og skyldbevidst, at hun havde ladet Inga og Drengene skalte og valte, som de vilde, i den sikre Viden, at alt blev som før, naar Regine kom igen.

Det blev det tilsyneladende ogsaa. Hun og Moderen sad atter overfor hinanden ved Sybordet og smaasnakkede, Regine fortalte vidt og bredt om Rejsen, og Fru Svarrer talte om Hr. Arnfeldts mange Besøg.

Saaledes erfør Regine, naar han plejede at aflægge Visit, og to Søndage i Træk sørgede hun for at være paa Langelinje med Inga, Moderen var for træt til at gaa Tur.

Tredje Søndag mødte hun ham dør, men knap og mut svarede hun paa alle hans venlige Spørgsmaal, medens hun følte det, som om en Synaal stak hende i Hjertet.

— De er slet ikke, som De plejer! sagde han, og saa fortalte Inga, det var sandt nok, for enten var Regine forhekset eller forbyttet eller hypnotiseret paa Rejsen. Men han lo ikke deraf.

Et Par Dage efter skrev han og indbød hende til at gaa med i det kongelige Teater til „Liden Kirsten“. Regine viste ikke Moderen Brevet og svarede ikke derpaa. Hun kunde jo ikke selv skrive, da Inga forrige Gang skrev i hendes Navn, og han netop roste Skriften. Og bede Inga skrive igen kunde hun ikke faa sig til. De følgende Søndage kom Hr. Arnfeldt ikke, og det var hende en Lettelse.

Hun havde travlt med Mellemværkene til Moderens Bryllupsdag. Det var ikke nemt at hække Bogstaver, saa de blev lige store; flere Gange maatte hun trevle op og be-

gynde forfra. Inga syede Pudevaar, og Drengene udskar i Forening en lille Fodskammel med Ordene: „Tro som Guld“ paa Midten.

Jo mere hun hækede, jo mere vis paa blev hun, at hun havde ikke svoret falsk Ed. *Helt* bedraget havde Faderen jo ikke.

Ofte vaagnede hun om Natten og havde stor Møje med at indse, hun ikke var ombord. Hun troede at høre Skruen og Vandet og fornemme Skibets Bevægelser, ja mærkede endog Maskinens fede kvalmende Olietank — og Kokkens Lugt af Svovl og søde Krydderier. Da følte hun igen — som i hine grufulde Nætter, hvor hun var ham til Vilje — sit Legeme som et eneste hæsligt aabent Saar, der aldrig kunde læges og aldrig blev forbundet.

.....

.....

.....

Hver sjette Uge blev der holdt Storkvask, den sidste var overstaaet, lige før

Regine kom hjem, og nu skulde der igen tælles sammen — en Gerning, hun i mange Aar havde overkommet alene for at skaane Moderen.

Inga tilbød at hjælpe til, og Søstrene gik op paa det kolde Loftskammer. Først ordnede de Tøjet i Bunker paa Gulvet, saa talte Regine, og Inga skrev op, derefter lagde de i Blød i mange større og mindre Kar.

Som en stor og mærkelig Hemmelighed betroede Inga Søsteren, at nu var hun *helt* voksen: — Og hvis jeg giftede mig imorgen, kunde jeg godt faa Børn straks!

Regine maatte smile ved Tanken, men Smilet sluktes, da Inga i det samme kom med et troskyldigt Spørgsmaal angaaende hendes Tøj. Den lille Vandspand, hun stod med, faldt fra hende, og Vandet flød over Gulvet mellem Tøjbunkerne. Ingas intetanende Spørgsmaal fastslog, at hun var frugtsommelig. Og at hun skulde dø.

Men spøgende og leende hjalp hun Inga

at tørre Vandet op og lægge Resten af Tøjet i Blød. Med Magt fjernede hun foreløbig Dødstanken af sin Bevidsthed og tilbragte Dagen, som der intet nyt var hændet.

Først i den stille Nat tog Overvejelsen fat. Det var jo saa indlysende, hun maatte dø, omend hun helst vilde leve, og omend det var en skrækkelig Synd at lægge Haand paa sig selv.

Det gjaldt kun at finde paa noget, der kunde se ud som et Ulykkestilfælde. Hun fandt det og følte en underlig Svimmelhed ved Tanken, men var ellers rolig tilmode, thi hun var jo hjemme igen. Saa faldt hun i Søvn.

Ud paa Natten vaagnede hun, gispende og tænderklaprende. Dødens Angst havde sat sig fast i hende.

Og hvor hun siden gik og stod, bar hun den med. Atter og atter forklarede hun sig selv med overbevisende Paastande, at det

kunde ikke være anderledes, Angsten blev kun stærkere.

Som yderste Frist satte hun Ugen efter Forældrenes Bryllupsdag, femtende Marts. Bedst havde det været ikke at tøve saalænge, men hun kunde ikke gøre Moderen Sorg saa nær op til den store hellige Dag — og hun vilde saagerne have Dagens yndige Minde med.

Den sædvanlige Hovedrengøring blev foretaget i Begyndelsen af Marts. Regine vilde, trods Moderens Bøn om at lade en Kone besørge det, selv pudse Vinduerne, men næppe var hun begyndt og havde med Blikket maalt Afstanden til Jorden, før Sveden sprang frem, hun fik hjerteondt og maatte standse. Som i et Syn saå hun sig selv ligge dernede knust og livløs.

Lidt efter tog hun tappert, fat igen. Det hele vilde jo kun vare et Nu.

Men for det „Nu“ var hun bange. Hun havde hørt, at Mennesker, naar de skulde dø, i et eneste Nu kunde se hele Livet

glide sig forbi, hver Glæde, hver Sorg,
hver slet Handling.

.....

.....

Drengene drøftede ivrigt Vejret, om det blev Sol, Frost eller Sne den femtende, eller om de store Jevndøgnstorme vilde være begyndt. Fru Svarrer spaaede godt Vejr: — Men om Jord og Himmel stod i ét, ja om Husene styrtede sammen om mig og Jorden slog Revner, det blev dog en Glædedag . . .

Til Regine sagde hun med det Smil, der var som en duftende Blomst: — For den Dag saå jeg ind i Himlen — og jeg døde ikke.

En Mørkning bad Inga: — Mor, fortæl om din Bryllupsdag! og Fru Svarrer satte sig til Rette i Kurvestolen og fortalte, med Børnene liggende paa Tæppet, hvilende deres Hoveder op mod hende.

Inga sagde: — Naar Mor fortæller om sin Bryllupsdag, er det, som om vi alle-

sammen bliver til vilde Svaner og flyver gennem Luften!

Regine tænkte, det var saa sandt, det var netop, som om de fløj, naar Moderen talte om den Dag. Noget dejligere var ikke til.

Skønt de dengang var saa fattige, at hendes Fader maatte laane Støvler til at gaa hen i Kirken med. Og Dagen efter skulde han sejle igen. Det var Frostvejrr og stjerne-lyst, og saa stod de Nygifte op midt om Natten og gik rundt i Byen, i alle de Gader, de kunde overkomme — for alle de Steder, hvor de gik sammen som Mand og Kone, dør skulde hun siden gaa alene og tænke paa ham.

— Hvad fik I at spise? spurgte Jarl, der evig godt kendte Historien om den stegte Aal og Napoleonskagerne.

.....

.....

.....

Inga, der havde alt i Perioder, og som, siden Regine rejste ud, rent havde svigtet

sin Barndoms Dukker, fik nu det Indfald, at de alle skulde pyntes og agere Brudepiger til Bryllupsdagen, naar Moderen som sædvanlig iførte sig den ældgamle sorte Kjole, der skulde med i Kisten, og Brude-sløret, og sad med alle Faderens Billeder om sig, medens Børnene sang: — Det er saa yndigt at følges ad!

Hun bad Regine hjælpe sig at skære og sy Dukkernes Brudepigedragter, men i Smug, for det skulde være en Overraskelse. Da Moderen var gaaet i Seng, begyndte Søstrene at sy. Regine syntes, det lignede Ligklæder, men Inga jublede og talte om Bryllup. Hun lagde Armene indover Bordet: — Tænk, hvis det nu var dig! Hvis du blev gift og skulde have et lille Barn!

Regine syede med iskolde Fingre.

— Synes du ikke, det maatte være dejligt at gaa med et lille Barn inde i sig? Og føle hvordan det vokser, akkurat som et Frø man lægger i Jorden! Og hvergang man spiser, spiser det med . . . men jeg

tror da, jeg døde af Utaalmodighed efter at se det . . . Du er saa sær, du svarer aldrig paa noget. Men det véd jeg, jeg *vil* have et Barn, selvom jeg aldrig bliver gift, og jeg vil ikke bryde mig en Døjt om, hvad Folk siger, for naar det er *mit* Barn, skal jeg nok sørge for, det faar det godt . . .

Hun tog den mindste Dukke, der laa paa Bordet i sin hvide stumpede Særk: — Jeg længes saadan efter et lille Barn, men tænk, hvis jeg saa ikke kan amme selv! Jeg har saa smaa Bryster . . . det har du forresten ogsaa. Er du ikke bange for det? . . . Men er du syg, hvordan er det, du ser ud? . . . Jeg bliver helt bange! Jeg tør ikke være alene med dig! Jeg vil kalde paa Mor!

Hun sprang op, men Regine fik jaget Spidsen af Saksen ind i sin Haand og viste Inga, hvor det blødte; saa var Søsteren beroliget: — Du er en rigtig Hare, du kan heller ingenting taale.

Lidt efter gabede hun, og Regine tilbød at sy færdig, hvis hun vilde i Seng.

Da Inga var borte, sad Regine længe uden at røre sig. Foran hende laa den lille Dukke med strittende Arme og Ben og store blaa Øjne i det buttede Voksansigt. Haaret var som Silke.

I sin Tid havde hun, selv Barn, svøbt og puslet de smaa Søskende, puslet og passet dem, sunget for dem og aandet paa deres bløde Haar, saa det rørte sig som Dun for Blæst. Hun havde elsket de smaa Væsener, fordi de var svage og hjælpeløse, og fordi det var hendes Søskende, og fordi Moderen havde født dem med saa megen Smerte. — Men af endnu en Grund, som hun først nu forstod.

Hun havde følt en forunderlig andægtig og ærbødig Fryd, naar hun sad med det lille nøgne Barnelegeme mellem sine Hænder, en Fryd, der fik hende til at synge de vemodigste Sange. Allerede dengang havde hun, ubevidst, forudfølt sin egen Bestemmelse.

Og nu var for hende sket det største,

der kunde ske for en Kvinde: hun havde undfanget. — Inde i hende groede det spæde Liv, stille og usynligt, trygt og beskærmet. Hun havde undfanget — ikke for at føde, men for at dø.

Regine tog den lille Dukke i sine Hænder, varligt, som var den af Kød og Blod.

Saa syede hun videre i de tyste Natte-timer, til alle „Brudepigerne“ laa paa Rad i deres hvide, stive Stads.

Da hun var færdig, var der endnu en Rest af det hvide Battist. Hun maalte det ud med sit Øjemaal, og næsten uden at tænke derover, klippede og syede hun der-af en lille Særk. En lille Særk, der aldrig skulde blive brugt.

— „I Klude svøbt, i Krybbe lagt!“ nyn-nede det i hende. Ikke engang en Krybbe kunde hun give sit Barn.

Og hvis det nu laa derinde og tænkte — ingen vidste, hvornaar man begyndte at tænke — og længtes efter at komme ud i

Lyset og se Solen og Stjernerne og alt det,
der var Livet . . .

Levende begraves skulde det . . .

.....

.....

.....

Regine laa i sin Seng, Tæppet havde hun trukket op over sit Hoved. Sagte, sagte hviskede hun Ordene til den lille Vuggesang, hun de tusind kærlige Gange havde nynnnet for Inga, for Jarl og for Hugo — nu hviskede hun den for sit eget Barn, medens hun i Hænderne holdt den lille Særk, syet af Tøjet, der blev tilovers fra Søsterens Dukker.

BRYLLUPSBREVENE var afsendt til Lissabon for at ligge parat, naar Luna om ved den fjortende eller femtende kom ind. Alle Børnene havde skrevet, som de plejede ved festlige Lejligheder. Regines Haand rystede, medens hun skrev, saa hun maatte holde paa den.

Det var hendes sidste Hilsen til Faderen, men undgaas maatte hvert Ord, der siden kunde udlægges som Afsked. Til Slut takkede hun endnu engang for den dejlige Rejse, hun aldrig skulde glemme.

...

...

Allerede den trettende indtraf Kaptejn Svarrers Brev, afsendt fra Håvre. Mod Sædvane — han skrev ellers kun til Moderen — var der Brev til Regine.

Et Blik paa det sjuskede Brev, hvor Linjerne flød sammen og Ordene gik i ét, var nok til at røbe, det var skrevet enten i stor Ophidselse eller under Paavirkning af en Rus.

— Jeg vil bare hilse dig at sige at jeg Dags Dato har smadret den Slubbert af en Kok saa han ikke for det første lukker Kjæften op uden for at spy sit Blod fra sig. Her kommer han og snakker om min Datter og hun er en køn lille Tingest og noget for ham og deslige af samme sort og der kunde nok blive par af hvis vi elsen var af samme Mening. I Førstningen stak tungen mig i Halsen af Galskab men saa fik han en Knytnæve i Synet, saa han laa hvor han stod og nu skal jeg have bekostning af ny Kok og kurrere paa ham tilmed som Loven byder mens jeg havde den voldsomste Lyst at drive ham et par Stykker til; saa han ikke rejste sig mere. Han maatte snare have Spyttet mig i Ansigtet end snakket om min Datter paa den

Fasong. Saa det vil jeg sige dig at du har velsagtens bagen om min Ryg gjort dig Gemen med ham og holdt Fadderslader som jeg saa instændig forbød dig og er det noget for Kaptejn Sigvald Svarrer sin Datter at give sig i snak med en Ordinært Kok og Skamme dig sku du. Man har heller ej uden Sorg og Ærgrelse for hver en Dag der gaar igaar igen gik der Rotter fra- borde, og hvad det betyder har jeg sagt. Endnu engang skulde du Skamme dig din Far

Sigvald Svarrer, Kaptejn.

Regine vilde lukke Brevet, men Moderen tog og læste det. Saa sagde hun: — Bryd dig ikke om det, Barn, det er kun din Fars Ubændighed, der taler ud af Brevet. Ingen véd bedre end jeg, at min lille fine Pige i et og alt holder paa sin Værdighed. Men saadan er han. Jeg husker den eneste Tur, jeg var med. — Jeg turde ikke gaa paa Dækket; han taalte bogstavelig talt ikke, Styrmandene saà paa mig, naar de hilste!...

...

...

Om Aftenen, da de sad om Bordet, faldt Talen paa Drengenes Fremtid, og Fru Svarrer sagde: — Jeg ængster mig ikke for noget, saalænge Regine er her. Ikke sandt, Barn, hvis jeg var borte, vilde du vogte dine Søskende og holde dem paa ret Vej og aldrig glemme, at din Mors Ærgerighed var uden Grænses?

Inga styrtede hen og faldt Moderen om Halsen: — Du taler som En, der skal dø. Det maa du ikke. Du skal blive hos os altid! Og Moderen smilede ømt: — Jeg vil ogsaa gerne blive hos Jer mange Aar endnu, kun ikke en Dag længere end Far.

— At du kan nænne at sige det! Saa bryder du dig ikke en Døjt om andre end ham! . . . Hvis vi var ganske smaa og forfærdelig fattige, og Far døde, vilde du saa maaske ogsaa dø?

— Hvis I var ganske smaa og forfærde-

lig fattige . . . I er ingen af Delene, og Vorherre forlanger ikke det Umulige. Jeg kunde ikke leve uden Jeres Far.

— Vilde du maaske tage Gift eller skyde dig?

Fru Svarrer bøjede sig frem og tog Ingas ophidsede Ansigt mellem sine Hænder: — Det behøves ikke. Der er noget, der hedder et bristet Hjerte . . . Sigvald dør ikke uden at give mig Tegnet. Om der var tusind Mile mellem os, og Ulykken skete, jeg vilde føle det i samme Nu. Derfor er det ogsaa urigtigt af mig, naar jeg skræmmer Jer med min Frygt . . . Men syng nu lidt for os, Regine, og saa gaar vi i Seng.

Regine satte sig hen ved Klaveret og sang for Barnet, der aldrig skulde se Dag eller Sol, aldrig høre Fuglene synge eller Klokkerne ringe. Sang for Barnet, der laa i hende som i en Kiste, kun ventende paa at blive sænket ned i den kolde Grav.

— Mor! . . . Mor! . . . er det ikke Svane-

sang, saadan som Regine synger? Inga hviskede det med dirrende Stemme, og Moderen nikkede og bad Regine standse, heller ikke hun taalte mere.

Men Regine sad som bag høje Mure. Hendes kolde Fingre famlede ved Melodien til den Vuggevisse, hun om Natten, stjællent, havde nynnnet under Tæppet — nu sang hun den ud . . .

. . .

. . .

. . .

De gik tidligt til Ro for at hvile godt ud til Glædesdagen. Kom der Telegram om Morgenens, og var Vejret ellers dertil, skulde de i Skoven og se Træerne staa med Sne.

Regine tænkte ikke paa at sove. Faderens Brev havde manet hende. Om hun end ønskede det, nu kunde Fristen ikke forlænges. Hun var bange for at dø, det hjalp hende ikke. Hver Dag, hver Time, kunde Kokken sige det, som var Sandheden. Men Moderen vilde tro paa hende —

saalænge hun ikke selv tilstod. Derfor maatte hun dø, inden Faderens næste Brev kom.

Det var en stor Synd at lade Kokken staa tilbage som Løgner, hun indsaa det, men hun kunde ikke, hun kunde ikke andet.

Saa tænkte hun paa, om Barnet vilde mærke nogen Smerte, naar hun slog sig ihjel mod Brostenene; eller om det maaske forblev uskadt. Om det slet ikke døde, men blev *levende begravet* med hende, fordi jo ingen vidste, det var til.

Og nu blidnede Tankerne i en stakket og indbildt Glæde. Hun kom til at huske paa „Daabsgaven“, Ingas store Dukkehus. Paa en Maade tilhørte det hendes lille Barn, for hvis det havde levet og var bleven døbt . . .

Det var da vist de færreste Børn, der fik et helt Dukkehus, medens de selv laa i Vuggen, og saa nobelt det var, baade

indvendig og udvendig, næsten som et Slot at se.

Hun sneg sig ind i Drengenes Kammer — de sov altid, saa de maatte ruskes vaagen. Med Besvær løftede hun det store Hus ned fra Skabet og hen til Vinduet. Smilende flyttede hun i Maanelyset om paa den arbejdsløse Snedkers solide Møbler. Hun kunde forestille sig Barnets Glæde.

Der var noget, hun gerne vilde vide, men ikke kunde spørge sig til: Hvor stort var hendes Barn? Hvormeget voksede det om Maaneden? Var det tre Tommer langt eller maaske allerede over et helt Kvarter?

Uvilkaarlig undersøgende strøg hun med Hænderne nedover Natkjolen, men der var ikke noget særligt at mærke, og hun turde kun føle ganske let for ikke at trykke Barnet.

Inga havde Ret: Hendes Bryster var alt for smaa. Som Rosenknopper, der har faaet Frost og ikke kan vokse mere.

Maaske var der ikke en Draabe Mælk

i dem. Og det var saa Synd, naar man ikke ammede selv, for al den Kærlighed, en Moder havde, gik jo ud i Mælken, og derfor blev Børn, der var ammet op af deres Moder, meget mere sunde og glade end de, der kun fik Flaske.

Regine kom til at fryse af at staa dør. Hun flyttede Dukkehuset paa Plads og gik i Seng. Men ogsaa Sengen var bleven kold.

Hun faldt i Søvn og drømte, at hun igen stod nede i Skibets Bund, trippende for at holde Rotterne borte. Paa én Gang kunde hun ikke røre sig, og de begyndte at krybe opad hendes Ben. Hun vilde skrige, men var stum. Højere krøb Dyrene, ind under hendes Klæder, ind i hendes Haar, ind paa hendes Bryst. Dør sugede de sig fast, og Blodet dryppede fra de smaa Brystvorter, det faldt paa Gulvet som røde Taarer.

Hun vaagnede badet i Sved.

Igen sov hun ind og drømte: Hun stod paa Lunas Dæk, det var Nat. Ude paa

Vandet kom en lille Baad roende. Hendes Fader sad deri med en Pige paa Skødet. Hun havde rød Støvle paa den ene Fod, Guldsko paa den anden. Maanen skin-nede derpaa. Faderen entrede Falderebs-trappen med Pigen ridende over Skuldrene. Regine vilde raabe: Far! men var igen stum. Og de forsvandt ned i Kahytten. Da blev hun saa sørgmodig, at hun vilde dø. Men som hun ganske stille skulde lade sig glide overbord, blev hun bagfra grebet af Kokken: — Hvorlænge skal jeg ligge og vente! Og hun *maatte* gaa med ham, medens hun vidste, hvad der foregik i Faderens Kahyt... Pludselig stod Faderen for hende, hans Øjne var røde som Blod: — Du véd, hvad jeg har sagt! Hun nikkede og var vaagen.

Tredje Gang sov hun ind og drømte, hun var ombord . . .

Resten af Natten laa hun med aabne Øjne, den kolde Sved drev nedover hendes Ansigt, hun var for træt til at tørre den bort.

Da Klokkerne ringede seks, stod hun op, og i rugende Mørke aabnede hun Gadedøren, som hun havde lovet Moderen, for at Telegrafbudet ikke skulde gaa forgæves. Dybt inde vidste hun, at Telegrammet aldrig vilde komme.

Hun kaldte paa Inga, der vilde være med at bage Kringlen, som Moderen skulde have ind paa Sengen sammen med den lille Myrtekrans, Regine hvert Aar flettede af Bryllupsmyrten.

Ved det tændte Gasblus rørte de Dejg sammen og fik Kagen i Ovnen, og Inga kvidrede just op om, at saadan en Morgen i et varmt Køkken var noget af det hyggeligste, da hun pludselig hvinede: — Men Regine . . . dit Haar . . . det er jo kridene hvidt foran!

Regine tog sig til Haaret. Egenlig undrede det hende ikke, men hun tænkte: — Hvis Mor faar det at sé!

Inga løftede Køkkenspejlet ned: — Se selv! Kridene hvidt! . . . Det er et Mira-

kel! Det er kun Skindøde, der faar hvidt Haar paa én Nat! . . . Eller naar de vil myrde En . . . Aah, Regine, fortæl mig, hvad det er, jeg skal ikke sige det til en levende Sjæl. . . Du har en Hemmelighed, jeg véd det, jeg kan se det paa dig . . . Betro dig til mig. Jeg er jo voksen, og jeg holder saa forfærdelig meget af dig . . .

Hun klyngede sig ind til Søsteren: — Er det noget, Mor ikke maa vide?

Regine nikkede: — Du maa ikke spørge, jeg kan ikke sige dig, hvad det er.

— Saa skal jeg heller ikke spørge, men jeg maa nok selv regne det ud, hvis jeg kan, ikke? . . . Men Haaret . . . Jeg har sort Hattelak fra min Straahat, mon det ikke kan bruges? . . . Hun løb hen mod Døren, men vendte om: — Nej, det er sandt, det klistrer . . . du maa hellere hen til en rigtig En, der farver Haar. Skynd dig bare, saa siger jeg, du er gaaet en Tur, fordi du havde saadan Hovedpine. Jeg skal nok passe paa, Kringlen ikke brændes . . . For

jeg tror nok, jeg holder ligesaa meget af dig, som Mor holder af Far . . .

Regine gik ned paa Gaden. De fleste Butiker var lukkede. Hun ledte i Halvmørket og fandt en Forretning, hvor i Vinduet sad en Voksdame med langt Haar, hvis ene Halvdel var lysegul, den anden sort. Der ventede hun, til Døren blev aaben.

Rolig, som var det noget dagligdags, tog hun Hatten af, viste paa Haaret og spurgte, om de kunde farve det sort, men nu, straks med det samme.

Damen saa helt forskrækket ud og hentede en duftende Herre, der løste Haaret ned, rodede i det og lugtede til det: — Jo, naar det skulde være, saa . . . men uden Garanti for Varighed.

Regine sad paa Stolen og lod sig gøre ved, medens de to fremmede Mennesker gav hende Forklaringer. I Førstningen skulde hun hver Dag komme lidt af denne Væske paa Børsten, naar hun redte sig,

senere hveranden Dag, og senere kun engang om Ugen — men saa vilde det ogsaa bevare sin sorte Farve, saalænge hun levede.

Hun betalte og gik, Flasken med Farve, de havde nødet hende til at købe, lagde hun fra sig i den første Port.

Hun gik og tænkte paa, at naar Mennesker druknede, kom de tre Gange op. Hun saa igen i den klare Dag, som om Natten i sin Drøm, Skibet synke og synke, til Vandet lukkede sig over det.

Fru Svarrer sad allerede ved Vinduet, ikke helt paaklædt: — Jeg er jo utaalmodig efter mit Telegram! undskyldte hun. Hun havde helt glemt at takke for Gaverne eller spørge til Regines Hoved. Hun saa kun efter Telegrammet . . .

. . .

. . .

. . .

. . . der ikke kom.

Inga hviskede Gang paa Gang til Re-

gine: — Du maa ikke gaa og se saadan ud i Ansigtet! Hvis Mor ser dig!

Fru Svarrer saà ikke paa hende: — For Vejret, det er jo godt! sagde hun. Det er nærmest Blikstille. Men en Forsinkelse kan jo let ske . . . Maaske kommer de først ind imorgen!

Inga skød Drengenes Skammel ind under hendes Fødder og hviskede til Regine gennem den hule Haand: — Vi kommer ikke i Skoven idag!

Over Middag først fik de Moderen pyntet med Myrtekransen, men det blev ingen Glædesdag. Fru Svarrer blev ved at tale om, at Skibet egentlig skulde have været inde Dagen før. Og Biscayen var jo det lumskeste Farvand.

Henunder Aften gik Inga, lidt gnaven, paa Kontoret, men kom syngende hjem: — Sommervejr over hele Europa, kommer „Luna“ ikke ind idag, kommer den nok imorgen!

Fru Svarrer, der hagede sig fast for en

Tid i al Trøst, sagde: — Ja, imorgen, det er netop det, jeg ogsaa mener! Nu *vilde* hun bekæmpe sin Utaalmodighed.

Og de spillede Halvtolv med Inga som Bankør om fyldte Chokolader. Saa kom Turen til Punschen, for det vidste de, at i selvsamme Time lavede Kaptejn Svarrer Punsch til hele Mandskabet, det var saadan en Skik, han selv havde indført, ligesom han paa den Dag flagede med alle de Flag, der var ombord, enten han saa laa i Havn eller var ude for en Storm. Ingen kunde forbyde ham det.

Regine skulde lave Punschen. Lampen blev slukket, og paa en stor Bakke paa Spisestuebordet klukkede hun Vin og Rom over et Stykke Sukkertop, der laa paa en Ildtang over Terrinen. Saa stak hun Ild paa og øste Drikken op. Men medens Flammerne kastede røde Genskær ud i Stuen, saa Ansigterne blev som straalende Blomster, mærkede hun Vindunsten stige sig til Hovedet, hun fik ondt.

Inga var der med Armen om Moderens Liv og trak hende med ind i Sovekamret: — Mor, du maa endelig lade som ingenting, jeg véd, hvad det er . . . Og paa staaende Fod lavede hun en lang Historie om en af Styrmandene, der absolut vilde have Regine, men hun vilde ikke have ham, og saa truede han med at tage Livet af sig, og nu var hun saa skrækkelig bange for, han skulde gøre det . . .

Et Nu glemte Fru Svarrer sit eget for at tænke paa Regine. Det var en vrøvlet Historie, hun vilde skrive til Sigvald og spørge, om han vidste noget . . .

— Vi lader vel Gadedøren staa inat, sagde hun, man véd aldrig . . . og der er da ingen Mening i at lade de Folk gaa forgæves med Telegrammet.

. . .

. . .

Inga tog Regine om Skuldrene og saå hende ind i Øjnene: — Nu skraber du Farsen, men saa fin saa fin, ellers holder

Mor ikke af den . . . har du forstaaet? Regine nikkede mekanisk.

Og saa gaar du en Tur med Mor, en lang Tur, men hvis hun bliver træt, tager I en Vogn, hører du! . . . Og sørg saa for, at der er godt varmt i Stuerne . . . Igen nikkede Regine, uden at vide, hvad hun samtykkede i.

— For vi maa jo først tænke paa Mor! . . . Saa er jeg altsaa gaaet i Skole! Hun blinkede underfundigt og var borte.

For Regine var det, som blev hele Huset tomt. Drengene var længst i Skole. Inde i Spisestuen gik Fru Svarrer rundt om Bordet. Regine huskede paa Billedet af den fangne Konge, der med sin Finger sled en Fordybning i Stenbordets Kant ved at gaa rundt om det uden Ophør.

Det var Farsen . . . Men da hun rørte ved det blodige Kød, steg Kvalmen igen op med al sin Forfærdelse. Hun dækkede Kødet med et Klæde.

Fru Svarrer aabnede Døren og sagde

som Fortsættelse af en Samtale: — Der er jo det, der kan ikke være sket noget, for saa vilde jeg vide det . . . og jeg véd ingenting, jeg har ikke faaet Tegn fra Sigvald . . .

Regine stod ret op og ned, det gik igennem hende som et Øxehug, der spaltede hver Tanke og hver Lidelse, at hun skulde dø, for det var nødvendigt, men hun kunde ikke forlade Moderen nu . . .

Fru Svarrer saå paa hende og sagde krænket: — Du gaar jo kun og er optaget af dit eget! Straks fortrød hun sin Haardhed og tilføjede: — Hvis han holder saameget af dig . . . jeg tror, jeg tog ham i dit Sted!

Regine tænkte, Moderen talte om Hr. Arnfeldt, og hun havde intet at svare.

— Du, Barn, sæt dig hen og fortæl mig om Rejsen, begynd ved Begyndelsen, saa gaar Tiden saa godt med det.

Regine satte sig med Moderens Haand i sin, og Ordene kom vandrende. Hun

følte selv Kulden, hvoraf de blev til. Alt i hende var som en tung raa Taage, af denne Taage gik Ordene frem, de Ord, Moderen vilde høre.

Døren reves op, Inga stod der blussende af Løb og fuld af Viden: — Nu skal I høre, der er ikke det bitterste i Vejen . . .

Hun rev Kaaben op og pustede: — Far har bare en anden Damper paa Slæb, vistnok en stor, vældig flot amerikansk Damper, der kolli . . . serede med et andet Skib. Aah, han tjener Masser af Penge. . . .

Fru Svarrer vilde rejse sig, men sank sammen i Stolen og kunde kun faa frem: — Mer, mer, Inga!

Og Inga så fra Moderen til Regine, der ikke havde rørt sig men sad, som lyttede hun langt bort. Over Ingas smalle sejrstraalende Ansigt gled et Udtryk af Skuffelse, Uro og Forlegenhed. Saa strammede hun sig op og fortalte:

— Det var Direktøren selv, og jeg sad hos ham en hel Time, for jeg var slet ikke

i Skole. Men jeg gik indenfor Skranken. Jeg lader mig ikke nøje med de dumme Kontorister — for Resten var Arnfeldt der slet ikke idag — og de vilde jo standse mig. Men jeg puffede dem væk og lige indad Døren til Direktøren — uden at banke paa. Jeg véd godt, det var uopdraget, men naar jeg nu vilde tale med ham. Og han var storartet, hele Tiden sad han og saa paa mig: — De er jo endnu smukkere end Deres Søster! sagde han. Og jeg sagde: — Vil De være saa god at sige mig, om der er sket noget galt med Luna? Han blev ligesaa befippet, for han vidste ingen Verdens Ting . . .

Fru Svarrer brød af: — Du sagde jo? . . . Har han da ikke faaet Telegram?

— Herregud, Mor, naar Luna maaske ligger midt ude i Atlanterhavet, hvordan skulde Far saa faa sendt Telegram hertil? Det hedder Konduite, naar en Kaptejn gør den Slags paa egen Haand, og hvis det var et lille fattigt Skib, var det rædsom dumt, og

kunde han faa sin Afsked for det, for egenlig maa han slet ikke, men naar det er et vældig stort Skib, saadan en Luksusdamper, tjener Selskabet saameget derved, at det gør ikke noget, selvom Rejsen bliver forsinket . . . Jeg kan ikke huske, hvor meget det var, de kunde tvinges til at betale, det var vist næsten en halv Million . . .

— Inga! Moderens Haand greb som en Klo om hendes Arm: — Der er altsaa ikke hørt noget fra Luna?

Ingas Korthus ramlede sammen, hun græd: — Jamen, naar Direktøren selv tænkte . . . For Vejret er saa godt, der kan slet ikke være sket noget . . .

DAGENE gik, og Støvet faldt. Dugen, der laa paa Bordet, blev liggende Dag og Nat. Sengene blev ikke redt. Intet blev passet.

Inga havde paa egen Haand sendt Brev til Skolen, at hun ikke kom, der var Sygdom i Hjemmet. Hun sørgede kun for, Drengene fik Mad, og naar de havde spist, puffede hun dem ind paa deres Værelse, og de gjorde ingen Indvendinger. Selv sad hun det meste af Dagen i det kolde Køkken og grublede over, hvad hun skulde gøre for at hjælpe Moderen og Søsteren, der begge sad og hang inde i Stuen, pju-skede og graablege.

Faderen betød ikke meget for hende, men Moderen havde sagt, hun vilde ikke

overleve ham — derfor maatte han ikke være død. Hun standsede Urene, og ingen satte dem igang igen, derved opnaaede hun, at Moderen, der sad og stirrede skiftevis mod Ruden og mod Uret, ikke holdt Regnskab med Tiden.

....

....

Regine tænkte paa Livet, hun ikke havde Ret til at leve, og Døden, hun ikke havde Lov at dø. Og Fru Svarrer tænkte paa Tegnet, hun ikke havde modtaget.

Tiende Dag efter Bryllupsdagen blev Regine sendt paa Kontoret. Hun tog Tøjet om sig uden at se i Spejl, hvordan Hatten sad. Da kom Inga og knappede Kaaben lige og bandt Sløret paa: — Du maa virkelig se ordenlig ud, hvad tror du ellers din Adelsmand tænker!

Det Ord „Adelsmand“ blev ved at klinge for Regines Øren paa Vejen. Hun stod, som hendes Vane var, foran Skranken, til Hr. Arnfeldt kom hen. Denne Dag bad han

hende gaa med ind paa Direktørens Kontor, hvor det læmpelig blev sagt, hun maatte helst forberede Moderen paa, der vistnok var sket en Ulykke.

Svagt smilende stod hun og hørte paa de venligt bedrøvede Ord, medens Øjnene fandt stort Behag i det grønne Tæppe paa Gulvet og Bordets lakrøde Klæde. Hun nikkede forstaaende paa de rigtige Steder, hun hørte efter, men forbandt ingen Tanker derved.

Da Hr. Arnfeldt tilbød at følge hende hjem, nikkede hun ogsaa til det.

Igen gik den lille gode Duft ved hendes Side, og Hr. Arnfeldt med rødbrune Handsker og Galosjer saa blanke, som havde de aldrig været i Søle. Medens han, i lidt usammenhængende Sætninger, friede, søgte hun at tvinge sig til at tænke paa Kiste, Kirkegaard og aaben Grav, men det blev til Bryllup i vor Frue Kirke, med hvidklædte Brudepiger, Biskop i Ornat og adelig Slægt med mange Ordener.

O, hvor vilde hendes Moder være stolt! Hr. Arnfeldts Søster var gift med en Baron, og hans Onkel var Hofjægermester.

Skulde hun kun svare Nejtak uden Forklaring, eller — og det vilde gøre hende saa godt — fortælle, hun havde begaaet en Synd, for hvis Skyld hun ikke kunde gifte sig . . .

Da hun ikke svarede, spurgte han igen, medens han tog hende i Armen og rykkede hende tilside for et Automobil.

Fristelsen var slaaet ned i hende i samme Nu, Tanken om Moderen blev vakt, og hun bukkede under. Hun tog hans Haand, andet ikke, men vidste selv, at det var nok.

Og Hr. Arnfeldt, der var Fuldmægtig og sand Adelsmand, forstod godt, at Regine ikke midt i sin store Sorg kunde vise Glæde. Det havde jo heller ikke været hans Hensigt at overrumple hende nu i den strenge Tid, der var og maatte komme, men han havde ikke kunnet lade være,

da han saà, hvor syg og elendig hun saà ud. Han vilde gerne dele Ulykken med hende: — Og jeg holder jo saameget af din Mor!

Regine kunde have lagt sig i Sølén og kysset hans blanke Galosjer for de Ord.

Og da han videre sagde: — Du skal se, vore Mødre bliver Veninder, jeg længes efter at se dem sammen! voksede hendes Hjerter af Stolthed.

Hun glemte ikke, hvad hun stod i Begreb med at gøre, men tænkte paa noget, Inga engang havde sagt: — Jeg synes, det maa være en let Sag at være Masse-morder, for naar man først har prøvet én Gang, gaar det jo af sig selv . . .

Havde man først begaaet én stor Synd, kunde man begaa saamange, det skulde være. Hun følte ingen Anger. Slet ingen Anger.

Og da de kom forbi Moderens Yndlingskonditor, maatte hun ind efter Kager. Det var Hr. Arnfeldt, der forundret spurgte,

om hun virkelig troede, hendes Moder tænkte paa Kager.

Regines Hjerne arbejdede som omkap med et Ur, der tikkede hende i Panden, hun maatte foruden sine egne Tanker høre efter og svare, naar Hr. Arnfeldt talte til hende. Han havde taget hende under Armen: — Hvad siger du om at bestille Ringe straks?

Det var kun godt, kun godt. Guldsmeden lovede dem til Dagen efter, og Regine følte nu, det vilde blive saa let at dø. Ringen skulde hun have paa sin Finger, ogsaa i Kisten, ogsaa i Graven, med hans Navn indeni.

Hun kunde have sunget af Glæde.

Da Hr. Arnfeldt talte om, hvorledes de bedst skulde forberede Fru Svarrer, blev Regine pludselig angst og bad ham vente til næste Dag. Moderen skulde have den Aften i Fred.

Hun lod Hr. Arnfeldt blive i Entréen, medens hun gik ind for at sige det nød-

vendige. Men da hun så Moderens Ansigt, tabte hun Modet og blev staaende som en Støtte uden at faa Lyd frem.

— Hvad sagde de, Regine? Og Regine svarede, som Søsteren havde svaret, at der var slet ingen Grund til Frygt. Inga stormede ind: — Mor, Hr. Arnfeldt staar i Gangen, han vil ikke ind, før Regine har sagt noget til dig.

— Hvad er det? Er det...? Regine nikkede, og inden nogen vidste deraf, var Døren revet op: — Velkommen, Hr. Svoger!

Fru Svarrer fik helt travlt med at pynte sig: — Hvad vil Sigvald sige! sagde hun hele Tiden: — Hvad vil dog Sigvald sige!

Inga hviskede: — Er han nobel nok? og Moderen smilede med de trætte Øjne, saa Inga maatte græde.

Det var en rentud mærkværdig Indflydelse, Hr. Arnfeldt havde paa Moderen. Han satte sig blot overfor hende paa en Stol og talte, langt og længe, og ikke egentlig om noget, kun lige blødt og venligt,

enten det var om Vejret eller Regine eller Kaptejn Svarrer. Og medens han talte, blev Fru Svarrer ganske rolig og helt fornuftig.

Hr. Arnfeldt lovede at blive til Aften, og Inga, der var hurtig som en Vind, fløj mellem Kogebog, Urtekræmmer, Stue og Køkken. Ogsaa hun var stolt af sin Svoger.

— Men hvad siger Deres Moder til, at De ikke kommer hjem? Hr. Arnfeldt saå helt brødebetyngt ud: — Det er ogsaa Synd at lade hende sidde og vente . . . Han lo: — Men jeg er bange, hun kommer til at vente mange Gange herefter, for hvis jeg maa, tilbringer jeg sikkert de fleste Aftener her, indtil Regine og jeg faar eget Hjem.

Han havde rakt over efter Regines Haand: — Men du er jo kold som Is! og han begyndte at rulle Haanden og at tale om, at den var saa tynd som ingenting.

. . . Og saa sætter vi Regine paa Græs hos min Onkel i Sommer, hvis min kære Svigermama tillader det!

Det bævede gennem Regine af Lykke paa Moderens Vegne, Hr. Arnfeldt talte om Hofjægermesteren i Jylland.

O, det vilde altsammen ikke blive saa slemt, naar hun var borte. For Hr. Arnfeldt nænnede ikke at svigte, tværtimod, hun var saa fast forvissat om, at han vilde komme mange, mange Aftener og tale om hende, og om hvordan det skulde have været, hvis hun havde levet. Blot det naaede sig, at Moderen lærte Fru Arnfeldt at kende først . . .

Fru Svarrer lod til helt at have glemt sin Frygt. Flere Gange sagde hun: — Hvor Sigvald bliver glad, naar jeg fortæller ham Nyheden! og Inga, der i Hast havde faaet sig krøllet ude ved Gassen, lo: — Jeg er da vis paa, Mor skriver mindst tyve Sider i Nat!

Og uden Overgang spurgte hun: — Naar skal I giftes?

Hr. Arnfeldt saà lidt forbløffet ud, men

svarede saa: — Det maa vi først overlægge, men jeg haaber allerede til Efteraaret.

Inga gik om og tog et lille Nap i hans Skulder: — Hr. Arnfeldt, er du rig? Og da han igen studsede, sagde hun: — Jeg vil bare vide det, fordi jeg synes, Regine skal have det saa skrækkelig godt, helst en stor Lejlighed og de dejligste Møbler . . .

Nej, han var altsaa ikke rig, men en lille Arv havde han da, og Inga var beroliget.

— Véd du noget?

— Om jeg véd noget? Hvadfornoget?

De lo alle, Inga havde jo sin egen Maade at sige alting paa. — Jo, jeg har en Daabs-gave til Regines første Barn, saadan én, som du slet ikke kan tænke dig, men det maa endelig være en Pige, husk det!

Det var ikke langt fra, Hr. Arnfeldt blev rød, men derover glemte han at se paa Regine, der med begge Hænder holdt sig fast ved Stolens Kant.

— Min lille Inga trænger til at slibes af,

sagde Fru Svarrer, hun siger formeget af, hvad der falder hende ind!

Saadan gik den Aften til Ende. Da Klokken var halvelleve, rejste Hr. Arnfeldt sig og takkede dem alle; men kun Regine fulgte ham ud. Moderen havde givet Inga og Drengene Tegn at blive. Og ude i Entréen tog han for første Gang om hendes Hoved og kyssede hende. Hans Læber var bløde og i det ganske lille lyse Overskæg var Duft af Violer. Regine længtes efter at sove.

Men da han sagtmødig hviskede til hende: — Jeg véd godt, du er altfor bedrøvet over din Far til at være glad, og jeg skal heller ikke plage dig, tog hun hans Haand og kyssede den.

— Du har ikke sagt Hugo til mig en eneste Gang, sig det nu!

Regine lukkede Øjnene: — Hugo . . .
Hugo . . . Hugo . . .

....

....

Fru Svarrer havde, ganske rigtig, sat sig til at skrive til sin Mand. Kun ønskede hun at kunne have nævnet hele Hr. Arnfeldts adelige Slægt, hver eneste én. Hun foreslog at sende Regine til Schweiz en lille Tid. Fra Berlingske Tidende vidste hun, at dèr blev man saa dannet baade i Sprog og Fremtræden.

Men ude i Køkkenet stod de to Søstre overfor hinanden. Det lille stakkels Smil, Glæden havde født, var igen visnet, Regine stod dèr, graa i sit Ansigt, rystende, medens Inga var nærved at sprænge sin Hjerne for at begribe. Endelig sagde hun: — Nu *vil* jeg vide det! Hvorfor er du saadan? og pludselig gik det op for hende. Pludselig forstod hun, men hun røbede ikke, hvad hun havde opdaget.

....

....

....

Regine havde længtes, som kun Gamle og Glemte kan længes efter Freden under

den sorte Jord. Men Samvittigheden undte hende ikke Tanken om Graven som et Fristed. Hun havde dræbt sin egen Far, hun havde dræbt den Mand, hun selv havde givet sig hen til. Hun var Skyld i, at hele Besætningen var død.

For Skibet var gaaet under. Hun havde vidst det siden hin Nat, hvor Drømmene én efter én hjemsøgte hende med deres Kval. Det var gaaet under og stod paa Havets Bund. Hun så det — og det så hende.

Ingen vidste, om de Døde var døde.

Kong Abel fik rammet en Pæl gennem sin Kiste, dog steg han op af Graven og før hver Nat paa sin vilde Jagt.

Fru Svarrer fortalte Børnene sin Drøm:
At „Luna“ kom sejlene ind gennem
Sundet, flagsmykket fra øverst til nederst,
og at *hele* Kongefamilien var paa Told-
boden for at tage imod hendes Mand.

Til Regine sagde hun: — Det grimme
Brev, din Far skrev til dig, har jeg nu
brændt. Den Straf skal han have, saa stygt
han skrev til dig om Kokken. Nu kan du
rigtignok sanke gloende Kul paa hans Ho-
ved . . . At du skulde gøre saa nobelt et
Parti, havde han vist aldrig drømt.

— Idag svæver Mor igen! sagde Inga i
sin mest beundrende Tone. Og Fru Svarrer
svævede.

Umuligt var det ikke, at Regine blev
forestillet ved Hoffet. Naar hendes Mands

Onkel var Hofjægermester, og hans Søster gift med en Baron.

Den store Globus kom ned, og med Passeren, som Inga var saa dygtig til at bruge, beviste hun Moderen, at hvis Luna slæbte med en amerikansk Luksusdamper, maaske helt til Rio eller San Francisko, kunde det vare umaadelig længe, inden der kom Telegram.

— Og hele Sigvalds Andel skal bruges til Udstyr til Regine, det har jeg nu bestemt, sagde hun.

Saa ringede det. Fru Lund og Fru Erichsen kom sammen og grædende. De havde Bladene med, hvori der stod om den store Ulykke, der maatte formodes at være sket i Biscayen. Hele Besætningen var navngivet, og Kaptejnen omtaltes som en i høj Grad pligtro og dygtig Sømand, der ved egen Hjælp havde svunget sig op fra intet. En Mand, der levede et enestaaende lykkeligt Familieliv.

...

...

...

Fru Svarrer udstødte ikke et Suk, det var kun, som om Øjnene blev brystne. Under den Stilhed, der faldt paa, listede Damerne bort, deres Trøst var overflødig.

Regine stod ved Vinduet, hun var kommen i den Vane idelig at maale Afstanden til Jorden, som om det kunde gøre Øjeblikket lettere.

Men da Inga en Tidlang havde set paa Moderen, steg Blodet hende til Hovedet, og hun sagde: — Mor, nu kan du gøre, som du vil, men hvis du gaar hen og dør, fra os, saa lukker jeg op for Gassen en Nat, saa vi andre ogsaa kan dø. Nu véd du det!

Og hun gik ud i Køkkenet, hvor der var nok at tage fat paa.

— Hvorfor fik jeg ikke Tegnet? . . .

— Hvorfor fik jeg ikke Tegnet? . . .

Regine tænkte, at hun burde vist hjælpe Moderen i Seng, men hun var for træt til

at vende sig. For første Gang følte hun Barnet som en Tyngde, og det kom hende for, som bar hun en Kiste med et lille Lig inde i sig.

Klokken seks kom Hr. Arnfeldt, Inga lukkede ham ind, hun saà truende paa ham: — Vil du svare for, Mor ikke dør, ellers kan du gaa din Vej!

Stille gik han ind. Ogsaa til ham hvi-skede Fru Svarrer: — Hvorfor fik jeg ikke Tegnet?

Han vidste ikke, hvad det var for et Tegn; men han bøjede sig ned over hende og kaldte hende Mor.

Inden han gik, var hun bragt til Sengs, og i store Stabler om hende laa Brevene fra hendes Mand. Mange af de første, fra de fattige Aar, var skrevet paa Papirposer og Indpkningspapir.

Det var Hr. Arnfeldt, der havde faaet den lykkelige Tanke at sige: — Saalænge du har Brevene, har du ham jo.

Han satte Ringen paa Regines Finger.
Hun syntes, den brændte som Ild.

Fru Svarrer havde imellem Brevene fundet et fra flere Aar tilbage, dør stod den Sætning, Regine kendte saa godt: — Svigtede jeg dig, rendte jeg Skuden ned med Mand og Mus, om jeg saa skulde brænde evig i Helvedes Pine . . .

Da Regine kom ind, laa hun med Brevet foran sig. Fingrene gled pegende langs Ordene, som vilde hun strege dem under. Læberne var blaa . . .

Hun saå op, med halvbrustne Øjne og sagde: — Derfor fik jeg altsaa ikke Tegnet . . .

Da lyste det op i Regine, hun forstod, hvad der for Moderen var det vigtigste af alt. Men med Ord kunde hun ikke sige det. Hun satte sig ind og skrev.

— Min elskede elskede Moder!

Far har været dig tro som Guld, for det véd jeg.

Men det er min Skyld altsammen. Jeg

har dræbt ham, fordi jeg skal have et Barn med Kokken, men det var fordi jeg såå hvor forfærdligt det var for en Mand. Og det var kun derfor, for næstefter dig og mit lille Barn som skal dø med mig for ikke at bringe dig Sorg og Skam holder jeg mest af Hr. Arnfeldt.

Og hvis du vilde ingenting sige til ham men kun at det var et Ulykkestilfælde, fordi jeg bliver svimmel af at polere Vinduer vil han nok blive ved at holde af mig og Jer allesammen og maaske gifte sig med Inga, der ogsaa er langt flottere for en Adelsmand.

Det var mig som fik Tegnet paa din Bryllupsdag om Natten; jeg såå saa tydelig Far gaa under, og han har aldrig be- draget dig. Hvis du blot hver Nat vilde sove paa de nye Pudevaar og om Dagen sætte Fødderne paa Skamlen og tale rigtig meget med Hr. Arnfeldt er jeg vis paa I allesammen bliver saa lykkelige.

Vil du ikke ogsaa nok lille kære elskede Moder inde i min Kiste lige paa mit Hjerte lægge en ganske lille Krans af din Brudemyrte, det er saa fattigt at mit lille Barn slet ingen Krans faar med. Jeg har farvet mit Haar, men det var ikke af Forfængelighed, det var fordi jeg drømte den Nat og saa blev det hvidt. Hvis du ikke synes det er at prale vilde jeg gerne have Hr. Arnfeldts Navn med i Avertissementet. Der kunde staa: Vor kære Datter og Søster og Forlovede.

Fru Lund gør kun Fortræd og du skulde sige Gaa Deres Vej til hende, naar du har Inga og Hr. Arnfeldt.

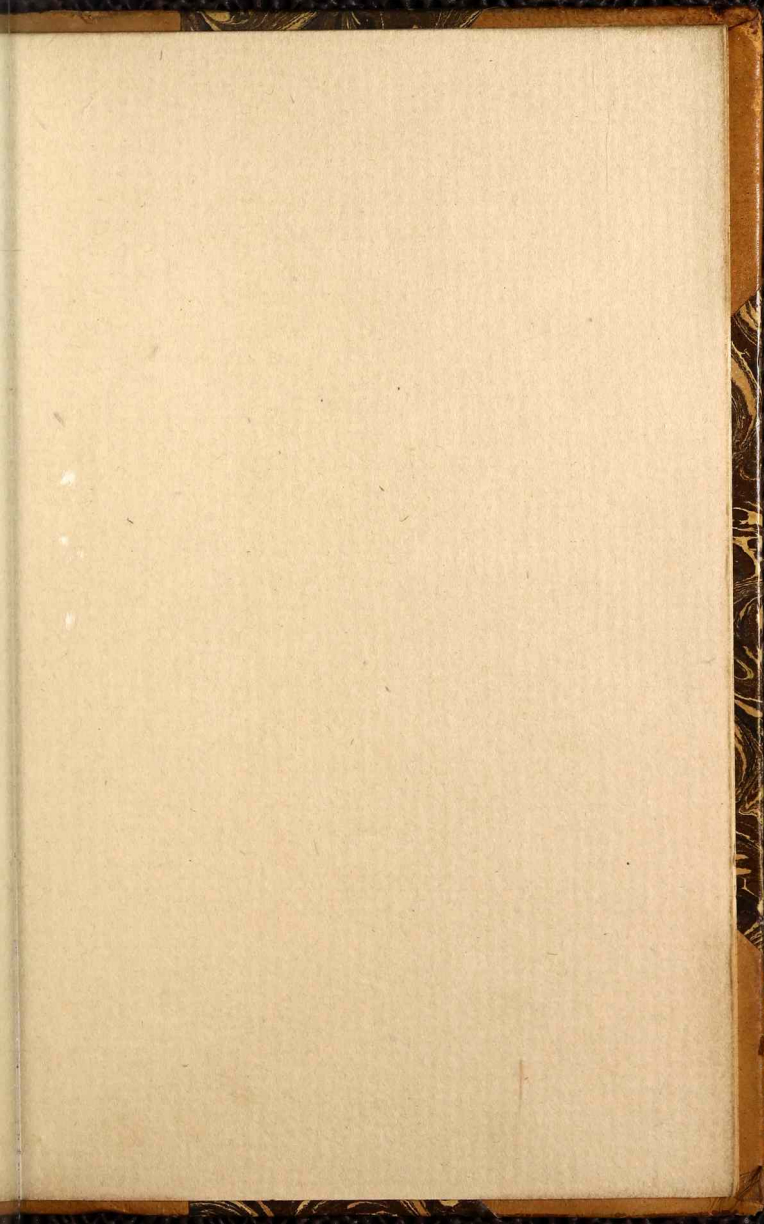
Jeg véd Far har været dig tro som Guld.

Jeg véd det, Mor, jeg véd det, og man skal tro dem der dør for de siger Sandhed.

Men hvis jeg ikke faar Fred i Graven og det er jeg bange for jeg gør ikke saa

er det kun mig der kommer om Natten
for at se til Jer og du maa ikke blive for-
skrækket.

Din egen Datter
Regine Svarrer.

KARIN MICHAËLIS

- BARNET. Fortælling. 2. Oplag. 2 Kr. 50 Øre.
LILLEMOR. Fortælling. 3. Oplag. 3 Kr.
SØNNEN. Fortælling. 4 Kr.
HELLIG ENFOLD. Fortællinger. 3 Kr. 50 Øre.
GYDA. Fortælling. 4 Kr. 50 Øre.
MUNKEN GAAR I ENGE. Fortælling. 3 Kr.
DE SMAA MENNESKER. 4 Kr.
TOMMELISE. Fortælling. 3 Kr. 75 Øre.
KYLLINGESORGER. Fortælling. 3 Kr. 50 Øre.
OVER AL FORSTAND. Fortælling. 2 Kr.
BETTY ROSA. En ung Kvindes Roman. 5 Kr.

